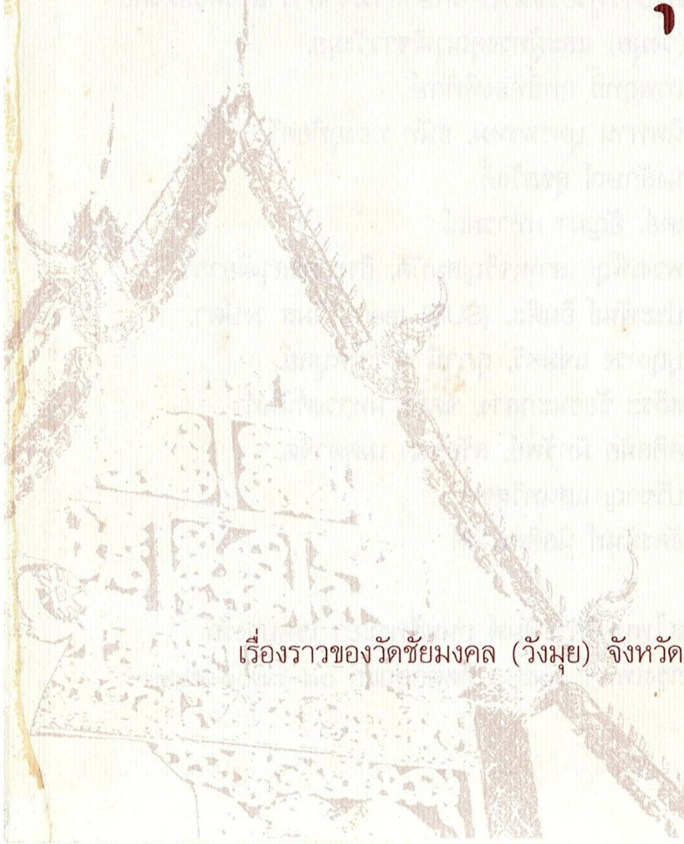
วังมุย แห่ง หริภุญชัย

เรื่องราวของ วัดชัยมงคล (วังมุย) อ.ลำพูน เมืองพระดี

วังมุย แห่ง หริภุญชัย ❀ เรื่องราวของ วัดชัยมงคล (วังมุย) อ.ลำพูน เมืองพระดี

วังมุย
แห่งหริภุญชัย

เรื่องราวของวัดชัยมงคล (วังมุย) จังหวัดลำพูน เมืองพระดี

วังมุย แห่งหริภุญชัย

เรื่องราวของ วัดชัยมงคล (วังมุย) จังหวัดลำพูน เมืองพระดี

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน ๒๕๔๙ ถวายเป็นธรรมทาน และสังฆทาน

โดย สมาชิกฯ อินทราพงษ์
LuangPor.com

© *สงวนลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๓๗*

คณะที่ปรึกษา	: ครูบาอาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิ ในสายหลวงพ่อ พระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) วัดท่าซุง, ครูบาวิฑูรย์ ชินวโร รักษาการเจ้าอาวาส วัดชัยมงคล (วังมุย) และผู้ทรงคุณวุฒิชาววังมุย, เทพฤทธิ์ ฤทธิ์ทองพิทักษ์
บรรณาธิการอำนวยการ	: นิพพาน บุตรพรหม, ธนัท ทองอุทัยศรี
บรรณาธิการ	: นงลักษณ์ สุขสวัสดิ์
ศิลปกรรม	: เคย์, อัญมา มหารมณ์
กองบรรณาธิการ	: พวงเพ็ญ เลาหเจริญสมบัติ, ธีระ จรัสวุฒิยากร, ประพันธ์ อินต๊ะ, {SUB} team, วิมล วงษ์ตา, บุญทรง แจ่มศรี, สุภานี รุจิราไพบูลย์, สถิระ ชัยชนะกลาง, จตุชัย มหาวงศ์นันท์
พิสูจน์อักษร	: ศศิสมัย มีทรัพย์, สรัลขนา เมตตาจิต, ปรีชาญ แสนทวีสุข
ปรับปรุงสำนวน	: อัครนันท์ นิลศิลปวงศ์
พิมพ์ที่	: ส.ไพบูลย์การพิมพ์ ถนนสี่พระยา เขตบางรัก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐ ติดต่อคุณเก๋ ๐๘-๖๗๐๑-๕๘๒๑

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

All gifts the gift of Dhamma excels.

พระพุทธวจนะ

สาส์นจากคณะผู้จัดทำ

ในฐานะ ที่เป็นพระโยคาวจร ผู้เพียรพยายามข้ามให้พ้นจากวัฏฏสงสาร ทั้ง 'ทางอ้อม' และ 'ทางลัด' ตัดตรงที่สุด อันเป็นไปเพื่อยังประโยชน์ตนประโยชน์ท่านให้บริบูรณ์พร้อม พวกเราในนามสมาชิกฯ 'อินทราพงษ์' จึงได้พากเพียรดำเนินตามรอยพระพุทธบาทขององค์สมเด็จพระบรมศาสดา ตลอดจนครูบาอาจารย์ทั้งหลายสืบๆ กันมา มีหลวงปู่ปาน วัดบางนมโค และหลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง เป็นที่สุด ด้วยการบริจาคทาน รักษาศีล และเจริญพระกรรมฐาน เพื่อขัดเกลาจิตใจให้ผ่องใส

การให้ทานนับเป็นวิสัยของพุทธศาสนิกชนที่ดี เป็นสิ่งซึ่งแสดงถึงความเสียสละ เมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ โดยเฉพาะการให้ธรรมะเป็นทาน พระพุทธองค์ทรงตรัสสรรเสริญว่า 'การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง'

ดังนั้น ในโอกาสที่ ครูบาวิฑูรย์ ชินวโร รักษาการเจ้าอาวาส วัดชัยมงคล (วังมุย) ได้ตั้งจิตอธิษฐานสมาธิเข้านิโรธกรรม และทำบุญสืบชะตาฉลองอายุวัฒนะมงคล ระหว่างวันที่ ๑๙-๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ นี้ พวกเราจึงร่วมใจกันจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ถวายเป็นธรรมทาน

เนื่องด้วย วัดชัยมงคล (วังมุย) จ.ลำพูน เป็นวัดที่ หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบแห่งนครหริภุญชัย เป็นองค์ประธานสร้างพร้อมดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสรูปแรก และด้วยฐานะที่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มเป็นสหธรรมิกผู้มีคุณูปการยิ่งองค์หนึ่ง ของ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง)

พวกเราจึงดำริรวบรวมประวัติของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ที่มีการพิมพ์เผยแผ่บางส่วนต่างกรรมต่างวาระกันอยู่หลายแห่ง มารวมพิมพ์ไว้ในเล่มเดียวกันใน 'วังมุย แห่งหริภุญชัย' พร้อมทั้งลงพื้นที่เสาะหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระอริยเจ้าแห่งนครหริภุญชัยท่านนี้ ที่เนิ่นนานวันยิ่งสูญหายลบเลือนไป หาผู้ทรงจำแม่นยำครบถ้วนสมบูรณ์ได้ยาก

แต่ด้วยความเมตตาสงเคราะห์ ของพระครูบาอาจารย์ในสายหลวงพ่อพระราชพรหมยานหลายท่าน, ครูบาวิฑูรย์ ชินวโร, คณะศิษยานุศิษย์ของครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก และพ่ออุ๊ยแม่อุ๊ยในพื้นที่บ้านวังมุยทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำ ให้ข้อมูล และให้การอุปถัมภ์สงเคราะห์การดำเนินการด้วยดี

ตลอดจนทีมงานผู้มีศรัทธาเต็มเปี่ยม ซึ่งร่วมแรงร่วมใจกันด้วยความพากเพียร วิริยะ อุตสาหะ ทำให้หนังสือธรรมทานเล่มนี้จัดพิมพ์ออกมาได้เป็นผลสำเร็จในที่สุด

นอกจากเนื้อหาหลักคือเถรประวัติของ ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก นี้ ในเล่มยังมีสังเขปประวัติของนครหริภุญชัย ความเป็นมาของ วัดชัยมงคล (วังมุย) ประวัติของครูบาน้อย วิฑูรย์ ชินวโร รักษาการเจ้าอาวาส วัดชัยมงคล (วังมุย) รูปปัจจุบัน และบทสวดมนต์–พระคาถาพิเศษ

ข้อผิดพลาดอันอาจจะมีได้เป็นได้ คณะผู้จัดทำยินดีขอน้อมรับข้อผิดพลาดนั้นไว้เอง โปรดยกครูบาอาจารย์ และที่ปรึกษาอาวุโสของคณะผู้จัดทำไว้

ความดีทุกประการหากพึงมีในหนังสือเล่มนี้ ขอน้อมถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา และสังฆบูชา

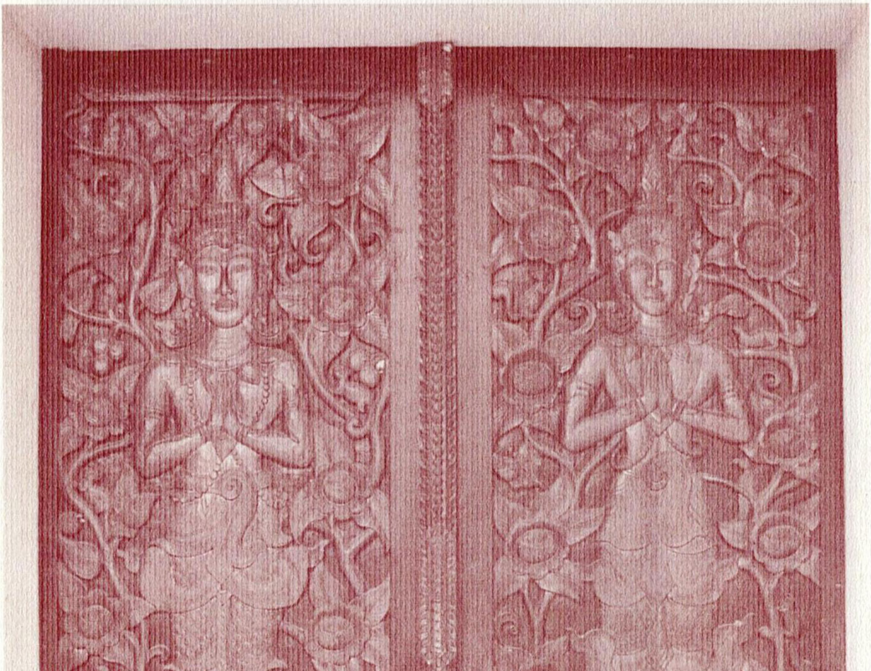
ท้ายสุดนี้ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลพิภพ โดยมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระลิกขิทศพลที่ ๑ เป็นประธาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ โดยมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระสมณโคดมเป็นที่สุด ได้หนุนนำให้ทุกท่านมีความสุข ความเจริญ ทั้งทางโลกและทางธรรมยิ่งๆ ขึ้นไป ตราบเท่า* เข้าสู่พระนิพพานด้วยเทอญฯ

สมาชิกฯ อินทราพงษ์
LuangPor.com

**ตราบเท่า - เขียนตาม หนังสือสวดมนต์-แปล วัดท่าซุง แต่เสียงจากเทปของหลวงพ่อฤาษีลิงดำเป็นเสียงไม้โท บางแห่งจึงเขียนเป็น `ตราบท้าว' บ้าง และ `ตราบเท้า' บ้าง*

วังมุย แห่งหริภุญชัย

เรื่องราวของ วัดชัยมงคล (วังมุย) จังหวัดลำพูน เมืองพระดี

อนุสาวรีย์พระนางเจ้าจามเทวี (ปางเสด็จครองเมืองหริภุญชัย)
ตั้งอยู่บริเวณสวนสาธารณะหนองดอก ห่างจากศาลากลางจังหวัดลำพูน ไปทางทิศใต้ ประมาณ ๑ กิโลเมตร สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ได้เสด็จฯ มาทรงเป็นประธานเปิดอนุสาวรีย์ เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๕ สร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แด่พระนางเจ้าจามเทวี ปฐมกษัตรีย์ของนครหริภุญชัย

ตำนานนครหริภุญชัย

มีเอกสารโบราณหลายฉบับที่กล่าวถึงชุมชนหนึ่ง ซึ่งมีความเจริญรุ่งเรืองและมีวิวัฒนาการสืบต่อกันมาอย่างยาวนาน นั่นคือ เมืองหริภุญชัย หรือจังหวัดลำพูนในปัจจุบัน ได้แก่ ตำนานมูลศาสนา ตำนานพระเจ้าเลียบโลก จามเทวีวงศ์ สังคีติยวงศ์ และชินกาลมาลีปกรณ์

นอกจากนี้ ศิลาจารึกสุโขทัยหลักที่ ๒ ก็ได้กล่าวถึงเมืองลำพูนเอาไว้ แล้วยังมีหนังสือร่วมสมัยด้านโบราณสถานและโบราณวัตถุ โดยนักโบราณคดีชั้นครูอย่าง รศ.ดร.ศรีศักร วัลลิโภดม เรื่อง 'รายงานเรื่องแคว้นหริภุญชัย : โบราณคดีไทยในทศวรรษที่ผ่านมา' ผู้สนใจสามารถค้นคว้าเพิ่มเติมได้ตามอัธยาศัย

ใน 'ตำนานมูลศาสนา' ซึ่งเป็นต้นตำนานของพระธาตุเจ้าหริภุญชัย เล่าว่า ครั้งเมื่อพระพุทธเจ้าได้เสด็จมาบิณฑบาตยังชัยภูมิแห่งหนึ่ง โดยเสด็จเลียบฝั่งแม่น้ำระมิงค์ขึ้นไปทางทิศเหนือ ครั้นมีพระพุทธประสงค์จะประทับนั่งก็ปรากฏหินก้อนหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน มีพระยาชมพูนาคราชและพระยากาเผือกออกมาอุปัฏฐากพระพุทธองค์ จากนั้นมีชาวลัวะผู้หนึ่งนำหมากสมอมาถวาย เมื่อพระองค์ทรงเสวยเสร็จแล้ว จึงทรงทิ้งเมล็ดหมากสมอลงบนพื้นดิน เมล็ดหมากสมอนั้นได้ทำประทักษิณ ๓ รอบ

พระพุทธองค์ทรงมีพุทธทำนายว่า สถานที่แห่งนี้ต่อไปในอนาคตจะเป็นที่ตั้งของ 'นครหริภุญชัยบุรี' หลังจากที่พระองค์ปรินิพพานแล้ว จะมีพระบรมสารีริกธาตุ เป็นต้นว่า พระธาตุกระหม่อม พระธาตุกระดูกอก พระธาตุกระดูกนิ้วมือ และพระธาตุย่อยอีกเต็มบาตรหนึ่ง มาประดิษฐานอยู่ ณ ที่นี้ด้วย

ส่วนเรื่องการสร้างนครหริภุญชัย ปรากฏรายละเอียดสอดแทรกอยู่ในพระราชชีวประวัติของปฐมกษัตรีย์ทรงพระนามพระนางเจ้าจามเทวี นี่เอง

เรื่องราวเกี่ยวกับพระนางเจ้าจามเทวี ปฐมกษัตรีย์ของนครหริภุญชัยนี้ มีกล่าวถึงไว้ในหลายตำนาน มีการพรรณนาความแตกต่างกันไปบ้าง แต่ยัง

คงเค้าความเหมือนกันโดยอรรถ

วรรณคดีเรื่อง 'จามเทวีวงศ์' ก็เป็นอีกเล่มหนึ่ง ที่มีผู้อ้างอิงศึกษาทั้งทางด้านศาสนาและประวัติศาสตร์กันมาก ให้รายละเอียดเกี่ยวกับพระนางเจ้าจามเทวี และพระราชวงศ์ที่สืบสันตติวงศ์ต่อมาร่วม ๕๐ พระองค์ สมชื่อหนังสือ

นักวรรณคดีจัด 'จามเทวีวงศ์' เป็นพงศาวดาร คือเป็นเรื่องราวว่าด้วยประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนาและบ้านเมืองควบคู่กัน ต้นฉบับเดิมรจนาเป็นภาษาบาลี มี ๑๕ ปริเฉท ปรากฏตอนท้ายทุกปริเฉทว่า *อันมหาเถรมีนามว่า โพธิรังสี ได้แต่งตามคำมหาจารึก*

มีผู้สันนิษฐานว่า พระโพธิรังสี ชาวเชียงใหม่ รจนา 'จามเทวีวงศ์' ขึ้นราว พ.ศ. ๑๙๕๐-๒๐๖๐ ซึ่งจากต้นฉบับที่ท่านว่า *แต่งตามคำมหาจารึก* ก็แสดงว่ามีต้นฉบับเดิมที่เก่าแก่ขึ้นไปกว่านั้นอีก เคยมีผู้เสนอตำนานฉบับที่เชื่อว่าเป็นจารึกโดยตรงของท่านสุเทวฤาษี ผู้สร้างนครหริภุญชัย ในกลุ่มเฉพาะเช่นกัน

'จามเทวีวงศ์' เล่าเรื่องราวตั้งแต่ปฐมเหตุในการสร้างเมืองหริภุญชัย คือเมื่อพระพุทธเจ้าได้เสด็จมาประทับ ณ สถานที่แห่งนี้ แล้วทรงฉันสมอ ลูกสมอตรงกับภาษาบาลี ว่า 'หะรีตะกะ' คำว่า 'ฉัน' ภาษาบาลีว่า 'ภุญชัยยะ' ดังนั้นต่อมาผู้คนจึงเรียกขานสถานที่แห่งนี้ว่า 'หริภุญชัย' จวบจนระยะกาลต่อมา นาม 'บุรพนคร' ก็เคยถูกใช้เรียกเมืองลำพูนในเอกสารโบราณยุคหนึ่งด้วย

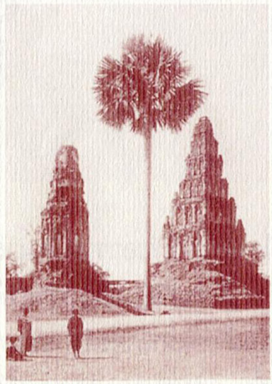
ท่านวาสุเทพฤาษี (บางแห่งเรียกสุเทวฤาษี) ได้สถาปนานครหริภุญชัยขึ้นเมื่อราว พ.ศ. ๑๒๐๔ เพราะเห็นว่าเป็นชัยภูมิอันอุดมมงคล ด้วยทราบว่าพระพุทธเจ้าเคยเสด็จมาประทับ จึงได้รวบรวมชาวบ้านผู้คนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในละแวกนั้นให้อยู่รวมกัน และปรึกษากับสุกกทันตฤาษีผู้เป็นสหายเพื่อหาผู้ที่เหมาะสมมาครองเมือง ในที่สุดจึงตกลงขอพระนางเจ้าจามเทวี พระธิดาบุญธรรมของเจ้ากรุงละโว้ (ลพบุรี) และเป็นพระมเหสีของเจ้าเมืองรามบุรี (อยู่ใกล้เมืองละโว้) มาครองเมือง ซึ่งขณะนั้น พระนางเจ้าจามเทวีทรงมีพระครรภ์ได้ ๓ เดือน

พระนางเจ้าจามเทวีผู้นี้ ตามตำนานกล่าวว่ามีพระสิริโฉมงดงาม แล้วยังทรงเฉลียวฉลาด มีพระปรีชาสามารถทั้งในด้านการพระศาสนา การรบทัพ

จับศึก และการเมืองการปกครองอีกด้วย

พระนางเดินทางจากละโว้มาสู่หริภุญชัยพร้อมด้วยพระเถระและข้าราชบริพาร ใช้เวลานาน ๗ เดือน โดยระหว่างทางพระนางก็ได้ทรงสร้างวัดวาอารามไว้หลายแห่ง ดังที่ตำนานมูลศาสนากล่าวว่า

"พระนางทรงสร้างกุฏีวิหารทั้งหลายให้เป็นที่อยู่แก่ชาวเจ้าทั้งหลาย ๕๐๐ องค์ที่มากับด้วยพระนาง แต่เมืองละโว้โพ้นพระนางทรงอุปัฏฐากเจ้าไททั้งหลายด้วยจตุปัจจัยสักกาคารวะทุกวัน มิได้ขาด"

ภาพอดีตของศิลปะหริภุญชัย ที่เจดีย์สององค์ วัดจามเทวี

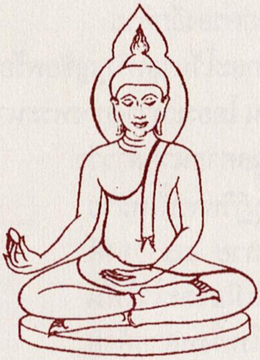
วาสุเทพฤๅษี และสุกกทันตฤๅษี พร้อมด้วยชาวเมือง ทำพิธีราชาภิเษก พระนางเจ้าจามเทวี เป็นปฐมกษัตรีย์ เมื่อ พ.ศ. ๑๒๐๖

จากนั้นพระนางก็ประสูติพระโอรส ๒ พระองค์ พระนามว่า 'มหันตยศ' และ 'อนันตยศ' หรือ 'อินทวระ'

พระนางเจ้าจามเทวีได้ทะนุบำรุงบ้านเมืองทั้งด้านการปกครองและการศาสนา โดยวางระเบียบการปกครองเป็นแบบ เวียง วัง คลัง นา และทรงสร้างพระอาราม ๔ ทิศขึ้น เพื่อเป็นพุทธปราการปกป้องคุ้มครองพระนครให้เจริญรุ่งเรืองปราศจากภัยพิบัติต่างๆ

เมื่อพระราชโอรสทั้ง ๒ พระองค์ ทรงเจริญวัยขึ้น พระนางเจ้าจามเทวีจึงสละราชสมบัติให้เจ้ามหันตยศครองเมืองหริภุญชัย และสร้างเมืองเขลางค์ (ลำปาง) ขึ้นอีกแห่ง เพื่อให้เจ้าอนันตยศไปครอง

ส่วนพระนางก็บำเพ็ญศีลเจริญภาวนา ปวารณาอยู่ในร่มพระพุทธศาสนาตลอดมา จนมีพระชนมายุได้ ๙๒ พรรษา จึงเสด็จสวรรคต พระเจ้ามหันตยศทรงจัดการพระบรมศพพระราชมารดา ด้วยการสร้างพระเมรุในป่าไม้ยางแห่ง

พระพุทธรูป ปางฉันสมอ

หนึ่ง อยู่ใกล้กับอารามวัดมาลุวาราม (วัดสันป่ายางหลวงที่พระนางเจ้าจามเทวีสร้างไว้เช่นกัน) แล้วถวายพระเพลิง และสร้างสุวรรณจังโกฏิเจดีย์ บรรจุพระอัฐิหุ้มด้วยแผ่นทองคำ พร้อมทั้งเครื่องประดับของพระราชมารดา ตลอดจนสร้างวัดขึ้น และขนานนามว่า 'วัดจามเทวี'

มีกษัตริย์ในราชวงศ์ของพระนางเจ้าจามเทวี สืบสันตติวงศ์ปกครองเมืองหริภุญชัยต่อมาอีกราว ๕๐ พระองค์

ในปี พ.ศ. ๒๓๕๗ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเจ้ารัตนหัวเมืองแก้ว (พระยาราชวงศ์คำฝั้น) เป็นเจ้าผู้ครองนครลำพูนยุคใหม่ ซึ่งมีจำนวน ๑๐ พระองค์

เจ้าเมืองลำพูนองค์สุดท้ายคือ พลตรีเจ้าจักรคำ ขจรศักดิ์ (พ.ศ. ๒๔๕๔–พ.ศ. ๒๔๘๖)

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นระบอบประชาธิปไตย รัฐบาลจึงให้ยุบเลิกตำแหน่งเจ้าผู้ครองนครทั้งหมด คือไม่มีการแต่งตั้งขึ้นใหม่อีก ระบบเจ้าผู้ครองนครจึงสิ้นสุดลง และเริ่มปกครองโดย ผู้ว่าราชการจังหวัด ที่ได้รับการแต่งตั้งจากส่วนกลาง

ตำนานบ้านวังมุย

จากตำนานพื้นบ้านที่สืบต่อตกทอดกันมาหลายชั่วอายุคน เล่าความหมายของนาม 'วังมุย' ไว้ว่า 'วัง' นั้นมาจากลักษณะอาการของวังน้ำวน ส่วน 'มุย' เป็นภาษาพื้นบ้านทางภาคเหนือแปลว่าขวาน

จนถึงคนในรุ่นของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก พ่ออุ๊ยแม่อุ๊ย (ผู้สูงอายุ) ได้เล่าเพิ่มเติมว่า ในอดีตมีควาญช้างคนหนึ่ง ขี่ช้างมาถึงบริเวณที่เป็นบ้านวังมุยในขณะนี้ แต่ในสมัยนั้น ณ ที่นี้มีแม่น้ำอยู่สายหนึ่ง ควาญช้างจำเป็นจะต้องข้ามแม่น้ำไปยังอีกฝั่งเพื่อเดินทางต่อไป จึงตัดสินใจบังคับขับขี่ช้างให้พาตนข้ามแม่น้ำ ในขณะที่ควาญพยายามควบคุมช้างข้ามน้ำอยู่นั้น แม่น้ำได้เกิดเป็นวังน้ำวนขึ้น ทั้งควาญและช้างคู่กายเกิดเสียหลัก ขวานที่ควาญช้างถือกระชับไว้ในมือจึงหล่นลงไปในวังน้ำวน

กล่าวกันว่า สถานที่ที่ขวานหล่นลงไปในวังน้ำวนนั้น ปัจจุบันคือสถานที่บริเวณหลังวัดวังมุยนั่นเอง ผู้คนจึงพากันเรียกขานสถานที่นี้ว่า 'วังมุย'

ในปัจจุบันนี้ สายน้ำแต่เดิมได้หายไปหมดแล้ว กลายเป็นผืนดินขึ้นมา พอมีการสร้างบ้านเรือนเพิ่มมากขึ้น จนขยายเป็นหมู่บ้าน ชาวบ้านจึงพร้อมใจกันเรียกหมู่บ้านแห่งนี้ว่า บ้านวังมุย

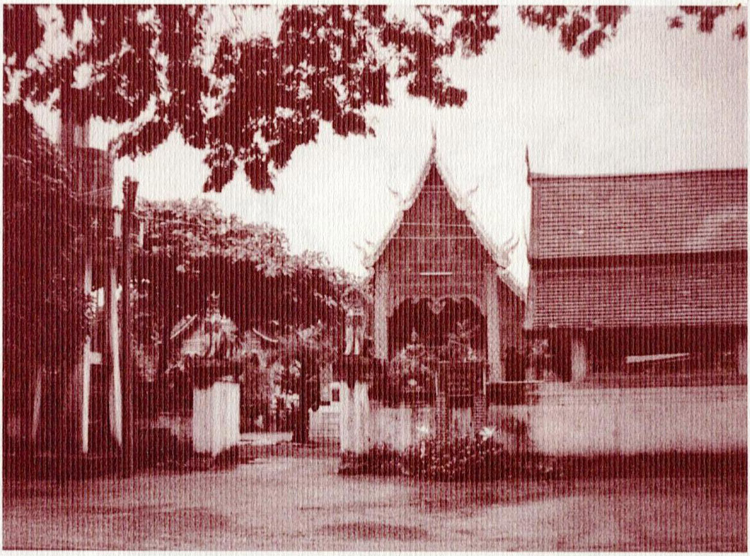

จิตรกรรม : ช้างเผือก, ศิลปิน : อภิชัย ภิรมย์รักษ์

นอกจากนี้ ลูกศิษย์ของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) ท่านหนึ่ง คือ พันตำรวจเอกพิเศษ อรรณพ กอวัฒนา เป็นผู้ที่เคยมาช่วยงานหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มในวันที่ท่านออกนิโรธสมาบัติ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ (ขณะนั้นท่านยศร้อยโท) และได้รับความเมตตาจากหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มมากท่านหนึ่ง เคยเขียนถึงความหมายของ 'วังมุย' ที่ฟังมาจากหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มว่า

"สมัยก่อนผู้คนในละแวกหมู่บ้านท่านดุมาก มีทั้งนักเลง และไม่นักเลงแต่เป็นอันธพาล และไม่ว่านักเลงหรือไม่นักเลง ไม่ว่าอันธพาลหรือไม่อันธพาลก็เป็นคนดุทุกคน ทั้งหมู่บ้านชอบทำขวาน และชอบพกขวานเป็นอาวุธ และใช้ในการเข้าต่อสู้ตะลุมบอนกัน ไม่ว่าจะเป็นตัวต่อตัว หรือหลายตัวต่อหลายตัว หรือหลายตัวต่อตัว เขาถึงเรียกว่าหมู่บ้านวังมุย

ท่านยังเล่าให้ผมฟังด้วยนะครับว่า ผู้หญิงบ้านวังมุย สวยกว่าผู้หญิงบ้านอื่นๆ ในละแวกใกล้และไกล สมัยที่พวกเราไป คนบ้านวังมุยไม่ดุแล้วครับ โดยหลวงปู่ฯ ท่านเล่าว่าเขาเลิกดุก่อนหน้านั้นแล้ว เพราะท่านเสกเครื่องรางของขลังให้พวกเขาใช้ เขาตีเขาฟันกันเท่าไรๆ ก็ไม่ยักกะถึงตาย หนักเข้าก็เบื่อละซีครับ ตีกันฟันกันแล้วไม่มีใครตาย มันก็เหนื่อยมากซิครับ ไม่รู้จักจบจักสิ้น พอเลิกตีกันฟันกันแล้ว มันก็มีเวลามากขึ้น เริ่มได้คิดจึงเข้าหาวัด หลวงปู่ฯ ก็ได้โอกาสเทศน์สั่งสอน เมื่อได้ฟังธรรมบ่อยๆ เข้า จิตใจก็อ่อนเยือกเย็นลงๆ จนกระทั่งในปัจจุบันนี้ คนบ้านวังมุยกลับสงบเสงี่ยมเรียบร้อยกว่าคนที่อื่นๆ"

วัดชัยมงคล (วังมุย) ในอดีต

วัดเก่า และวัดใหม่คู่บ้านวังมุย

แต่ครั้งโบราณมา ที่บ้านวังมุยมีวัดคู่บ้าน ชื่อวัดศรีสองเมือง เป็นที่ยึดเหนี่ยว และประกอบพิธีการทางพุทธศาสนาของชาววังมุย ต่อมาในราวปี พ.ศ. ๒๔๗๔ มีวัดใหม่ประจำบ้านวังมุยขึ้นมาอีกแห่ง คือวัดชัยมงคล (วังมุย) ในปัจจุบัน ดังนั้น ชาวบ้านจึงเรียก วัดศรีสองเมืองว่า 'วัดเก่า' ครั้นนานวันเข้า วัดเก่าเริ่มรกร้าง จึงเรียกกันว่า 'วัดห่าง' คำว่า 'ห่าง' ในภาษาถิ่นภาคเหนือแปลว่า 'ร้าง' นั่นเอง (ออกเสียงว่า 'ฮ้าง')

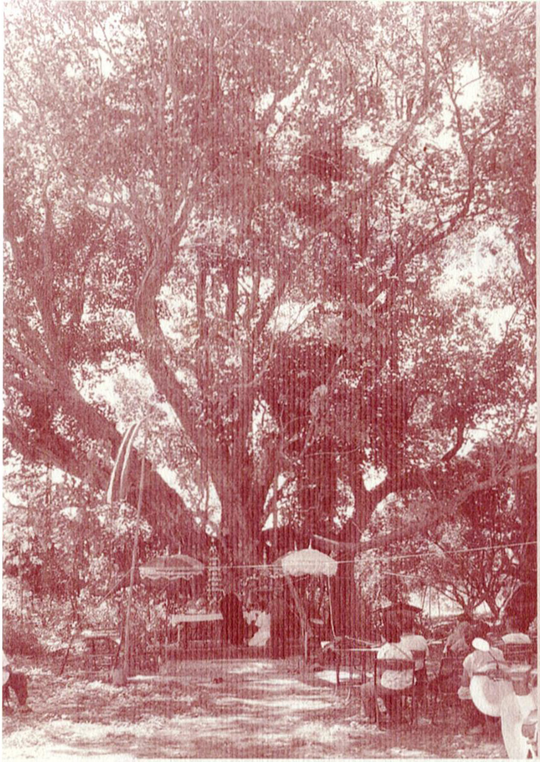
เมื่อสมัยที่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มยังเป็นเด็กชาย ก็ชอบไปคลุกคลีอยู่ที่วัด ได้ซึมซับรับนิสัยอันดีงามต่างๆ จากที่วัดนี้ โดยมี ตุ๊คำ เป็นเจ้าอาวาสวัดศรีสองเมืองในสมัยนั้น จนกระทั่งหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มบรรพชาเป็นสามเณร และตุ๊เจ้าตามลำดับ จึงจากบ้านวังมุยไปศึกษาพระธรรมวินัย ณ เมืองเชียงใหม่

ต่อมา ตุ๊คำ เจ้าอาวาสวัดศรีสองเมือง มรณภาพลง ตัวแทนของชาวบ้านวังมุยจึงไปนิมนต์ พระชุ่ม โพธิโก กลับมาเป็นเจ้าอาวาส ตอนนั้น พระชุ่มอายุเพียง ๒๓ ปี กำลังอยู่ในระหว่างเล่าเรียนอยู่ที่วัดน้ำโจ้ (อ.สารภี จ.เชียงใหม่) ท่านรับนิมนต์ กลับมาเป็นเจ้าอาวาสวัดศรีสองเมือง

ครูบาชุ่ม โพธิโก ปกครองดูแลวัดศรีสองเมืองอยู่ระยะหนึ่งแล้ว ได้เกิดเหตุการณ์น้ำท่วมบริเวณวัด และพื้นที่บ้านวังมุยอยู่เนืองๆ ชาวบ้านวังมุยเห็นพระสงฆ์องค์เจ้าได้รับความลำบากเดือดร้อนจากเหตุการณ์น้ำท่วมวัด จึงเห็นชอบกันว่าควรจะย้ายสถานที่ตั้งวัดใหม่ ซึ่งก็คือ วัดชัยมงคล (วังมุย) ที่เห็นในปัจจุบัน ส่วนวัดเก่า คือวัดศรีสองเมืองนั้น ก็เริ่มรกร้างไป

วัดศรีสองเมือง (วัดเก่า หรือวัดห่าง)

วัดศรีสองเมือง ปรากฏมีมาคู่บ้านวังมุยแต่โบราณ สร้างขึ้นในสมัยใด ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัด พ่ออุ๊ยแม่อุ๊ยชาววังมุยผู้เป็นคนในรุ่นของหลวงปู่ครู

วัดศรีสองเมือง (วัดเก่า หรือวัดห่าง)
ปัจจุบันเป็น ธรณีสงฆ์ของวัดชัยมงคล (วังมุย)
ในสมัยที่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก
ยังดำรงขันธ์อยู่ ท่านได้ใช้สถานที่นี้
เข้านิโรธสมาบัติต่อเนื่องกันทุกปี
แม้พื้นที่จะรกร้างมานาน แต่ก็นับว่าเป็น
ผืนแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์ด้วยประการนี้
ในปัจจุบัน ครูบาวิฑูรย์ ชินวโร ได้พัฒนาเป็น
'สถานที่ปฏิบัติธรรม วัดชัยมงคล (วังมุย)'

บาเจ้าชุ่ม เล่าว่า เมื่อก่อนวัดมีเนื้อที่ประมาณ ๒ ไร่ บริเวณโดยรอบวัดนี้เป็นทุ่งนา มีศาสนสถาน ถาวรวัตถุต่างๆ ดุจดังวัดในชนบททั่วไป มีโบสถ์ และพระพุทธปฏิมาขนาดใหญ่เท่าคนจริงอยู่ ๓ องค์ ซึ่ง 'หนานทอง' ประติมากรลูกศิษย์ของครูบาชุ่มเป็นผู้ปั้นไว้ตั้งแต่ตอนบวชเป็นเณรอยู่ที่นี่ แต่บัดนี้ เป็นที่น่าเศร้าสลดใจว่า พระพุทธปฏิมาเหล่านั้นได้หายสาบสูญไปเสียแล้ว

ในบริเวณรกร้างของอดีตวัดศรีสองเมืองนี้ ยังมีต้นโพธิ์ขนาดใหญ่ยืนต้นเด่นตระหง่านอยู่ เป็นต้นโพธิ์ที่ยืนยงอยู่คู่กับวัดมายาวนานตั้งแต่ดั้งเดิม

ครูบาชุ่มรับนิมนต์ของชาวบ้านกลับมาเป็นเจ้าอาวาส เมื่อตุ๊คำ เจ้าอาวาสวัดศรีสองเมืองในสมัยนั้นมรณภาพลง ตอนครูบาชุ่มในวัยหนุ่มฉกรรจ์ยังปกครองดูแลวัดนี้ ท่านเคยนำพระพุทธรูปแบบต่างๆ มาบรรจุไว้ทั้งด้านในและบริเวณโดยรอบของต้นโพธิ์ ครั้นนานวันเข้า พระทั้งหมดได้ถูกต้นโพธิ์ที่เจริญเติบโตขึ้นโอบอุ้มร้อยรัดจนกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกัน

สัจธรรมเรื่องอนิจจัง ความไม่เที่ยง ยังคงเป็นความจริงเสมอมา บ้านวังมุยก็เช่นกัน มักเกิดอุทกภัยอยู่เนืองๆ โดยเฉพาะตรงบริเวณวัดศรีสองเมือง

บางครั้งน้ำท่วมวัดสูงกว่า ๑ เมตร พระภิกษุและสามเณรได้รับความยากลำบากในการทำกิจของสงฆ์อย่างยิ่ง แม้ตุ๊เจ้ากับตุ๊น้อยสามารถอดทนอดกลั้นได้ แต่ชาวบ้านกลับไม่อาจทนเห็นพระผู้เป็นเนื้อนาบุญของโลกต้องประสบกับความยากเข็ญถึงเพียงนี้ ชาวบ้านวังมุยจึงร่วมใจกันหาสถานที่ที่เหมาะสมสร้างวัดขึ้นมาใหม่

ในที่สุด ก็พบที่สัปปายะแห่งหนึ่ง ไม่ใกล้ไม่ไกลกับวัดเก่า มีความเหมาะสมที่จะดำเนินการสร้างวัดแห่งใหม่ขึ้น พระภิกษุชุ่ม โพธิโก พร้อมด้วยชาวบ้านวังมุย นำโดยผู้อาวุโสคือ พ่ออุ๊ยเบอะ สุนันต๊ะ, พ่อหลวงสม อินต๊ะ อดีตผู้ใหญ่บ้านวังมุย, พ่อหลวงสุข กัณฑวรรณา โยมบิดาของครูบาบุญสม (รักษาการเจ้าอาวาสต่อจากหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม), พ่ออุ๊ยหมื่น สุมณะ, พ่อควายเบิ้ง, พ่อหลวงคำ ชัยชนะ, พ่ออุ๊ยน้อย (พี่เขยหลวงปู่ครูบาชุ่ม) และแม่อุ๊ยปั๋น อินต๊ะ ได้มีจิตศรัทธาซื้อที่ดินเพื่อสร้างวัด เป็นจำนวนเงิน ๔๐ แถบ (เงิน 'แถบ' เป็นเงินรูปีของอินเดีย นิยมใช้กันทั้งในอินเดีย, พม่า ตลอดจนภาคเหนือของไทย)

พ่ออุ๊ยเบอะ สุนันต๊ะ - ผู้อาวุโสตระกูลเดียวกับครูบาเจ้าชุ่ม อายุยืนถึงร้อยกว่าปี ก่อนจะสิ้นอายุขัยลงด้วยโรคชรา

ค่าเงินในสมัยนั้นคือ ๑ สลึง เท่ากับ ๒๕ สตางค์, ๑ แถบ เท่ากับ ๗๕ สตางค์ หรือ ๓ สลึง นั่นเอง

หลังจากซื้อที่ดินราคา ๔๐ แถบ (๑๒๐ สลึง) แล้วจึงร่วมกันดำเนินการก่อสร้างเสนาสนะต่างๆ มีหลักฐานจารึกที่เสมาพระอุโบสถเก่าของวัด ระบุ พ.ศ. ๒๔๗๕ ปรากฏอยู่ด้วย

บรรพชนชาววังมุยได้ดำเนินการสร้างวัด เสนาสนะ และถาวรวัตถุที่จำเป็นต่างๆ จนแล้วเสร็จ เรียกว่าวัดใหม่บ้าง วัดวังมุยบ้าง

ภายหลัง ครูบาเจ้าชุ่มท่านได้ตั้งชื่อวัดให้เป็นสิริมงคลยิ่ง ด้วยชื่อ วัด

ชัยมงคล แต่คนทั่วไปยังนิยมเรียกว่า วัดวังมุย ตามชื่อหมู่บ้าน

จากนั้นจึงพร้อมใจกันไปนิมนต์ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก รวมทั้งพระเณรทั้งหมดจากวัดศรีสองเมือง ให้ย้ายมาที่วัดใหม่นี้

และแม้ว่าพระเณรทั้งหมดจะย้ายไปอยู่ ณ วัดใหม่แล้ว แต่ครูบาเจ้าชุ่มยังคงกลับไปดูแลวัดศรีสองเมืองที่เริ่มเปล่าร้างอยู่เป็นระยะ เนิ่นนานวันเข้า หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มยิ่งมีภารกิจมากขึ้น ท่านเดินทางไปทั่วแคว้นเผยแผ่บารมี วัดศรีสองเมืองจึงเริ่มกลายเป็นสถานที่รกร้าง ไม้เลื้อยและเถาวัลย์รกเรื้อปกคลุมบริเวณในที่สุด วัดศรีสองเมือง ก็มีสภาพเป็นป่ารกชัฏ จนเรียกกันว่า 'วัดห่าง' คือวัดร้างในที่สุด

ถึงแม้ว่าวัดห่างจะไม่ได้เป็นสถานที่อยู่ และทำกิจของสงฆ์แล้ว แต่ครูบาเจ้าชุ่มยังได้ถือเอาวัดห่างเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในการเข้า 'นิโรธสมาบัติ' ของท่านตลอดมา โดยเจริญสมาบัติ ณ กระท่อมน้อยในบริเวณรกร้างของวัด

ท่านออกจาก 'นิโรธสมาบัติ' ครั้งสุดท้าย ณ วัดห่างนี้ เมื่อวันเสาร์ที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๘ หลังจากนั้นอีกราวๆ ปีกว่า ท่านก็มรณภาพลง ในวัย ๗๘ ปี

วัดชัยมงคล (วังมุย)

วัดชัยมงคล สร้างขึ้นด้วยความร่วมแรงร่วมใจของชาววังมุย โดยมีครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก เป็นองค์ประธาน

มูลเหตุของการดำริสร้างวัด มาจากการที่วัดเก่า คือวัดศรีสองเมืองประจำบ้านวังมุย ประสบอุทกภัยอยู่เนืองนิจ ชาววังมุยจึงได้สร้างวัดใหม่ คือวัดชัยมงคลนี้ขึ้น

สถานที่ตั้งของวัดใหม่ อยู่ในทิศตะวันตกเฉียงเหนือของวัดเก่า สิ่งก่อสร้างแรกเริ่มที่สร้าง คือ พระวิหาร ซึ่งยังคงเค้าเดิมอยู่ถึงปัจจุบัน

ชื่อของวัดใหม่ ที่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มตั้งให้ คือ วัดชัยมงคล แต่ชาวบ้านและคนทั่วไปมักนิยมเรียกว่าวัดวังมุย ด้วยความที่คนภายนอกรู้จักวัดเล็กๆ ในหมู่บ้านห่างไกลอย่างวัดวังมุยนี้ ในฐานะที่เป็นวัดของครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก พระอริยเจ้าจากเมืองลำพูน จึงมักจะคุ้นชินกับนามวัดวังมุยตามชื่อสถานที่มากกว่า ดังนั้นเมื่อกล่าวถึง วัดชัยมงคล จึงต้องมีชื่อ วังมุย ต่อท้ายด้วยเสมอ

จาก 'ประวัติวัดทั่วราชอาณาจักรไทย' ระบุว่า วัดชัยมงคล (วังมุย) สร้างขึ้นในราวปี พ.ศ. ๒๔๖๔ โดยมีหลวงปู่ครูบา เจ้าชุ่ม โพธิโก ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสองค์แรก ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๔ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย

ตั้งอยู่ ณ บ้านวังมุย เลขที่ ๘๕ หมู่ที่ ๑ ต.ประตูป่า อ.เมือง จ.ลำพูน

มีเนื้อที่ ๑ ไร่ ๓ งาน ๒๐ ตารางวา ส.ค.๑ เลขที่ ๖

อาณาเขตทิศเหนือ กว้างประมาณ ๓๗ วา จรดลำเหมือง

ทิศใต้ กว้างประมาณ ๑๗ วา จรดที่ดินเอกชน

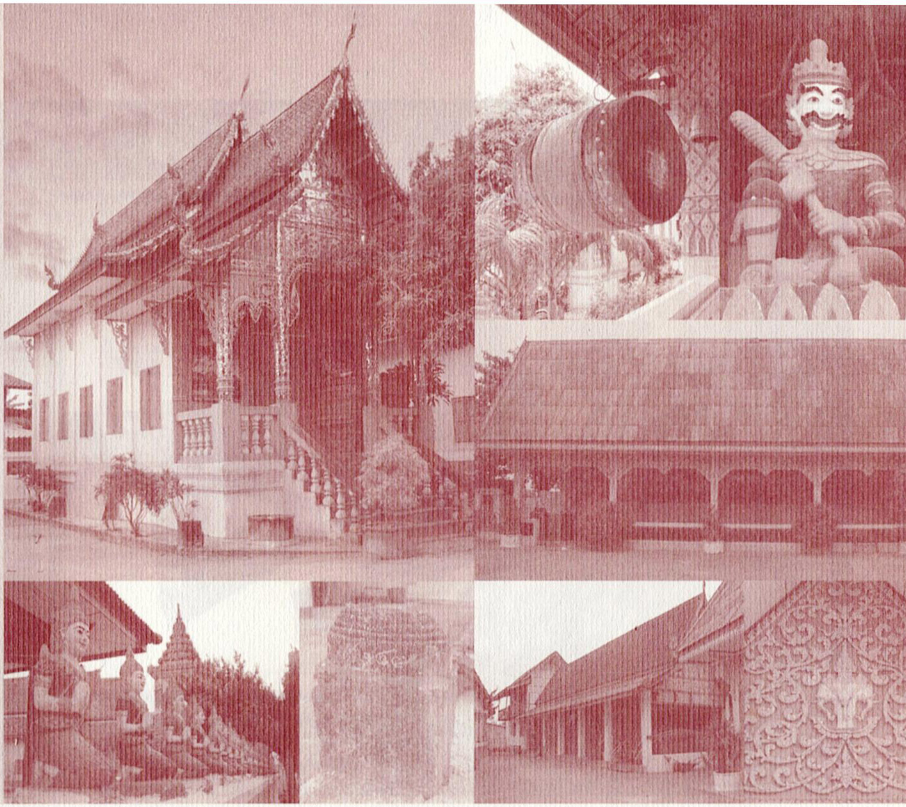
ทิศตะวันออก กว้างประมาณ ๔๖ วา จรดถนนสาธารณะ

ทิศตะวันตก กว้างประมาณ ๓๖ วา จรดที่ดินเอกชน

วัดชัยมงคล(วังมุย) ต.ประตูป่า อ.เมือง จ.ลำพูน

วัดชัยมงคล
ต,ประตูป่า อ,เมือง จ,ลำพูน

อาคารเสนาสนะต่างๆ ในวัด ประกอบด้วย พระอุโบสถ พระวิหาร ศาลาการเปรียญ อนุสรณ์กู่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม และกุฏิสงฆ์

นอกจากนี้ ยังมีพระรูปเหมือนขนาดเท่าองค์จริงของ ครูบาเจ้าศรีวิชัย ที่ปั้นขึ้นโดย 'หนานทอง' ในสมัยที่ครูบาเจ้าศรีวิชัยยังดำรงขันธ์อยู่ และยังมีพระรูปเหมือนของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ในท่านั่งสมาธิ อยู่ภายในวิหารด้วย

ตั้งแต่เริ่มสร้างจนถึงปัจจุบัน เป็นเวลาราว ๘๕ ปี มาแล้ว มีเจ้าอาวาสปกครองดูแลวัด ตามลำดับคือ

พระอธิการชุ่ม โพธิโก (เจ้าอาวาส พ.ศ. ๒๔๖๔-๒๕๑๙)

พระอธิการนวล ปัญญาธโร (รักษาการเจ้าอาวาส พ.ศ. ๒๕๒๐-๒๕๒๓)

พระอธิการบุญสม สิริวิชโย (เจ้าอาวาส พ.ศ. ๒๕๒๔-๒๕๔๖)

พระวิฑูรย์ ชินวโร (พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึงปัจจุบัน)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพล อดุลยเดชฯ ทรงประเคนเครื่องไทยธรรม แด่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก วัดชัยมงคล (วังมุย) จังหวัดลำพูน

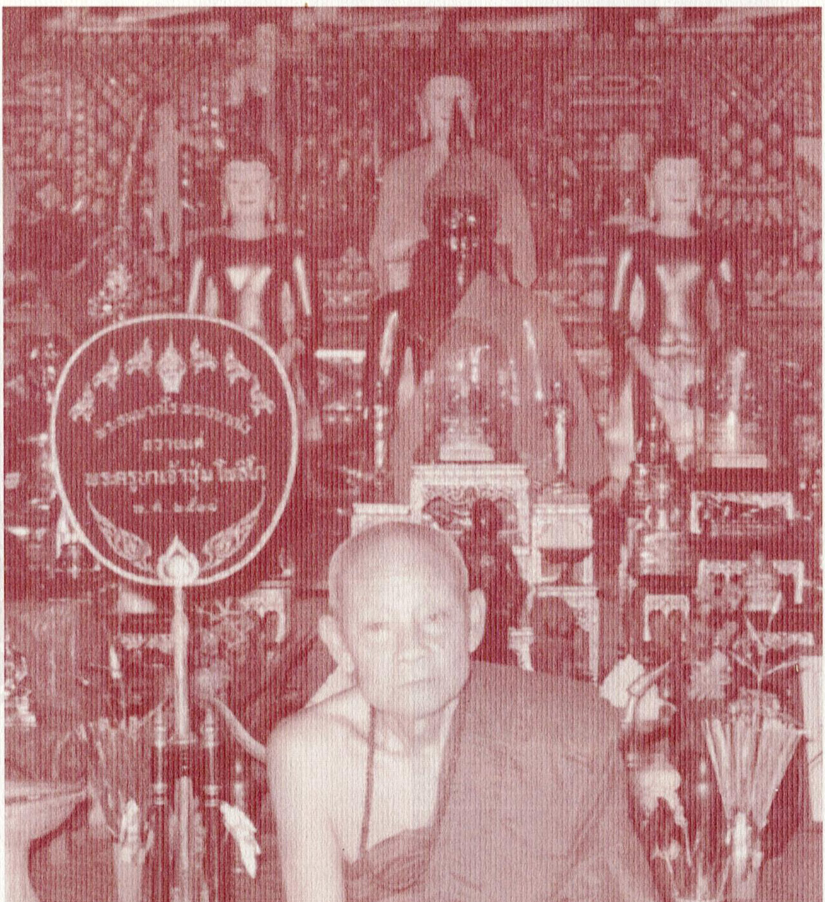
ในพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และเททองหล่อรูปหลวงพ่อปาน ณ วัดจันทาราม (ท่าซุง) อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

(ภาพจากหนังสือของวัดท่าซุง)

๑		
๒	๓	๔
๕	๖	

๑. ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก วันที่ท่านออกนิโรธสมาบัติ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ๒. พระรูปเหมือนครูบาเจ้าชุ่ม ท่ายืน ๓. พระรูปเหมือนครูบาเจ้าชุ่ม ปิดทอง ท่านั่งสมาธิ ณ พระวิหาร ภายในวัด ๔. อนุสรณ์กู่หลวงปู่ชุ่ม ที่ประดิษฐานพระรูปเหมือนขององค์ท่าน ท่ายืน ซึ่งหลวงปู่ครูบาวงศ์มาทำพิธีเบิกพระเนตร ๕. ภาพจิตรกรรมรูปครูบาเจ้าชุ่ม หนึ่งในหลายๆ ภาพภายในวัดชัยมงคล (วังมุย) ๖. ภาพหลวงปู่ ณ วัดชัยมงคล (วังมุย) ถ่ายโดยคณะของหลวงพ่อฤาษีฯ

หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ในวัย ๗๗ ปี ถ่าย ณ วัดชัยมงคล (วังมุย) โดยคณะของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) ภาพจากหนังสือ 'บนเส้นทางพระโยคาวจร' โดย 'สายฟ้า' หรือ พระครูภาวนาพิลาศ เจ้าอาวาส วัดเขาวง (ถ้ำนารายณ์) จ.สระบุรี

หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก
พระอริยเจ้า แห่งหริภุญชัย

หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก แห่งวัดชัยมงคล (วัดวังมุย) ต.ประตูป่า อ.เมือง จ.ลำพูน

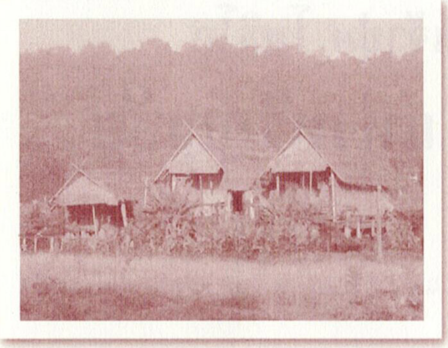
นามเดิมชื่อ ชุ่ม ปลาวิน ถือกำเนิดเมื่อวันอังคารที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๒ เมื่อวันขึ้น ๗ ค่ำ เดือน ๕ เหนือ ปีกุน ณ บ้านวังมุย จ.ลำพูน บิดาชื่อ นายมูล ปลาวิน มารดาชื่อ นางลุน ปลาวิน มีพี่น้องสืบสายโลหิตเดียวกัน ๖ คน เป็นผู้หญิง ๓ คน ชาย ๓ คน ท่านเป็นบุตรคนที่ ๕

บุตรคนหัวปีชื่อ พี่เอ้ย (หญิง) บุตรคนรองชื่อ พี่เป็ง (หญิง) บุตรคนที่สามชื่อ พี่โต (ชาย) บุตรคนที่สี่ ชื่อพี่แก้ว (หญิง) บุตรคนที่ห้า คือ ครูบาชุ่ม และบุตรคนสุดท้องชื่อ นายเปา (ชาย)

บิดาของท่านเป็นคนบ้านวังมุยโดยกำเนิด ส่วนมารดาเป็นคนบ้านขุนคง อ.หางดง จ.เชียงใหม่ (ระยะทางระหว่างบ้านวังมุยกับบ้านขุนคงอยู่ห่างกันประมาณ ๑๐ กิโลเมตร) บุพการีทั้ง ๒ ท่าน เป็นคนเชื้อสาย 'ละ' บางคนออกเสียง 'วะ' หรือ 'ลัวะ' ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก

เมื่อเด็กชายชุ่ม ปลาวิน เจริญวัยขึ้นก็พอจะทำงานช่วยเหลือบิดา มารดา เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระการงานได้บ้าง เช่น ช่วยทำงานในทุ่งนา เท่าที่สามารถจะทำได้ทุกอย่าง เลิกงานนาก็ทำสวนทำไร่ ถางหญ้าพรวนดิน และงานบ้านอย่างการปัดกวาดเช็ดถูบ้านเรือน เพื่อเป็นการทดแทนพระคุณของบิดามารดาเท่าที่กำลังความสามารถของตนจะทำได้

ครั้นเมื่อเติบโตได้พอสมควรได้ไปศึกษาเล่าเรียนการอ่าน การเขียนหนังสือเบื้องต้น กับเจ้าอาวาสวัดศรีสองเมือง (เมื่อรกร้างไป ชาวบ้านจึงเรียกกันว่า 'วัดห่าง') พร้อมกับเรียนวิธีการอ่านบทสวดมนต์ และธรรมะเบื้องต้นจากท่าน

เจ้าอาวาส

การที่เด็กชายซุ่ม ปลาวิน เป็นเด็กว่านอนสอนง่าย และมีความจำดีเลิศ จึงเป็นที่รักใคร่ของท่านเจ้าอาวาส และบรรดาภิกษุสามเณรในวัดเป็นอันมาก และการที่ได้คลุกคลีกับท่านเจ้าอาวาสบ่อยๆ นี่เอง ทำให้ท่านค่อยๆ ซึมซับหลักพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทีละเล็กทีละน้อย จนสามารถอ่านหนังสือ และสวดมนต์ได้อย่างคล่องแคล่ว เริ่มมีใจรักเคารพในสมณเพศมากขึ้นทุกวัน

ทดแทนบุญคุณพ่อแม่

ครั้งหนึ่งเด็กชายซุ่ม ปลาวิน ได้ยินอุ๊ย (คนเฒ่า คนแก่) แถวบ้านพูดว่า ใครอยากทดแทนบุญคุณพ่อแม่ ต้องบวชให้กับท่าน ใครบวชเป็นเณร ถือว่าเป็นการบวชทดแทนบุญคุณให้แม่ แต่ถ้าใครบวชเป็นตุ๊เจ้า (พระภิกษุ) ถือว่าเป็นการบวชทดแทนบุญคุณทั้งพ่อและแม่ เพราะการบวชเป็นพระ จะได้อานิสงส์ผลบุญมาก ต่อมาเด็กชายซุ่มจึงตัดสินใจแน่วแน่ที่จะเดินในหนทางของการบรรพชา ตั้งแต่อายุเพียง ๑๐ กว่าขวบเท่านั้น ถือว่าท่านมีบุญบารมีเกี่ยวข้องในทางพระพุทธศาสนาอย่างชัดเจน

บรรพชาที่วัดพระธาตุขาว

เมื่ออายุได้ ๑๒ ปี เด็กชายซุ่ม ปลาวิน ได้ขออนุญาตจากบิดา และมารดา เพื่อบรรพชาเป็นสามเณร ซึ่งบุพการีทั้งสองต่างก็ยินยอมพร้อมใจให้บรรพชา โดยทั้ง ๒ ท่าน ได้เล็งเห็นว่า

ประการแรก เด็กชายจะได้มีวิชาความรู้ติดตัว เพราะในสมัยก่อนโรงเรียน

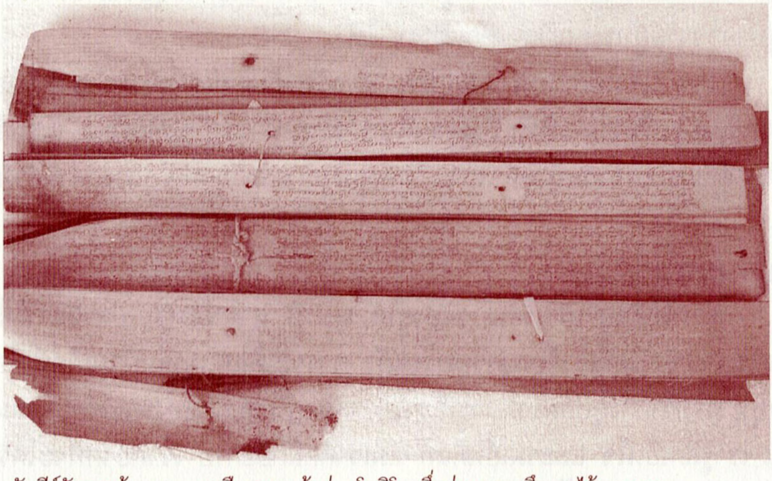
ที่ดีที่สุดก็คือ 'วัด' นั่นเอง

ประการที่สอง เด็กชายชุ่ม มีใจรักในทางพระพุทธศาสนาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว บุพการีทั้ง ๒ จึงได้นำตัวไปฝากเป็นศิษย์ครูบาอินตา แห่งวัดพระธาตุขาว จังหวัดลำพูน ซึ่งท่านทั้งสองคุ้นเคยเป็นอย่างดี

ต่อมาท่านจึงได้บรรพชาเป็นสามเณร โดยมีครูบาอินตา วัดพระธาตุขาวเป็นพระอุปัชฌาย์ เมื่อได้บรรพชาเป็นสามเณรแล้ว สามเณรน้อยชุ่มได้ตั้งสัตยาธิษฐานด้วยใจแน่วแน่ มีพระพุทธเจ้าเป็นองค์ประธาน พร้อมพระธรรมและบารมีพระคุณครูบาอาจารย์ คุณบิดามารดา พร้อมกล่าวคำอธิษฐานว่า

"ข้าน้อยขอถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งข้าน้อยเคารพอย่างสูงสุด และจะขอรับใช้พระพุทธศาสนา เผยแพร่หลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ตั้งแต่บัดนี้ตราบเท่าชีวิตจะหาไม่"

สามเณรชุ่ม ปลาวิน นั้นเป็นสามเณรน้อยที่มีความพยายามสูง และควรค่าแก่การบันทึกไว้ ท่านเป็นสามเณรชาวเหนือที่เคร่งครัด เพียบพร้อมไปด้วย

คัมภีร์อักขระล้านนา ลายมือครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ซึ่งท่านจดจารึกเอาไว้มากมาย

ศีลาจารวัตรอันงดงาม สิ่งใดที่พระอุปัชฌาย์พร่ำสอน ท่านก็เชื่อฟังและหมั่นปฏิบัติตามอย่างจริงจัง ท่านครูบาอินตาได้สั่งให้สามเณรชุ่ม ท่องบททำวัตร และบทอื่นๆ รวมทั้งบท ๑๒ ตำนาน ให้ขึ้นใจ และสามเณรชุ่ม ก็ไม่ได้ทำให้ครูบาอาจารย์ผิดหวัง ท่านได้ท่องบทสวดมนต์ต่างๆ ได้ในเวลาอันรวดเร็ว รวมทั้งศึกษาพระไตรปิฎกไปด้วย และเริ่มเข้าใจอย่างถ่องแท้มากขึ้น

ภายหลังเมื่อสามเณรชุ่มได้บวชเป็นพระภิกษุแล้ว ท่านเคยกล่าวให้พระเณร และเหล่าลูกศิษย์ฟังว่า "การศึกษาทางพระพุทธศาสนาในสมัยก่อนนั้น ต้องทำกันอย่างจริงจัง และใช้ความเพียรเป็นอย่างมาก เพราะไม่มีเทคโนโลยีอย่างสมัยใหม่นี้ การศึกษา บทสวดมนต์ และพระไตรปิฎกในสมัยก่อนนั้น ต้องอาศัยสมองอย่างเดียวล้วนๆ ต้องจด ต้องจำ ต้องท่องบ่นอย่างเอาเป็นเอาตายเท่านั้น จึงจะสามารถจดจำบทสวดมนต์ต่างๆ และสามารถแปลพระไตรปิฎกได้อย่างถ่องแท้ และจึงจะนับได้ว่าเป็นผู้รู้หนังสือดี"

ต่อมาเมื่อสามเณรชุ่ม ได้ศึกษาวิชาความรู้จากพระอุปัชฌาย์ เป็นอย่างดีแล้ว ด้วยใจที่รัก และใฝ่รู้การศึกษาได้กราบขออนุญาตจากพระอุปัชฌาย์ ออกเดินทาง เพื่อแสวงหาวิชาความรู้ต่างๆ เพิ่มเติม โดยพระอุปัชฌาย์ได้ชี้แนะครูบาอาจารย์ผู้ทรงคุณวิเศษด้านต่างๆ ให้

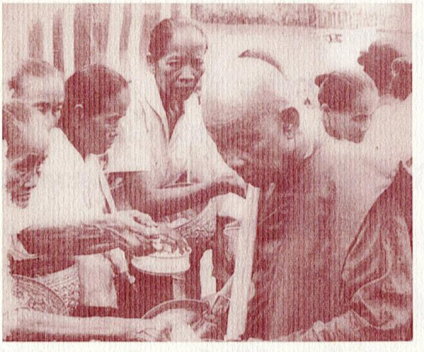
จากนั้นจึงได้กราบลาพระอุปัชฌาย์ พร้อมกับลาบิดามารดา ญาติพี่น้อง นำเครื่องอัฐบริขารเท่าที่จำเป็นออกเดินทางด้วยเท้ามุ่งสู่ จ.เชียงใหม่ และเข้าศึกษาด้านปริยัติธรรมที่วัดผ้าขาว, วัดพระสิงห์ และวัดเจดีย์หลวง ตามลำดับ

อุปสมบท

ท่านได้ศึกษาเล่าเรียน จนอายุได้ ๒๐ ปี สามเณรชุ่ม ปลาวิน จึงได้พิจารณาว่า "บัดนี้เราก็อายุครบบวชแล้ว ควรจะเดินทางกลับบ้านเกิดที่เมืองลำพูน เพื่อทำการอุปสมบท การที่เราได้อาศัยอยู่ในร่มเงาของพระพุทธศาสนานั้น เรารู้สึกเย็นใจ และร่มเย็นดีแท้ แม้เราคิดสึกออกไป เราก็ยากที่จะได้รับความสงบร่มเย็นเช่นนี้ เห็นทีเราจะต้องบวชเรียนต่อไป"

หลังจากตัดสินใจแล้ว ท่านจึงได้เดินทางกลับมาอุปสมบทเป็นพระภิกษุสงฆ์ ที่ภูมิลำเนาเดิม คือที่บ้านวังมุย จ.ลำพูน โดยมีพระครูบาอินตา (ครูบาปัญโญ) วัดพระธาตุขาว เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์หมื่น เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์หลวงอ้าย เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาว่า 'โพธิโก'

เมื่อท่านอุปสมบทแล้ว ก็ได้มุ่งมั่นศึกษาทั้งทางด้านปริยัติควบคู่กับด้านปฏิบัติ โดยได้ฝึกพระกรรมฐานตามแนวทางกรรมฐาน ๔๐ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างต่อเนื่อง เพื่อชำระจิตใจของตนให้บริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลส สามารถทรงสมาธิได้สูงขึ้นตามลำดับ

ขณะบิณฑบาตโปรดญาติโยม ณ บ้านวังมุย

นอกจากนั้นท่านยังได้ศึกษาศาสตร์ทางด้านพระเวทย์ เลขยันต์ คาถาอาคมต่างๆ รวมทั้งตำราพิชัยสงครามอีกด้วย

ความพากเพียรศึกษาในด้านการศึกษาของพระภิกษุชุ่ม เป็นที่กล่าวขวัญไปทั่ว เจ้าคณะจังหวัดลำพูนในสมัยนั้น มีความชื่นชมพระภิกษุชุ่มเป็นอย่างมาก ได้ร้องขอให้ท่านไปศึกษาต่อด้านปริยัติที่กรุงเทพฯ โดยทางจังหวัดจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด เมื่อศึกษาจบแล้วจะได้กลับมาช่วยสอนหนังสือให้กับพระเณรในจังหวัด แต่ท่านไม่อาจรับภารกิจนี้ได้ โดยให้เหตุผลว่ายังต้องศึกษาด้านการปฏิบัติให้มากๆ เสียก่อน

ท่านเจ้าคณะจังหวัดเมื่อมีกิจธุระสิ่งใดก็มักจะเรียกใช้พระภิกษุชุ่มอยู่เสมอ โดยได้มอบหมายให้ท่านเป็นเลขาฯ ประจำใกล้ชิด มอบหน้าที่ความรับผิดชอบในด้านต่างๆ ให้ ซึ่งท่านก็มิได้ทำให้พระผู้ใหญ่ผิดหวัง งานด้านต่างๆ

ท่านสามารถทำได้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีทุกชิ้นทุกอัน จนเจ้าคณะจังหวัดจะแต่งตั้งชั้นยศ และขอสมณศักดิ์ชั้นพระครูให้ แต่พระภิกษุชุ่มได้ปฏิเสธไม่ขอรับสมณศักดิ์นั้น

เสาะหาครูบาอาจารย์

ตั้งแต่ช่วงแรกที่บวชเป็นพระภิกษุ พระภิกษุชุ่มก็ได้พากเพียรฝึกกายฝึกจิตตามแนวทางสายเอกของพระพุทธศาสนา แล้วยังออกเดินทางแสวงหาครูบาอาจารย์เพื่อฝากตัวเป็นศิษย์ เอาเยี่ยงอย่างภูมิธรรมชั้นเลิศจากคณาจารย์หลายท่านคือ

ครูบาอริยะ ที่วัดท้าวบุญเรือง ต.หนองหอย อ.หางดง จ.เชียงใหม่

ศึกษาศาสตราสนธิทั้งแปดมรรค แปดบท อันเป็น อรรถคาถา บาลีมูลกัจจายน์ จนจบ สามารถแปลและผูกพระคาถาต่างๆ ได้

พระครูบาศรีวิชัย วัดร้องแหย่ง อ.หางดง จ.เชียงใหม่

เป็นพระอาจารย์ พระปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่มีชื่อเสียงในยุคนั้น ตอนที่ครูบาชุ่มไปฝากตัวเป็นศิษย์ พระครูบาศรีวิชัย วัดร้องแหย่ง มีอายุประมาณ ๗๐ ปีแล้ว แต่ก็ยังแข็งแรงดี ครูบาชุ่มได้อยู่ศึกษาปฏิบัติกับพระครูบาศรีวิชัยวัดร้องแหย่ง เป็นเวลา ๒ พรรษา

ครูบาศรีวิชัย ตนบุญแห่งล้านนา

ในขณะที่อยู่วัดร้องแหย่งนี้เอง ท่านจึงได้พบพระนักบุญแห่งล้านนา คือครูบาศรีวิชัย (ครูบาศีลธรรม) แห่ง วัดบ้านปาง อ.ลี้ จ.ลำพูน

เนื่องเพราะท่านครูบาศรีวิชัยแห่งวัดบ้านปาง ได้มาเยี่ยมเยียนสักการะท่านครูบาศรีวิชัยวัดร้องแหย่งด้วยความเคารพนับถืออยู่เสมอ ทุกครั้งที่มาเยี่ยมก็จะมีปัจจัยไทยธรรมมาถวาย บางครั้งได้มาพักจำวัด และร่วมสวดมนต์ เจริญพระกรรมฐานกับภิกษุสามเณรที่วัดร้องแหย่งด้วย ครูบาชุ่มจึงได้รู้จักมักคุ้นกับท่านครูบาศรีวิชัย-นักบุญแห่งล้านนา ที่วัดร้องแหย่งนี้เอง และในเวลาต่อมาปรากฏว่าทั้งคู่เป็นศิษย์-อาจารย์ที่มีความผูกพันรักใคร่กันอย่างยิ่ง

ครูบาแสน วัดหนองหมู อ.เมือง จ.ลำพูน

เป็นพระนักปฏิบัติที่เคร่งครัดทางด้านวิปัสสนากรรมฐานอีกรูปหนึ่ง ครูบาชุ่มได้อยู่ศึกษากับครูบาแสน จนได้รับการถ่ายทอดวิชาทุกแขนง

ครูบาก๋ำ วัดน้ำโจ้ อ.สารภี จ.เชียงใหม่

เป็นผู้สอนอักขระล้านนาให้แก่ครูบาชุ่ม

ครูบาพรหมา วัดพระพุทธบาทตากผ้า อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

(บ้างเรียก ครูบาพรหมจักร หรือครูบาพรหมจักโก สมณศักดิ์เดิมคือ พระครูพรหมจักรสังวร สมณศักดิ์สุดท้ายคือ พระสุพรหมยานเถระ)

ความจริงแล้วครูบาชุ่ม กับครูบาพรหมา ท่านอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่ต่างองค์ต่างนับถือและแลกเปลี่ยนความรู้ สรรพวิชาต่างๆ กันอยู่เสมอ

นอกจากนี้ ท่านยังได้ไปศึกษาเพิ่มเติมที่วัดห้วยโท้ง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่, วัดน้ำบ่อหลวง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ อีกด้วย

จากนั้น เมื่อเจ้าอาวาสวัดวังมุยเก่ามรณภาพลง ชาวบ้านจึงมาอาราธนาท่านให้กลับไปเป็นเจ้าอาวาสปกครองดูแลวัดต่อไป

ข้อวัตรปฏิบัติ

ครูบาชุ่มท่านจะตื่นขึ้นมาตอนตี ๓ เพื่อปฏิบัติไปตามลำพังในกุฏิของท่าน จากนั้นก็กระทำกิจธุระส่วนองค์ แล้วจึงปลุกเรียกพระเณรให้ทำวัตรเช้าในเวลาประมาณตี ๕ ต่อด้วยการนั่งสมาธิภาวนาอีก ๑ ชั่วโมง พอคลายออกจากสมาธิจึงนำพระเณรออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ ในยามปกติท่านจะฉันสองมื้อ แต่ในช่วงเข้าพรรษาท่านจะฉันเพียงมื้อเดียว อาหารที่ท่านฉันก็เป็นอาหารพื้นบ้านง่ายๆ อย่างข้าวเหนียว จิ้มกับน้ำพริกผักต้ม ‘แม่เพชร อินโม่ง’ ซึ่งเป็นผู้ทำอาหารถวายครูบาชุ่มอยู่เสมอ เล่าว่า ท่านชอบทานผักแคบ หรือตำลึงในภาษากลางนั่นเอง

ครูบาชุ่มละเว้นไม่ฉันอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ แต่จะฉันบ้างในกรณีที่มีญาติโยมมาถวายภัตตาหารเพลและนั่งรอรับศีลรับพรอยู่ต่อหน้า เป็นการฉันเพื่อไม่

ครูบาเจ้าชุ่ม และสามเณรน้อยๆ คณะศิษย์ของท่าน

ให้ญาติโยมเสียกำลังใจ

ช่วงหนึ่ง ครูบาชุ่มป่วย แพทย์ระบุว่าเป็นโรคขาดสารอาหาร ศรัทธาชาวบ้านจึงได้ขอร้องให้ท่านฉันเนื้อสัตว์บ้าง ท่านก็รับปาก

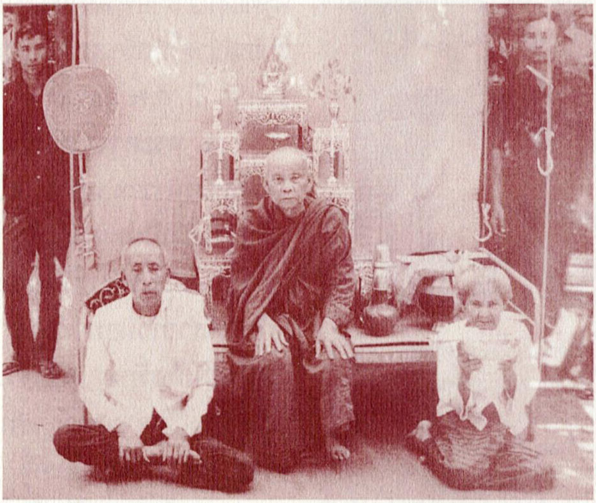
พระเดชลือชา

ช่วงเย็น ๑๘.๐๐ น. พระเณรที่วัดวังมุยจะทำวัตรเย็นพร้อมกัน ต่อจากนั้นนั่งสมาธิอีกประมาณ ๓๐ นาที แล้วจึงแยกย้ายกันไปทำกิจธุระส่วนตัวได้ จนใกล้เวลาจำวัด คือในราว ๒๐.๑๐ น. ครูบาชุ่มท่านจะเรียกให้พระเณรทุกองค์มาสวดมนต์ร่วมกันก่อนจำวัดอีกครั้ง โดยท่านจะนั่งอยู่ด้านหน้า นำสวดบท นะโมฯ ๓ จบ แล้วท่านจะเงียบ คอยฟังเสียงของพระเณร ว่าตั้งใจสวดมนต์กันหรือไม่ หากพบว่าองค์ไหนเงียบเสียงไป ท่านจะเมตตาตักเตือนให้ อย่างเบา คือโยนดินสอ หรือหนังสือไปสะกิด และก็มีบ้างที่ท่านต้อง 'เมตตา' หนักเป็นกรณีพิเศษ คือสะกิดด้วยกระโถนบิน พระเณรที่ย่อหย่อนจากความเพียร อุตสาหะ วิริยะ ต่างหัวปูด หัวโน ไปตามกัน

แม้แต่ชาวบ้านที่พ้นวัยเด็กมานาน หากมาส่งเสียงดังในบริเวณวัด อย่างเบาครูบาชุ่มท่านจะแค่ตวาด และอย่างหนักหน่อยอาจจะโดนท่านยิงด้วยหนังสติ๊ก แล้วท่านก็ยิงได้แม่นยำอย่างยิ่ง โดยเล็งไปที่ขาหรือหลัง พอให้รู้ตัว

สมัยนั้น ถ้าใครคิดจะให้ลูกหลานมาบวชที่วัดของหลวงปู่ครูบาชุ่ม ต้องยกให้เป็นลูกของท่านเลย เพราะท่านจะอบรมสั่งสอนเต็มที่ แม้แต่เฆี่ยนตีบ้าง พ่อแม่จะต้องยอมรับได้ เพราะท่านจะบอกไว้ก่อนว่าห้ามมาโกรธกัน หากท่านต้องทำโทษเฆี่ยนตีลูกๆ ในทางธรรมของท่านด้วยความปรารถนาดี

เด็กบางคนทางบ้านได้ส่งให้มาเป็นขโยม (ลูกศิษย์วัด) รอบวช โดยให้

ครูบาชุ่ม โพธิโก ถ่ายภาพร่วมกับพี่เขย-พี่สาว คือพ่ออุ๊ยหน่อย แม่อุ๊ยแก้ว โสวณา (ด้านหลังซ้ายคือ ตุ๊ลุงหมื่น บุตรชายแม่อุ๊ยแก้ว ในวัยหนุ่ม)

หลวงปู่ครูบาชุ่มอบรมบ่มนิสัยไปด้วย ขโยมรายนี้โดนกระโถนเข้าไปครั้งเดียว เพราะทำผิด ถึงกับโดดหน้าต่างหนีออกจากวัดมาตอนกลางคืนแทบไม่ทันทีเดียว ทางบ้านขอร้องให้กลับไปอยู่วัดต่ออย่างไร ขโยมน้อยรายนั้นก็ยืนกรานไม่ไปเด็ดขาด ด้วยเห็นว่าหลวงปู่ชุ่มดุมาก

ก็คงจะเป็นเรื่องของจริต วาสนา และความเกี่ยวเนื่องที่ยากจะอธิบาย ศิษย์อาจารย์บางคน หากไม่มีวาสนาเกี่ยวเนื่องกัน ไม่เคยสอนสั่งกันมาก่อน ต่อให้ทั้งศิษย์หรืออาจารย์คู่นั้นจะเก่งกล้าขนาดไหน ก็ไม่อาจเป็น 'คู่ปรับ' เปลี่ยนแปลงปรับปรุงให้บรรลุถึงมรรคผลอันควรได้

สายสัมพันธ์ศิษย์-อาจารย์

ลูกศิษย์สายตรงของครูบาชุ่ม ในปัจจุบันพอจะกล่าวถึงได้ดังนี้

๑. **หลวงพ่อทองใบ โชติปัญโญ** เจ้าอาวาสวัดพรหมวนาราม หรืออดีต

มุทิตาจิตจากศิษย์ถึงอาจารย์

พ่อหนานปัน จินา เป็นชาววังมุย อายุ ๘๕ ปี นอกจากเป็นศิษย์ของครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก แล้วยังมีศักดิ์เป็นหลานเขยของท่านด้วย

พ่อหนานปันย้อนรำลึกถึงครั้งหนึ่ง ที่เคยไปเดินธุดงค์กับหลวงปู่ชุ่ม ได้เรียนคาถาอาคมที่บ้านยาง บ้านแม้ว บ้านโฮ่ง ไปหลวงพระบาง - เชียงตุง และที่อื่นๆ อีก ตอนที่ไปเป็นเณร ครูบาเจ้าชุ่มเป็นคนจับมือพ่อหนานปันเขียนอักขระและคาถาต่างๆ

เวลาไปพักตามสถานที่ต่างๆ ก็ไม่มีผ้าปูนอน ต้องใช้กระดาษปูนอน ที่คิดอยากที่จะเรียนคาถาอาคมเพราะเป็นคนมีลูกเยอะ สมัยนั้นใครเจ็บป่วยก็ใช้คาถาทำน้ำมนต์ให้กิน เพราะการเดินทางไปหาหมอในเมืองเป็นไปอย่างลำบากมาก

ตอนที่อยู่กับท่านรับหน้าที่ในการจารแผ่นยันต์ ทำตะกรุด มีทั้งตะกรุดเสื้อ ทำตั้งแต่ต้นจนจบถึงถักเป็นตัวเสื้อ ท่านสอนวิธีการทำให้ทั้งหมด อีกอย่างคือตะกรุดหนังควายเผือก พ่อหนานปันได้รับถ่ายทอดวิชามา โดยเป็นผู้ทำ แล้วนำไปให้ครูบาเจ้าชุ่มปลุกเสก โดยท่านจะปลุกเสก ๗ วัน

ครูบาชุ่มเดินธุดงค์ตอนอายุ ๓๑ ปี อยู่วัดวังมุยแล้ว รุกขมูลที่แรกไปวัดอมก๋อย จ.เชียงใหม่ แล้วไปเมืองหาง เมืองงิ้ว แล้วข้ามฝั่งไปหลวงพระบาง และเดินธุดงค์มาลำปาง ไปสร้างโบสถ์ สร้างวัดที่สถานีห้างฉัตร ไปสร้างพระธาตุ และได้ไปร่วมสร้างบันไดทางขึ้นดอยสุเทพ

ครั้งหนึ่งท่านเคยเสกคาถาใส่มือ แล้วปัดรังผึ้งหลวงให้ดูต่อหน้าลูกศิษย์หลายคน โดยที่ท่านไม่ถูกผึ้งต่อยเลยแม้แต่ตัวเดียว โดยท่านได้บริกรรมคาถาและนำน้ำลายมาแตะที่นิ้ว ให้ศิษย์นำไปทาที่คิ้ว ช่วยป้องกันผึ้งต่อยให้แก่ศิษย์ได้เช่นกัน

ครูทองใบ สายพรหมมา เป็นศิษย์ผู้ได้รับอนุญาตให้สร้างเหรียญครูบาเจ้าชุ่มรุ่นแรก ปี พ.ศ. ๒๕๑๗

๒. พระอาจารย์หมื่น ญาณเมธี วัดพรหมวนาราม นอกจากเป็นลูกศิษย์แล้วท่านยังเป็นหลานแท้ๆ ของครูบาเจ้าชุ่ม คือตุ๊ลุงหมื่นเป็นบุตรของแม่อุ๊ยแก้ว พี่สาวร่วมอุทรของครูบาเจ้าชุ่ม ตุ๊หมื่นได้เก็บรักษาเครื่องระลึกถึงครูบาเจ้าชุ่มไว้หลายอย่าง เช่น ภาพถ่ายเก่าๆ, ดาบ, เล็บ และอัฐิ

๓. พ่อหนานปัน จินา เป็นศิษย์ที่มีความสนใจในด้านวิชาอาคมขลังและพิธีกรรมต่างๆ โดยเฉพาะศาสตร์ในเรื่องตะกรุดซึ่งท่านได้รับการถ่ายทอดจากครูบาเจ้าชุ่มมาพอสมควร ปัจจุบันท่านเป็นผู้อาวุโสของหมู่บ้าน

๔. พ่ออุ๊ยตุ่น หน่อใจ เป็นศิษย์ที่ได้รับความไว้วางใจให้ทำหน้าที่สองอย่างคือปลงเกศาให้ครูบาเจ้าชุ่ม และช่วยสร้างพระผงให้ท่าน

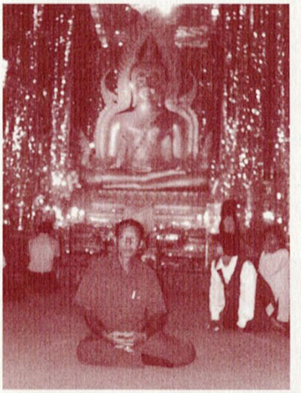
๕. พ่อหนานทอง ปัญญารักษา อายุ ๖๘ ปี เป็นศิษย์อีกท่านที่ปัจจุบันทำหน้าที่ 'ปู่จารย์' เจ้าพิธีประจำวัดชัยมงคล (วังมุย) พ่อหนานทองเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับพิธีพุทธาภิเษกรูป

เหมือนหลวงปู่ชุ่มเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๐

๖. พ่อหนานบาล อีนโม่ง เป็นศิษย์ที่เคยติดตามครูบาเจ้าชุ่มไปธุดงค์ตามสถานที่ต่างๆ หลายแห่ง

๗. คุณลุงเสมอ บรรจง ชมรมพระตลาดบุญอยู่ เป็นผู้มีส่วนร่วมสร้างวัตถุมงคลของครูบาเจ้าชุ่ม

๘. พ่อเลื่อน กันธิโน เป็นศิษย์ที่ติดตามอุปัฏฐากครูบาเจ้าชุ่มไปในที่ต่างๆ จนถึงนาทีสุดท้ายที่ท่านไปมรณภาพที่กรุงเทพฯ

พ่อหนานทอง ปัญญารักษา 'ปู่จารย์' ของวัดวังมุย (ถ่ายภาพที่วัดท่าซุง)

๙. อุ๊ยหมื่น สุมณะ (เพิ่งเสียชีวิตในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ด้วยวัย ๑๐๑ ปี) เป็นศิษย์อาวุโส ซึ่งมีวัยวุฒิน้อยกว่าครูบาเจ้าชุ่ม ๑๐ ปี เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับประวัติการสร้างวัดใหม่

๑๐. อุ๊ยหนานทอง (เสียชีวิตแล้ว) เป็นลูกศิษย์ของครูบาเจ้าชุ่ม แล้วยังเป็นประติมากรผู้รังสรรค์พระรูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิชัย ในขณะที่ท่านรักษาตัวอยู่ ณ วัดจามเทวี ก่อนที่ท่านจะไปมรณภาพที่วัดบ้านปาง

อุ๊ยหนานทอง เป็นคนบ้านริมปิง อ.เมือง จ.ลำพูน ท่านได้พบกับครูบาชุ่มตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี ตอนนั้นหลวงครูบาชุ่มจาริกไปถึงบ้านริมปิง บ้านเดิมของอุ๊ยหนานทอง หนุ่มน้อยได้บังเกิดความเคารพศรัทธาครูบาชุ่มจนขอติดตามกลับมาที่วัดวังมุยด้วย ครูบาชุ่มก็เมตตาพามา และจัดการบวชให้เป็นสามเณรที่วัดเก่า (วัดศรีสองเมือง) ต่อมาเมื่ออุ๊ยหนานทองอายุครบ ๒๐ ปี หลวงปู่ครูบาชุ่มก็ได้จัดการอุปสมบทให้เป็นพระภิกษุที่วัดใหม่ คือวัดชัยมงคล (วังมุย)

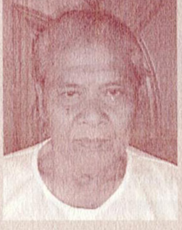
ช่วงที่บวชเป็นสามเณร สามเณรทองได้ไปเป็นลูกมือช่วยสร้างพระที่วัดมหาวัน จึงได้นำประสบการณ์และวิชาความรู้ครั้งนั้น มาใช้ในงานปั้นพระประธานไว้ในโบสถ์วัดเก่า จำนวน ๓ องค์ ขนาดเท่าคนจริง แต่หลังจากวัดเก่าได้ถูกทิ้งร้าง พระประธานทั้ง ๓ องค์ ที่สามเณรทองปั้นไว้ ก็หายสาบสูญไป

มุทิตาจิตจากศิษย์ถึงอาจารย์

พ่ออุ๊ยตุ่น หน่อใจ ปัจจุบันอายุ ๗๒ ปี ท่านมาจากหมู่บ้านอื่น แล้วมาปลูกบ้านอยู่ใกล้วัดวังมุย ตอนอายุ ๓๓ ปี โดยมีอาชีพเป็นช่างตัดผม

เมื่อมาฝากตัวเป็นศิษย์ของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ท่านเห็นว่าอุ๊ยตุ่นเป็นช่างตัดผม จึงเมตตาวานให้อุ๊ยตุ่นไปโกนหัวให้ในวันโกน จนกลายเป็นช่างประจำองค์ท่านตลอดมาเพียงคนเดียว

หลวงปู่ท่านจะซื้อด้ามมีดโกนมาให้ พร้อมทั้งใบมีดเป็นโหลๆ หมดเมื่อไหร่ก็บอกท่าน ตอนปลงผมให้ท่าน ท่านได้สั่งให้เก็บรวบรวมเกศาของท่านไว้ทุกครั้งเพื่อวันหนึ่งจะได้นำมาทำพระผง อุ๊ยตุ่นเก็บรวบรวมไว้จนมากพอสมควร จนท่านบอกว่าต่อไปให้ช่วยรับหน้าที่ทำพระให้ท่านด้วย จากนั้นท่านก็นำบล็อกพระแบบต่างๆ มาให้ คือบล็อกสี่เหลี่ยมรูปท่านนั่งพับเพียบแบบสามเหลี่ยมด้านหน้าเป็นรูปหลวงปู่ ท่านให้บรรจุเกศาไว้ด้านหลังบ้างอุดใต้ฐานบ้าง หรือตรงด้านบนบ้าง และบล็อกพระสมเด็จ ครูบาชุ่มเป็นผู้นำมวลสารมาเอง เป็นดินเนื้อต่างๆ เป็นก้อนใส่ลังมาหลายลังด้วยกัน

การทำพระผงมีหลายขั้นตอน ฉะนั้นทุกคนในบ้านอุ๊ยตุ่น ทั้งเมีย และลูกต้องช่วยกันทำงานนี้ด้วย เช่นเอาดินมาตำให้ละเอียด ล้วนต้องเหน็ดเหนื่อยไปตามๆ กัน แต่ทุกคนก็ยินดีเต็มใจทำ

ครูบาชุ่มท่านจะมอบหมายหน้าที่ให้ศิษย์แต่ละคนต่างกันไป เรื่องคาถาอาคมท่านไม่ได้สอนอุ๊ยตุ่น แต่วัตถุมงคลอื่นๆ ที่ครูบาชุ่มสร้างขึ้นมา เช่น เสื้อยันต์ตะกรุด ท่านก็นำมาให้เองโดยไม่ต้องขอ

มีเหตุอัศจรรย์เกี่ยวกับเกศาของหลวงปู่ชุ่ม เป็นระยะ คือครั้งหนึ่งหลังจากปลงผมหลวงปู่แล้วได้เก็บเกศาใส่ไว้ในถุงขาวห่อไว้อย่างดี แต่พอเปิดออกดูภายหลัง เกศาได้อันตรธานไปหมดสิ้น

อุ๊ยตุ่นเคยนำเกศาของหลวงปู่มาอัดกรอบให้ลูกสาวห้อยคอไว้ ตอนนั้นเธออยู่ที่ญี่ปุ่น เกิดโดนรถชนอย่างแรง แต่ไม่เป็นอะไรเลย วัตถุมงคลอื่นก็ไม่มี มีแต่เกศาของหลวงปู่ติดตัวอยู่เพียงสิ่งเดียว

อุ๊ยตุ่นเป็นลูกศิษย์ที่ครูบาชุ่มไว้วางใจให้ทำหน้าที่ ๒ อย่างคือปลงเกศาให้ และทำพระผง

หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก กับหลวงพ่อบุญรัตน์ กันตจาโร (ภาพจากนิตยสารโลกทิพย์)

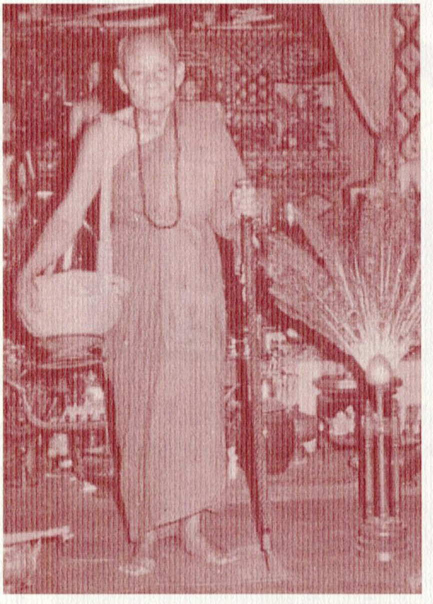
พอครูบาชุ่มได้มาดำเนินการสร้างวัดใหม่ คือวัดชัยมงคล (วังมุย) ท่านก็ได้มอบหมายให้อุ๊ยหนานทองรับหน้าที่ปั้นพระประธาน และพระขนาดเล็กอีกเป็นจำนวนมาก

๑๑. หลวงพ่อบุญรัตน์ กันตจาโร

เจ้าอาวาสวัดโขงขาว จ.เชียงใหม่

หลวงพ่อบุญรัตน์ ได้พบหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มครั้งแรกในระหว่างที่ทั้งคู่ต่างอยู่ในระหว่างธุดงค์หลีกเร้นเพื่อบำเพ็ญสมณธรรมตามป่าเขา ขอยกความตอนหนึ่ง จากเนื้อหาประวัติของหลวงพ่อบุญรัตน์ ที่นิตยสารโลกทิพย์จัดพิมพ์

“หลวงพ่อบุญรัตน์ กันตจาโร มีโอกาสได้พบและน้อมรับอุบายธรรมปฏิบัติจากหลวงปู่ครูบาชุ่ม โพธิโก ในครั้งแรกนั้นก็ด้วยครั้งที่ติดตามหลวงพ่อ

ภาพครูบาชุ่มในท่ายืน ลักษณะเดียวกับพระรูปเหมือนองค์ท่าน ที่กู่ ณ วัดชัยมงคล (วังมุย)

ชื่นออกธุดงค์ ซึ่งได้ไปพักปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดร้างในป่าสวนหลวงนั่นแหละ คือวันหนึ่ง หลวงปู่ครูบาชุ่มท่านได้เดินทางมาเยี่ยมหลวงพ่อชื่น ลูกศิษย์ของท่าน ที่มาพักจำพรรษาอยู่ที่วัดร้างในป่าสวนหลวง หลวงปู่ครูบาชุ่มท่านเดินกางร่มสีแดงมาด้วย เห็นแต่ไกล สมัยนั้นร่มสีดำดูเหมือนว่าจะไม่มี มีแต่ร่มสีแดง พอมาถึงที่วัดร้างแล้ว หลวงปู่ครูบาชุ่มท่านก็นั่งพักสนทนาถามทุกข์สุขกับหลวงพ่อชื่น หลวงพ่อบุญรัตน์ได้เห็นลักษณะอันงดงามยิ้มแย้มแจ่มใสของหลวงปู่ครูบาชุ่มว่าท่านมีเมตตาดีก็เข้าไปนมัสการท่าน หลวงปู่ครูบาชุ่มท่านยิ้มรับ สอบถามได้ความว่า หลวงพ่อบุญรัตน์ก็มีความสนใจในการปฏิบัติธรรม และได้เคยออกธุดงค์บำเพ็ญสมาธิ เจริญพระกรรมฐาน จึงกล่าวว่า

"เออดีแล้ว ดีแล้ว ได้เข้ามาบวช โอ้โฮ เป็นบุญเป็นกุศลแล้ว ให้ปฏิบัติธรรมเข้านะ จะได้เป็นบุญที่จะติดตัวเราไปข้างหน้าเนาะ อันอื่นน่ะเอาไปไม่ได้เนาะ มีเงินมีทองมีสมบัติพัสถานก็เอาไปไม่ได้ จะเอาไปได้ก็เป็นบุญเป็นกุศลนี่แหละที่จะเป็นเงาติดตามตัวเราไป ให้หมั่นหาเข้านะ พุทโธก็ได้ อะไรก็ได้ ให้นึกถึงสังขาร ให้ปลงสังขารมันเสีย ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่เที่ยงแท้แน่นอน มันเป็นอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้แน่นอน ทุกขังก็เป็นทุกข์ อนัตตาก็ใช่ตนใช่ตัว เรา

มุทิตาจิตจากศิษย์ถึงอาจารย์

พ่ออุ๊ยหมื่น สุมณะ เป็นศิษย์ที่มีอาวุโสน้อยกว่าหลวงปู่ครูบาชุ่มเพียง ๑๐ ปี และหลังจากที่พ่อ

อุ๊ยหมื่นให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับครูบาชุ่มแล้ว ในเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา ท่านจึงจากไปอย่างสงบด้วยวัย ๑๐๑ ปี

พ่ออุ๊ยหมื่นบวชเป็นสามเณรตอนอายุ ๑๑ ปี ตั้งแต่สมัยวัดศรีสองเมือง หรือวัดท่างในปัจจุบัน อยู่กับท่านเจ้าอาวาสองค์เก่า ก่อนที่ครูบาชุ่มจะมาเป็นเจ้าอาวาสวัดศรีสองเมือง

บางครั้งสามเณรหมื่น ยังได้รับกิจนิมนต์ไปแทนครูบาชุ่มด้วย ท่านเคยขอพระและวัตถุมงคลต่างๆ จากครูบาชุ่ม แต่ครูบาเจ้าท่านไม่ได้ให้ กลับบอกว่า

"คิงจะเอาไปไหน ไม่ต้องเอา เพราะเป็นเณรย่อมมีศีลเป็นเครื่องรักษาอยู่แล้ว"

แต่พอสึกออกมาแล้ว อุ๊ยหมื่นได้ไปขอพระจากท่านอีกครั้ง คิดว่าคงจะได้ แต่ท่านกลับบอกว่า

"คิงไม่ต้องเอา เฮารักษาคุ้มครองคิงได้"

แม้ว่าอุ๊ยหมื่นจะไม่ได้พระเครื่อง หรือวัตถุมงคลจากหลวงปู่ชุ่มเลย แต่ท่านกลับได้รับคัมภีร์ใบลานที่จารึกคาถาอาคมต่างๆ มากมายหลายฉบับ

อุ๊ยหมื่นได้เล่าถึง วันที่หลวงปู่ชุ่มออกนิโรธว่า คณะศรัทธาได้นำผ้าสีขาวผืนยาว มาปูลาดตรงทางเดินออกจากสถานที่เข้านิโรธ แล้วอาราธนาหลวงปู่ชุ่มนั่งบนเสลี่ยง ช่วยกันแบกหามมาที่วิหาร วัดชัยมงคล (วังมุย) โดยเวียนรอบวิหาร ๓ รอบก่อน

**คิง = เธอ, เอ็ง (สรรพนามบุรุษที่ ๒)*
**เฮา = ฉัน, ข้า (สรรพนามบุรุษที่ ๑)*

เกิดมาในครั้งนี้ เรามาเพียงแต่คนเดียว กลับไปก็กลับคนเดียว เราจะชวนคนอื่นกลับก็ไม่ได้ ร่างกายของเรานี่ไม่ใช่ของเรานะ ใช่ของเราไหม?"

หลวงพ่อบุญรัตน์ถามว่า

"เป็นยังไงครับหลวงปู่ ไม่ใช่ร่างกายของเรา?"

หลวงปู่ครูบาชุ่มท่านยิ้มและบอกว่า "ไม่ใช่ ถ้ามันเป็นของเรา มันคงไม่ปวด บอกว่า อย่าไปปวดนะ มันก็คงไม่ปวด อย่าไปเจ็บนะ มันก็คงไม่เจ็บ แล้วทำไมมันปวด มันเจ็บ ทีนี้หลวงปู่ก็เหมือนกัน ตาก็ไม่สว่าง ต้องใส่แว่นตาดูหนังสือ ถ้ามันเป็นของหลวงปู่ หลวงปู่ก็จะบอกกับมันว่า 'ตานะ อย่าไปเสียนะ' ก็คงจะดีนะ คงไม่ต้องใช้แว่นตา ผมที่บนศีรษะ บนหัวนี่นะ ทำไมมันหงอกนะ" หลวงปู่ครูบาชุ่มพูดพลางหัวเราะ พลางชี้ไปที่ศีรษะของท่าน

"ถ้าเป็นผมของหลวงปู่แล้วมันคงไม่หงอกแน่นอน ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน หายึดสิ่งใดในโลกนี้ไม่มี นอกจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ศีลธรรม กรรมฐานเท่านั้นที่จะติดตามตัวเราไปข้างหน้า ไม่เสียเวลาเกิด ถ้า

เราเกิดมา เราบวช เราประพฤติปฏิบัติ โอ้โฮ เป็นบุญเป็นกุศลของเรา มาบวชนี่จะไปหวังอะไร? ให้หวังบุญหวังกุศลเท่านั้น”

ผลของการปฏิบัติ

ครูบาชุ่มท่านเป็นพระผู้ทรงศีลาจารวัตร และมุ่งมั่นในการปฏิบัติอย่างแรงกล้า ครั้งหนึ่งท่านนั่งสมาธิอยู่ในพระวิหารที่วัดวังมุย ได้เกิดมีเปลวไฟฉายโชนออกจากร่างกายของท่าน แลดูสว่างไสว มีผู้ที่อยู่ในบริเวณนั้นเห็นเหตุการณ์หลายคน ‘พ่อหนานปัน’ ก็เป็นหนึ่งในนั้น ได้เห็นไฟลุกโพลงขึ้นท่วมร่างของครูบาชุ่ม จากนั้นเปลวไฟได้เคลื่อนออกจากกาย ตรงขึ้นไปที่ปล่องด้านข้างของพระวิหาร พอครูบาชุ่มคลายออกจากสมาธิ ลูกศิษย์ที่เป็นห่วงได้รีบเข้าไปถามว่า “ครูบาเจ้าเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมไฟจึงลุกขึ้นมา” ท่านได้เมตตาบอกว่า “เป็นเพราะผลของการปฏิบัติ”

โดนลองของ

ครั้งหนึ่ง ครูบาชุ่มโดน ‘ลองของ’ โดยพระรูปหนึ่งในจังหวัดลำพูนนั่นเอง พระผู้นั้นได้ปล่อยของทางไสยศาสตร์มายังกุฏิของท่าน ขณะนั้นครูบาชุ่มกำลังจำวัดอยู่ และทราบเหตุร้ายด้วยญาณ ท่านจึงลุกขึ้น และได้เรียกบอกพระเณรให้มานั่งอยู่ในกุฏิท่าน พร้อมทั้งสั่งให้ทุกรูปสวดมนต์ ของที่ส่งมานั้นปรากฏเป็นตัวแมลงขนาดใหญ่ พวกมันได้แต่บินวนเวียนอยู่ด้านนอกกุฏิ เสียงชนฝาผนังดังปึงปังอยู่ตลอดเวลา และแล้วครูบาชุ่มก็ได้หยิบหมากขึ้นมาเคี้ยวพร้อมทั้งบริกรรมคาถา จากนั้นก็คายชานหมากลงในกระโถน สักพักต่อมา เหล่าแมลงได้บินฝ่าเข้ามาถึงด้านในกุฏิ พุ่งตรงเข้ามาหาท่านทันที

ท่านจึงบริกรรมคาถาจนหมู่แมลงอ่อนกำลังลง จากนั้นได้นำกระโถนที่คายชานหมากไว้มาครอบแมลงเหล่านั้น เมื่อเปิดกระโถนออกดู ปรากฏว่าแมลงได้กลับกลายเป็นตะปูไปจนหมด

มุทิตาจิตจากศิษย์ถึงอาจารย์

พ่อหนานบาล อีนโม่ง อายุ ๕๖ ปี เคยบวชเรียนกับหลวงปู่ครูบาชุ่มตั้งแต่เป็นสามเณรจนเป็นพระภิกษุ ครูบาชุ่มเคยสอนให้อ่าน-เขียนอักขระตัวเมืองแบบต่างๆ และสอนคาถาให้

ตอนที่หลวงปู่ครูบาชุ่มเดินธุดงค์ไปถึงพระธาตุแม่ยิ่ง และดำเนินการบูรณะสถานที่นั้น พ่อหนานบาลได้มีโอกาสติดตามท่านไปด้วย หลวงปู่ท่านยังมอบหมายให้พ่อหนานบาลนำพระแก้วมรกตองค์ขนาด ๒ นิ้ว ๓ องค์บรรจุไว้ตรงส่วนยอดขององค์พระธาตุ

พ่อหนานบาลยังเล่าอีกว่า บรรจุพระแก้วในเวลาเที่ยงคืน มี ๓ องค์ ๓ สี คือ เขียว, แดง และขาว

หลวงปู่มักจะสอนว่า **"คนเราอยู่เพื่อบาปเพื่อบุญ เราไม่สามารถล่วงบาปและบุญไปได้ บาปอยู่ที่การกระทำ บุญก็อยู่ที่การกระทำ ใคร ๆ ไม่สามารถจะบังคับใจเราได้"**

ตอนที่หลวงปู่ท่านยังอยู่ หน้าวัดจะไม่มีคนมาส่งเสียงดังเลย ยิ่งถ้าท่านเห็นใครกินเหล้าท่านจะเรียกมาว่า

"เป็นนักเลงหรือ มีเงินเท่าใด ทุกวันนี้มีเงินพอใช้แล้วหรือยัง และสถานที่นี้มันไม่ใช่สถานที่ที่จะมาเมาเหล้า ไม่ใช่สถานที่จะมาสนุกสนาน"

ถ้าใครเถียง ท่านจะเรียกให้มาหาอีกครั้ง มารับธรรมะจากท่าน ท่านจะเมตตาอบรมสั่งสอนขนาดหนัก แต่ถ้าถึงที่สุดแล้ว ยังไม่ฟังท่าน ไม่เชื่อท่าน ท่านจะกล่าวว่า

"เฮาไม่ว่าอะไรคิงแล้ว เพราะเฮาสั่งเฮาสอนหมดแล้ว"

พ่อหนานบาล กับสามเณร ธีรชัย อีนโม่ง บุตรชาย

บุญญาภินิหาร

ครูบาชุ่มมีเมตตาธรรมประจำใจ ไม่ค่อยขัดต่อผู้ใดที่มาขอร้องให้ท่านช่วยเหลือ ถ้าไม่เกินขอบเขตแห่งพระธรรมวินัย โดยเฉพาะผู้ที่เจ็บป่วยด้วยคุณไสยแล้ว เชือกและน้ำมนต์ของท่านขลังยิ่งนัก มีอยู่ครั้งหนึ่งครูบาชุ่มได้ธุดงค์ไปถึงอำเภอฮอด เข้าพักแรมในป่าช้าบ้านบ่ง ชาวบ้านเหล่านั้นมีด้วยกันหลายเผ่าหลายภาษา เช่น ลัวะ, ยาง (กะเหรี่ยง) ได้เอาเนื้อสดๆ มาถวายโดยบอกว่า เป็นส่วนของวัดหนึ่งหุ้นที่ล่าสัตว์มาได้ ครูบาชุ่มไม่ยอมรับและบอกว่าหากจะนำมาถวายพระหรือสามเณรควรจัดทำให้สุกเป็นอาหารมาจึงจะรับได้ และขอบิณฑบาตว่า อย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเขาเลย พอตกค่ำครูบาชุ่มได้ทำวัตร สวดมนต์ นั่งสมาธิแผ่เมตตาจิตให้สรรพสัตว์ทั้งปวง จนใกล้สว่างจึงออกไปบิณฑบาต พวกชาวบ้านมาใส่บาตร แต่ได้ขอร้องครูบาชุ่มไม่ให้สวดมนต์อีกต่อไป โดยกล่าวหาว่าเป็นเพราะท่านสวดมนต์ พวกตนจึงเข้าป่าล่าสัตว์ไม่ได้สัตว์มาหลายวันแล้ว

ไม้เท้าของครูบาศรีวิชัย

คราวหนึ่ง ครูบาชุ่มจาริกหลีกเร้นไปแสวงหาที่วิเวกเจริญพระกรรมฐาน และนั่งภาวนาอยู่ที่กระท่อมในบริเวณป่าช้า พอเริ่มมืดลง มีคนเมาสุราคนหนึ่ง เห็นท่านนั่งอยู่ในกระท่อมเพียงผู้เดียวในระยะไกล จึงได้เดินตรงเข้ามาหาด้วยเจตนาที่

ไม่ดี ครูบาชุ่มท่านรู้ ท่านจึงหยิบไม้เท้าของครูบาศรีวิชัยขึ้นมาบริกรรมคาถา พร้อมกับขีดเป็นวงรอบตัว เมื่อชายผู้นั้นเดินเข้ามาใกล้กระท่อม ก็ต้องพบกับความแปลกใจ เพราะมองไม่เห็นใครอยู่ในกระท่อมเลย

ลูกศิษย์ทั่วไปต่างเชื่อว่าท่านเป็นพระที่ทรงอภิญญา สามารถแสดงฤทธิ์ได้ แต่ครูบาชุ่มท่านไม่เคยอวดตัว ยังคงทำตนเหมือนพระธรรมดาๆ ทั่วไปรูปหนึ่ง เสมือนช้างเผือกที่หลีกเร้นอยู่ในป่าลึก

ธุดงควัตร

ทางภาคเหนือนั้นมักนิยมเรียกพระภิกษุที่ตนเองเคารพนับถือว่า 'ครูบาเจ้า' พระภิกษุชุ่ม โพธิโก ก็เช่นเดียวกัน ชาวบ้านทั่วไป และชาวบ้านวังมุยนิยมเรียกท่านด้วยความเคารพอย่างสูงว่า 'ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก'

ต่อมาครูบาเจ้าชุ่ม ได้เกิดเบื่อหน่ายในการคลุกคลีหมู่คณะ ท่านปรารภถึงความสงบวิเวก การปฏิบัติภาวนาอันจักเป็นหนทางนำไปสู่การหลุดพ้น และเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดในสมณเพศ จึงได้ตัดสินใจที่จะออกธุดงค์จาริกไปเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม ท่านจึงกราบลาพระอุปัชฌาย์ เพื่อขออนุญาตออกเดินธุดงค์ พระอุปัชฌาย์คือครูบาอินตาก็ได้อนุโมทนาในความตั้งใจครั้งนี้ จากนั้นท่านก็ได้เดินทางไปร่ำลาบิดามารดาและญาติโยม เพื่อออกเดินทางสู่ราวป่าอันเงียบสงบ วิเวก เหมาะแก่การเจริญสมณธรรมต่อไป

เทศน์โปรดชาวลัวะ ชาวยาง (กะเหรี่ยง)

ท่านได้ออกเดินธุดงค์ไปยัง อ.ลี้ จ.ลำพูน ซึ่งเป็นหมู่บ้านชาวลัวะ ชาวยาง (กะเหรี่ยง) ท่านได้อยู่อบรมธรรมเทศนาสั่งสอนโปรดพวกเขาเหล่านั้นจนมีผู้ศรัทธามากมาย ศิษยานุศิษย์ได้ร่วมใจกันปลูกกุฏิให้ครูบาเจ้าชุ่มอยู่ประจำและจัดจังหัน (ภัตตาหาร) ถวายทุกวันมิได้ขาด ด้วยศรัทธาอันแรงกล้าพวกเขาจึงจัดเวรยามอยู่ปรนนิบัติครูบาชุ่ม ด้วยความเกรงกลัวว่าท่านจะหนีไปที่อื่น บางครั้งครูบาเจ้าชุ่มมีกิจธุระต้องกลับวัดวังมุย พวกเขาจะพากันมาส่งถึงวัด และ

มุทิตาจิตจากศิษย์ถึงอาจารย์

หนานสมนึก สุเนตร (แสวง)

หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มท่านไปพบเด็กชายแสวงแล้วรู้สึกสงสาร เห็นว่าเป็นเด็กที่ว่านอนสอนง่าย จึงพามาบวชเป็นเณรอยู่กับท่าน จนอุปสมบทเป็นพระภิกษุต่อ สึกเมื่ออายุ ๒๑ ปี

เคยเรียนนักธรรม และฝึกเขียนอักขระ โดยมีพ่อหนานปันเป็นผู้ช่วยหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มสอนอีกแรง

หนานแสวงได้เคยช่วยหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มจารอักขระลงในแผ่นโลหะชนิดต่าง ๆ โดยหลวงปู่เมตตาสอนว่า

"ก่อนที่คิงจะเขียนอักขระลงไปต้องท่องคาถาเรียกอักขระเสียก่อน คือ อักขระจุติ อักขระสนธิ สัมมาภะโวโหติ จุ่งมาเกิดเป็นอักขระ ใช้เสกเหล็กจาร หรือดินสอที่เราใช้เขียนอักขระ และเวลาที่จะเขียนตัวเลขให้ท่องว่า เลขะ เลขัง เอตังขะเร"

หนานแสวงเล่าว่า หลวงปู่ชุ่มท่านเป็นพระที่ดุ แต่ลูกศิษย์ทุกคนก็รักท่าน

"ที่บ้านเฮาไม่มีรูปท่าน เพราะเอาไว้ไม่ได้ แค่เห็นน้ำตาก็จะไหล ขอไม่เห็นดีกว่า เห็นแล้วคิดถึงตอนที่อยู่กับท่าน ท่านคอยเอาใจใส่ดุด่าว่ากล่าวเพียรสอนให้เราเป็นคนดี เหมือนเป็นพ่อและแม่"

ผู้เขียนเคยนำรูปหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มออกมาให้หนานแสวงดู โดยไม่ทราบถึงความหลังมาก่อน พอหนานแสวงเห็นรูปหลวงปู่เท่านั้น ท่านรีบเบือนหน้าหนี แต่แล้วก็ต้องหลั่งน้ำตาลูกผู้ชายออกมาอย่างสุดกลั้น ด้วยความระลึกถึงพระคุณของหลวงปู่

สุดท้ายท่านให้ความรู้ว่า

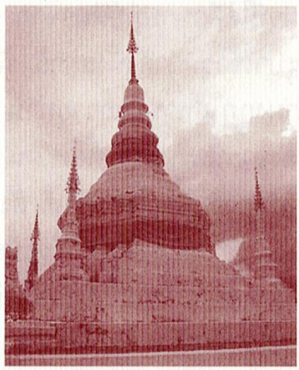
"ยันต์ทุกชนิดต้องถัก ๙ ขั้น ทางเหนือเรียกบารมี ๙ ขั้น"

รอรับครูบาเจ้าชุ่มกลับไปด้วย เมื่อเสร็จธุระแล้วท่านจึงต้องกลับไปกับพวกเขา เป็นอยู่อย่างนี้ถึง ๓ ครั้ง ๓ ครา โดยศรัทธาชาวเขาอ้างว่า หากครูบาเจ้าชุ่มไม่กลับไปกับพวกเขา จะพากันเผากุฏิครูบาให้ไหม้หมด เลิกกันเสียที

ครูบาเจ้าชุ่มต้องปลอบใจพวกเขา และต่อมาท่านจึงได้บวชชาวลัวะ และชาวกะเหรี่ยงผู้เป็นลูกศิษย์รวม ๒ รูป ให้อยู่กับพวกเขา ในขณะที่ท่านต้องเดินทางไปยังสถานที่แห่งอื่นๆ เหตุการณ์ที่จะเผาที่พักจึงล่วงพ้นไปได้

บูรณะพระบรมธาตุดอยเกิ้ง รับสัมผัสปาฏิหาริย์ขององค์พระบรมสารีริกธาตุ

ต่อมาครูบาเจ้าชุ่มได้เดินธุดงค์จาก ต.บ้านก้อ อ.ลี้ จ.ลำพูน ตัดป่าเขาลำเนาไพรขึ้นไปทางทิศตะวันตก มุ่งหน้าสู่ อ.ฮอด ล่วงจนถึงพระบรมธาตุดอยเกิ้ง ปูชนียสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งในภาคเหนือของไทย พระบรมธาตุดอยเกิ้งนั้นมีความเก่าแก่ และศักดิ์สิทธิ์ เป็นเจดีย์ขนาดพอๆ กับพระบรมธาตุดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่ ในขณะที่ครูบาเจ้าชุ่มได้ธุดงค์ไปพบนั้น พระบรมธาตุมีสภาพแตกร้าวและชำรุดทรุดโทรมเป็นอันมาก ท่านรู้สึกสลดใจที่ปูชนียสถานศักดิ์สิทธิ์ขาดการบูรณปฏิสังขรณ์ แต่ท่านก็ได้น้อมนำคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ามาพิจารณา คือกฎไตรลักษณ์ ไม่ว่าสิ่งมีชีวิตหรือวัตถุสิ่งของใดในโลก ต่างก็หลีกไม่

พระบรมธาตุดอยเกิ้ง
ภาพโดย ม.ล.สุรสวัสดิ์ สุขสวัสดิ์

พ้นกฎ ๓ ข้อนี้ อันได้แก่ 'อนิจจัง' ความไม่เที่ยง 'ทุกขัง' เมื่อทรงตัวอยู่ก็เป็นทุกข์ และ 'อนัตตา' มีความเสื่อมสลายสิ้นไปเป็นธรรมดา

ครูบาเจ้าชุ่มตั้งใจว่าจะพักอยู่ ณ ที่แห่งนี้ และคิดหาวิธีการที่บูรณะองค์พระบรมธาตุเจดีย์ เพื่อธำรงรักษาพุทธสถานแห่งนี้ไว้ให้เป็นที่สักการะบูชาสืบต่อไป

เมื่อท่านได้สำรวจรอบบริเวณองค์พระบรมธาตุ คำนวณวางแผนการบูรณะได้อย่างละเอียดแน่ชัดแล้ว จึงได้ไปพบนายอำเภอ แจ้งความประสงค์ว่า ท่านปรารถนาจะบูรณะองค์พระบรมธาตุ และจะสร้างทางขึ้นพระบรมธาตุ นายอำเภอตอบตกลง และยินดีให้ความร่วมมือ

ครั้งนี้ครูบาชุ่มได้พำนักอยู่ที่ป่าช้าวัดหนองบัวคำ ขณะที่พำนักอยู่ในป่าช้าท่านก็ได้ปฏิบัติกิจของสงฆ์ตามปกติ คือการทำวัตร สวดมนต์ เจริญพระกรรมฐานเป็นปฏิบัติบูชา เสร็จแล้วจึงแผ่เมตตาไปในจักรวาลทั้งปวง ให้แก่สัตว์โลกที่เวียนว่ายตายเกิดเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอมิได้ขาด

คืนหนึ่งมีชาวบ้านในละแวกนั้น ได้เห็นองค์พระบรมธาตุสำแดงปาฏิหาริย์ โดยปรากฏมีรัศมีเรืองรองสว่างไสวไปทั่วบริเวณ ทำให้ชาวบ้านเหล่านั้นต่างปลื้มปีติยินดียิ่งนัก ด้วยว่าไม่เคยพบเห็นปรากฏการณ์เช่นนี้มาก่อนในชีวิต

ชีปะขาวปรากฏในนิมิต นำมงกุฎใส่พานมาถวาย

ค่ำคืนหนึ่ง ในบรรยากาศอันวิเวกของป่าช้าวัดหนองบัวคำ ลมพัดเอื่อยๆ เย็นสบาย หลังจากที่ครูบาเจ้าชุ่มได้ทำกิจวัตรส่วนตัวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านก็ได้เข้าสู่กลด เพื่อนั่งสวดมนต์ไหว้พระทำจิตเข้าถึงพระไตรสรณคมน์ รำลึกถึงแก้วสามดวงอันประเสริฐเป็นสรณะ และจากนั้นจึงได้เจริญสมาธิภาวนาตาม

แนวที่ได้ศึกษาปฏิบัติมาจากครูบาอาจารย์ ท่านรู้สึกจิตสงบดิ่งดีมาก ขณะที่ครูบาเจ้าชุ่มกำลังนั่งสมาธิ ฉับพลันนั้นก็ได้ปรากฏนิมิตเห็นชีปะขาว ๕ ตน นำมงกุฎใส่พานมาถวายท่าน ในนิมิตท่านก็ได้ให้ศีลให้พร และแผ่เมตตาให้ หลังจากนั้นชีปะขาวทั้ง ๕ ตน ก็ได้กราบลาจากไป เมื่อครูบาเจ้าชุ่มถอนจิตออกจากสมาธิ รู้สึกจิตชุ่มชื่นดี สังเกตว่าเป็นเวลาตี ๔ พอดี

ท่านครุ่นคิดถึงนิมิตเมื่อคืนรู้สึกว่าจะเป็นนิมิตที่มีความหมายดี ในคืนต่อมาครูบาเจ้าชุ่มก็ได้เข้าสมาธิเจริญพระกรรมฐานอีกตามปกติ ก็เห็นนิมิตเช่นเดียวกับคืนก่อน โดยมีชีปะขาวนำมงกุฎใส่พานมาถวายท่านอีก แต่คราวนี้มาเพียง ๔ ตนเท่านั้น ครูบาเจ้าชุ่มท่านก็ได้ให้ศีลให้พรไปเช่นเดิม และถอนจิตออกมาจากสมาธิเป็นเวลาตี ๔ เช่นคืนก่อน

ในคืนที่ ๓ อันเป็นคืนวันเพ็ญ พระจันทร์ส่องแสงนวล ทำให้ป่าช้าที่เคยทึบทึมมืดมิดแลดูสว่างขึ้น ครูบาเจ้าชุ่มได้เข้าสมาธิอีก ปรากฏว่าในคืนนี้ท่านเกิดนิมิตไม่เหมือน ๒ คืนแรก โดยคืนนี้ได้นิมิตเห็นต้นมะม่วงใหญ่มีลูกดกมาก และมีกลิ่นหอมหวนยิ่งนัก บนต้นมะม่วงมีฝูงลิง และชะนีมาเก็บกินกันมากมาย ต่อมาปรากฏมีลิงแก่รูปร่างสูงใหญ่ตัวหนึ่ง ออกมาไล่ฝูงลิงและชะนีที่มาเก็บผลมะม่วงกิน หลังจากถอนออกจากสมาธิ ก็เป็นเวลาตี ๔ เช่นคืนก่อนๆ

ตอนสาย กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน พร้อมด้วยชาวบ้าน ได้พากันมาหาครูบาเจ้าชุ่มยังสถานที่ที่ท่านปักกลดอยู่ ท่านจึงได้บอกเล่าให้ชาวบ้านทราบว่า ท่านปรารถนาจะบูรณะซ่อมแซมองค์พระบรมธาตุดอยเกิ้งนี้ และถาวรวัตถุที่จำเป็นบางอย่างในอาณาบริเวณพระบรมธาตุ จึงขอให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ไปบอกกับทางอำเภอด้วย ต่อมาเมื่อได้ร่วมประชุมกัน จึงทำให้เห็นอุปสรรคใหญ่ คือการบูรณะพระบรมธาตุเห็นจะทำได้ยาก เนื่องจากขาดแคลนแหล่งน้ำ ในสระน้ำก็ไม่มีน้ำเลย การที่จะทดน้ำจากแหล่งอื่นเข้ามาเก็บไว้ในสระน้ำ ก็ลำบากยากยิ่ง โดยลำห้วยที่จะทดน้ำได้นั้นอยู่ไกลออกไปขนาดต้องข้ามภูเขาถึง ๔ ลูก แต่ครูบาเจ้าชุ่มท่านยังยืนยันที่จะบูรณะองค์พระบรมธาตุดอยเกิ้งให้กลับมาสมบูรณ์ดังเดิมให้จงได้

ครูบาเจ้าชุ่มจึงได้ให้กำนันผู้ใหญ่บ้าน และชาวบ้านร่วมกันตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้การดำเนินงานนี้จงสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขออย่าให้มีอุปสรรคใดๆ มาขัดขวางได้เลย ปรากฏว่าการทดน้ำจากลำห้วยที่ต้องผ่านภูเขาถึง ๔ ลูกนั้น สามารถกระทำได้โดยไม่มีอุปสรรคใดๆ เลย สามารถทดน้ำมาเก็บไว้ในสระได้ราวปาฏิหาริย์ ครูบาเจ้าชุ่มได้นั่งหนัก (เป็นประธาน) อยู่บูรณะซ่อมแซมองค์พระบรมธาตุดอยเกิ้งจนสำเร็จเรียบร้อย ด้วยความร่วมแรงร่วมใจของชาวเขา ชาวบ้านใกล้ไกล การบูรณะพระบรมธาตุในครั้งนี้กินเวลา ๔๕ วัน จึงแล้วเสร็จ

ส่วนการสร้างถนนขึ้นสู่พระบรมธาตุนั้น ได้รับการขัดขวางจากเจ้าคณะตำบล โดยอ้างเหตุผลว่า แม้แต่ท่านครูบาศรีวิชัยก็ยังไม่สร้างถนนขึ้นพระบรมธาตุ ฉะนั้นจึงยังไม่สมควรสร้าง เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น ทางฝ่ายกรรมการอำเภอเห็นว่า ครูบาเจ้าชุ่มท่านเป็นผู้มีบุญบารมีมาโปรด ก็ควรให้ท่านอยู่เป็นประธานสร้างต่อไป และได้ขอร้องท่าน โดยบอกว่าเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายจะร่วมมือกับท่าน แต่ครูบาชุ่มได้พิจารณาแล้วเห็นว่า หากทำการก่อสร้างถนนต่อไป ก็จะเกิดปัญหาขัดแย้งกับเจ้าคณะตำบลเป็นแน่ จึงได้ประกาศให้ชาวบ้าน และเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองทราบว่าจะระงับการก่อสร้างถนนขึ้นสู่พระบรมธาตุไว้ก่อนจนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร

อธิษฐานเรียกน้ำ สร้างบูรณะวัดที่ อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง

ต่อมาครูบาเจ้าชุ่มท่านได้พิจารณาถึงหลักการปฏิบัติธุดงค์ว่า "เป็นธรรมดาของการธุดงค์ การอยู่ในสถานที่ใดนานๆ นั้นจะทำให้พระธุดงค์ติดถิ่นที่อยู่ อันอาจส่งผลให้เกิดการย่อหย่อนในการปฏิบัติธุดงควัตร และส่งผลให้การปฏิบัติธรรมขัดเกลากิเลสไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร" ดังนั้นท่านจึงลาศรัทธาญาติโยมออกธุดงค์ต่อไป ในครั้งนี้มีพระขอติดตามท่านออกธุดงค์ด้วย

สองข้างทางที่ธุดงค์ไป ทั้งผ่านป่าดงดิบมีต้นไม้ยืนต้นสูงใหญ่ใบไม้ปกคลุมหนาทึบแสงแดดแทบไม่มีเล็ดลอดลงมาให้เห็น ทั้งมีลำต้นใหญ่โตขนาดหลายคนโอบ บางครั้งก็ผ่านป่าโปร่งมีต้นไม้ขึ้นแซมไม่ทึบนัก สลับกับทุ่งหญ้าบ้างใน

บางครั้ง ป่าทางภาคเหนือสมัยที่ครูบาชุ่มเดินธุดงค์นั้นบางแห่งแทบจะไม่เคยมีพระธุดงค์รูปใดย่างกรายเข้ามาเลย สัตว์ป่าต่างๆ ยังคงมีอยู่ชุกชุม โดยเฉพาะเก้ง กวาง กระจง รวมไปถึงนกยูง ไก่ฟ้า ไก่ป่า รวมถึงสัตว์ประเภทอื่นๆ ล้วนมีอยู่อย่างดาษดื่น ซึ่งการเดินธุดงค์ในป่าดงพงไพรที่สัปปายะเช่นนี้จิตของครูบาชุ่มรู้สึกแช่มชื่น และสุขใจเป็นอันมาก ท่านได้เดินธุดงค์ พร้อมเจริญพรหมวิหารสี่ พร้อมคำภาวนา 'พุทโธ' ไปตลอดการเดินทาง จนล่วงเข้าสู่เขต อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง ได้พบสถานที่แห่งหนึ่งดูเหมือนเคยเป็นวัดเก่ามาก่อน เมื่อพิจารณาแล้วสามารถที่จะบูรณะให้เป็นวัดที่ดีดังเดิมได้ ครูบาเจ้าชุ่มและพระผู้ติดตามได้พิจารณาสถานที่เหมาะสมในการปักกลดอยู่ไม่ไกลจากวัดร้างเท่าใดนัก เมื่อปักกลดจัดสถานที่จนเรียบร้อยดี ท่านนึกอยากจะสรงน้ำ เพราะเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย พระผู้ติดตามจึงได้ลองเดินหาแหล่งน้ำ และได้พบบ่อน้ำ จึงได้กลับมาบอกครูบาเจ้าชุ่มว่า "พบบ่อน้ำ แต่ไม่มีน้ำ มีแต่โคลน" ครูบาเจ้าชุ่มเดินไปดูก็เห็นจริงตามที่พระรูปนั้นกล่าว จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานนึกถึงคุณพระรัตนตรัย คุณบิดามารดา คุณครูบาอาจารย์ พร้อมกล่าวอัญเชิญเทพเทวดาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอได้โปรดเมตตาให้บังเกิดน้ำขึ้นในบ่อด้วย เพื่อจักได้นำน้ำมาใช้ในการบูรณะให้เกิดเป็นวัดขึ้น ณ ที่นี้ จากนั้นท่านจึงกลับไปนั่งพักยังโคนไม้ที่อาศัย สักครู่หนึ่งพระผู้ติดตามได้รีบเข้ามาบอกกล่าวระคนดีใจว่า

"น้ำได้ขึ้นมาครึ่งบ่อแล้วขอรับ ครูบาเจ้า!"

กาลต่อมา ครูบาเจ้าชุ่มได้นั่งหนักนำศรัทธาชาวบ้านบูรณปฏิสังขรณ์วัดขึ้นสมตามความจำนง จึงได้อาศัยน้ำบ่อนั้นก่อสร้างโบสถ์ เจดีย์ กุฏิ ศาลา และถาวรวัตถุต่างๆ ที่จำเป็นจนสำเร็จเรียบร้อย ชาวบ้านในพื้นที่ต่างช่วยกันสละแรงงาน สละทรัพย์ตามกำลังช่วยกันดำเนินการสร้างวัดตามที่พระธุดงค์ท่านมาโปรด ครูบาเจ้าชุ่มนั่งหนักบูรณะวัดเป็นเวลาถึง ๓ พรรษา จึงแล้วเสร็จ

ท่านเคยกล่าวถึงเหตุการณ์นี้ไว้ว่า "ขณะนั้นที่ อ.ห้างฉัตร มีหมู่บ้านอยู่ไม่กี่หลังคาเรือน อาศัยบุญบารมีแรงงานจากทั่วสารทิศมาช่วย จึงสำเร็จเป็นวัดอยู่จนทุกวันนี้"

แรงบุญหนุนนำจากทุกสารทิศ

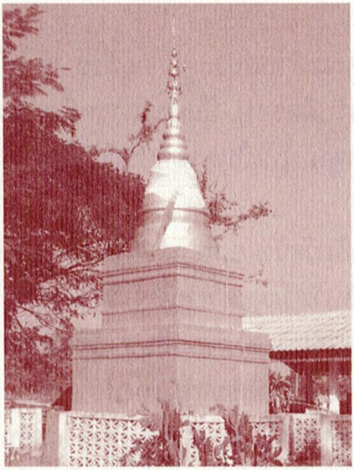
การที่ครูบาเจ้าชุ่มมีตำแหน่งเป็นเจ้าคณะตำบลประตูป่าอยู่ด้วย ทำให้ท่านมีภารกิจการปกครองคณะสงฆ์ในความรับผิดชอบ อีกประการหนึ่งท่านได้รับการแต่งตั้งจากทางคณะสงฆ์จังหวัดลำพูน ให้เป็นพระอุปัชฌาย์ในการบรรพชาพระภิกษุ–สามเณรด้วย

ด้วยภาระหน้าที่ที่มีมาก ท่านจึงต้องกลับวัดวังมุยเพื่อตรวจดูความเรียบร้อย และการงานของวัดเป็นระยะๆ การกลับวัดวังมุยครั้งหนึ่งๆ ท่านจะพักอยู่ประมาณเดือนเศษ หลังจากนั้นท่านก็จะนำภิกษุ–สามเณรศิษยานุศิษย์ของท่านออกธุดงค์ เพื่อสอนธรรมะภาคปฏิบัติ และบำเพ็ญบารมีต่อไป

ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก นับได้ว่าเป็นพระภิกษุที่มีเมตตาธรรมสูงส่ง ท่านเสียสละโดยประการต่างๆ เพื่อเกื้อกูลเหล่าชาวบ้านให้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แล้วยังบำเพ็ญประโยชน์ให้บังเกิดแก่สาธารณชนส่วนรวมอย่างแท้จริง เมื่อท่านจาริกไปถึงที่ใด จะปรากฏมีชาวบ้านมากราบสักการะน้อมรับธรรมะ และร่วมบริจาคทรัพย์ทำบุญกับท่านเป็นจำนวนมาก ด้วยศรัทธาในปฏิปทาของครูบาเจ้าองค์นี้

ทุกครั้งครูบาเจ้าชุ่มก็ได้มอบทรัพย์เหล่านั้นกลับคืนเพื่อสร้างสิ่งอันเป็นสาธารณประโยชน์ในชุมชน บางแห่งท่านก็เป็นประธานในการดำเนินการสร้างเหล่านั้นด้วยตนเอง ท่านปฏิบัติเช่นนี้อยู่ตลอดมาตั้งแต่เป็นพระภิกษุหนุ่ม จนล่วงเลยเข้าสู่ความเป็นพระมหาเถระผู้มีอายุ

ช่วงปัจฉิมวัย ครูบาเจ้าชุ่มได้กลับมายังวัดวังมุย และได้ยื่นหนังสือลาออกจากตำแหน่งต่างๆ ทุกตำแหน่ง เหลือเพียงตำแหน่งเจ้าอาวาส คล้ายเป็นการปลดระวางภารกิจบางประการลงบ้าง ครั้นทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว ท่านก็ได้ธุดงค์ต่อไปโดยตั้งใจว่าจะขึ้นไปเหนือสุดของประเทศ โดยเริ่มออกเดินธุดงค์เข้าปักกลดในป่าบ้านแม่ยิ่ง ต.หนองหล่ม อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง อีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้ท่านได้เห็นซากพระเจดีย์ปรักหักพัง ท่านรู้สึกสลดใจเป็นอย่างยิ่ง จึงได้พักอยู่ และดำริจะบูรณะซ่อมแซมองค์พระเจดีย์ให้กลับมาดีดังเดิมให้จงได้

พระธาตุแม่ยิ่ง อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง

พบพระบรมสารีริกธาตุ และสมบัติของพระนางเจ้าจามเทวี วีรกษัตรีย์แห่งนครหริภุญชัย

เมื่อครูบาเจ้าชุ่มได้จัดที่พำนักเรียบร้อยแล้วก็เริ่มงานบูรณะองค์พระเจดีย์ทันที โดยมีศรัทธาชาวบ้านมาร่วมด้วยเต็มกำลัง ในขณะที่ดำเนินการขุดวางรากฐานขององค์พระเจดีย์ใหม่ ท่านได้พบศิลาจารึกมีใจความว่า **"องค์พระเจดีย์นี้ พระนางจามเทวีเป็นผู้สร้าง และจะมีพระสงฆ์ ๓ รูป มาบูรณะต่อเติม"** ครูบาเจ้าชุ่มได้สอบถามชาวบ้านดู ได้ความว่าในอดีตได้มีพระมาบูรณะพระเจดีย์องค์นี้แล้ว ๒ องค์แล้ว ท่านครูบาเจ้าชุ่มเป็นองค์ที่ ๓ หลังจากนั้นชาวบ้านจึงได้ทำการขุดลงไปใต้ฐานพระเจดีย์ ได้พบไหซองใบใหญ่หนึ่งใบ ปิดปากอย่างแน่นหนา ครูบาเจ้าชุ่มจึงสั่งให้ชาวบ้านนำขึ้นมาเก็บไว้ก่อน แล้วจึงเชิญกำนันผู้ใหญ่บ้านหนองหล่มมาร่วมเป็นสักขีพยานในการเปิดออกดู ปรากฏว่าเมื่อเปิดไหซองออกดูพบว่าภายในมีแต่เบี้ย (เงินโบราณ) ทั้งนั้น ครูบาชุ่มจึงได้สั่งให้ปิดปากไหตามเดิม เมื่อทำการขุดต่อไปอีก จึงได้พบผอบทองคำ ภายในบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า พระพุทธรูป และของมีค่า แก้วแหวนเงินทองต่างๆ อีกมากมาย เมื่อก่อฐานพระเจดีย์เสร็จแล้ว ท่านครูบาเจ้าชุ่มได้บอกชาวบ้านให้เทปูนซีเมนต์ปิดทับฝังทุกอย่างไว้ตามเดิมให้แน่นหนา การบูรณะครั้งนี้ใช้เวลานาน ๓ เดือนเศษจึงแล้วเสร็จ จากนั้นท่านยังได้ให้ชาวบ้านสร้างศาลาขึ้นอีก ๑ หลัง ในบริเวณเดียวกับองค์พระบรมธาตุเจดีย์ด้วย

อาจจะด้วยวิสัยแห่งความเป็นพุทธภูมิมาแต่ดั้งเดิม ครูบาเจ้าชุ่มจึงทำประโยชน์ไว้ในร่มเงาแห่งพระพุทธศาสนาอย่างถึงที่สุด แม้จะละวางภารกิจ

บางประการแล้ว แต่ภารกิจเพื่อพระพุทธศาสนาท่านมิอาจวางเฉยได้ แม้ตั้งใจเดินธุดงค์ไปยังจุดหมายหนึ่ง แต่ก็อดมิได้ที่จะแผ่บารมีสร้าง-บูรณะศาสนสถานในระหว่างทาง ซึ่งเมื่อท่านดำเนินการสำเร็จลง ท่านก็ได้ละวางโดยมอบหมายงานดูแลองค์พระบรมธาตุไว้แก่คณะกรรมการชาวบ้านต่อไป

การเดินธุดงค์ในครั้งนี้ ท่านตั้งใจจะไปนมัสการพระบรมธาตุดอยตุง โดยเดินทางไปตามเส้นทางอำเภอเวียงป่าเป้า จึงได้เดินทางตัดเข้าสู่แนวป่าใหญ่อย่างเร่งรีบ หวังเดินทางให้ไกลที่สุดในวันนี้ ได้เท่าไหนก็เอา ทางใดผ่านหน้าผาใหญ่สูงชัน ไม่สามารถผ่านไปได้ ก็เดินตัดออกด้านข้าง ยึดแนวลำธารเป็นเส้นทางในการเดิน ครั้งนี้มีสามเณรขอเดินทางไปด้วย ๒ รูป และศรัทธาผ้าขาวอีก ๑ คน โดยครูบาเจ้าชุ่มอนุญาตให้ติดตามไปด้วย แต่ขอให้ติดตามท่านอย่าให้คลาดสายตา และสั่งสอนให้ผู้ติดตามเจริญพรหมวิหารสี่ แผ่เมตตาไปไม่มีประมาณ ไม่มีสิ้นสุด ให้แก่สัตว์โลกผู้เวียนว่ายตายเกิดด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น การเดินธุดงค์ในป่านั้นนอกจากต้องทำจิตใจสงบ และเยือกเย็นแล้ว การภาวนาและสติก็สำคัญ ต้องมีสติสำรวมระวังอย่างรอบคอบ มิเช่นนั้นอาจพลั้งพลาดบาดเจ็บล้มตายได้ แต่ท่านเองได้มอบกายถวายชีวิตแด่องค์สมเด็จพระบรมครูแล้ว จึงไม่เสียดายในชีวิตนี้ ยอมตายในการทำความดีเพื่อพระพุทธศาสนาทุกเมื่อ ถือว่าได้แสดงความกตัญญูแด่องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์อย่างแท้จริง

พบรอยเท้าเสือใหญ่ และผจญช้างตกมัน

ตะวันสีหมากสุกได้ลับหายไปจากแนวไม้แล้ว อากาศในแนวป่ากลางดงลึกเย็นลงอีก สรรพสำเนียงไพรยามค่ำเริ่มต้นแล้ว เสียงเสือคำราม สลับกับเสียงเก้งร้องเรียกหากันให้ระวังภัยดังแว่วมาแต่ไกล นี่เพียงโพล้เพล้แต่เสียงเสือใหญ่ก็คำรามข่มขวัญสัตว์ป่าในพงไพรเสียแล้ว

ขณะที่ท่านธุดงค์ผ่านป่าทึบในอำเภอเวียงป่าเป้า ตะวันเริ่มจะลับทิวไม้แล้ว ขณะผ่านดอยนางแก้ว ได้พบรอยเท้าเสือใหญ่ขนาดเท่าฝ่ามือกางออก เป็นรอยเท้าที่เพิ่งเหยียบย่ำผ่านไปใหม่ๆ น้ำที่ขังในรอยเท้ายังขุ่นอยู่ ครูบาเจ้าชุ่ม

หาได้เกรงกลัวไม่ ได้เจริญพรหมวิหารสี่ แล้วแผ่เมตตาให้ โดยอธิษฐานว่า

"หากมีกรรมเก่าติดค้างกันมา ก็ขอยอมสละชีวิตเพื่อเป็นพุทธบูชา หากไม่มีกรรมเก่าติดค้างต่อกันแล้วไซร้ ขออย่าได้ทำร้ายกันเลย จะเกิดกรรมติดตัวไปไม่รู้จบไม่รู้สิ้น"

แล้วท่าน และผู้ติดตามจึงเดินทางเข้าป่าใหญ่ ในทิศทางเดียวกับที่เสือใหญ่เดินผ่าน ไม่กี่อึดใจก็ทะลุออกป่าโปร่ง แต่ก็ไม่พบเสือใหญ่ตัวนั้นเลย

เข้านิโรธสมาบัติใน 'ถ้ำปุ้ม* ถ้ำปลา'

ในการเดินธุดงค์รอนแรมไปตามที่ต่างๆ นั้น ครูบาเจ้าชุ่มได้สั่งสอนให้พระภิกษุ–สามเณรที่ติดตามท่านปฏิบัติตามหลักธุดงควัตร ๑๓ ข้อ อย่างเคร่งครัด ต้องสวดมนต์ทำวัตรเช้า–เย็น และเจริญพระกรรมฐานอย่างสม่ำเสมอ เจริญมรณานุสสติ ไม่ยึดติดในร่างกาย ธาตุ ๔ ขันธ์ ๕ นี้ อีกไม่นานก็แตกดับสลายไปเป็นอนัตตา มีความมักน้อยสันโดษ เช่น ถือการอยู่โคนไม้เป็นวัตร, ถือผ้า ๓ ผืนเป็นวัตร, ถือการเที่ยวบิณฑบาตเป็นวัตร ฯลฯ

บางครั้งครูบาเจ้าชุ่ม และสามเณรได้รับความลำบากในเรื่องอาหารขบฉันบ้าง การจาริกไปในป่าเขา นานๆ จึงจะพบปะบ้านคนสักครั้งหนึ่ง บางครั้งออกเดินทางไปบิณฑบาตยังหมู่บ้านเล็กๆ ซึ่งมีเพียง ๒–๓ หลัง ได้ข้าวนึ่งมา ๒–๓ ก้อน จากนั้นไม่พบผู้ใส่บาตรอีกเลย เมื่อกลับมายังกลด เปิดฝาบาตรขึ้นเพื่อพิจารณาอาหารตามปัจจเวกขณะวิธี ได้พิจารณาถึงเมื่อครั้งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในคราวเสด็จออกทรงผนวช แล้วเสด็จออกโปรดสัตว์ คือบิณฑบาตในวันแรก

"โอ้หนอ นี่นับว่าเป็นความโชคดีของเราที่ได้ดำเนินตามรอยพระยุคลบาทของพระพุทธองค์" ครูบาเจ้าชุ่มพลันรู้สึกปีติท่วมท้น ลงมือฉันข้าวเปล่าๆ เพื่อประทังชีวิตให้อยู่รอดเท่านั้น

เมื่อเข้าสู่เขตจังหวัดเชียงราย คณะของครูบาเจ้าชุ่มได้หยุดพักที่ป่าช้า

ปุ้ม - ภาษาถิ่นภาคเหนือแปลว่า ปู

โดยมุ่งหมายว่าจะธุดงค์ไปยัง 'ถ้ำปุ่ม ถ้ำปลา' ต่อไป ขณะที่พักอยู่นั้นมีชาวบ้านนำอาหารมาถวาย และสอบถามครูบาเจ้าชุ่มว่าจะไปที่ใดต่อ ครูบาเจ้าชุ่มได้บอกตามเจตนาว่า จะไปกราบนมัสการพระพุทธรูปบน 'ถ้ำปุ่ม ถ้ำปลา' ได้ยินดังนั้นชาวบ้านจึงพากันขอร้องมิให้ครูบาเจ้าชุ่มไป เพราะระหว่างทางที่จะขึ้นสู่ถ้ำ ขณะนี้มีช้างตกมันตัวใหญ่อาละวาดอยู่ ช้างตัวนี้มันทำร้ายคนบาดเจ็บ และตายมาหลายคนแล้ว มันดุร้ายจนไม่มีใครกล้าย่างกรายผ่านบริเวณนี้เลย ขอครูบาเจ้าโปรดยับยั้งอยู่ที่นี้ก่อน ครูบาเจ้าชุ่มนิ่งอยู่สักครู่ จึงได้กล่าวว่า "อาตมาตกลงใจแล้วว่าจะต้องขึ้นไปบนถ้ำ เพื่อกราบนมัสการพระพุทธรูปให้จงได้ ตามวันเวลาที่กำหนด ไม่สามารถหยุดยั้งอยู่ได้ และอาตมาขอบใจมากที่ได้แจ้งข่าวให้ทราบ"

จากนั้นคณะของครูบาเจ้าชุ่มก็ได้ออกเดินทางเข้าป่ามุ่งหน้าสู่ถ้ำในทันที ขณะที่เดินเข้าป่า ท่านได้กำหนดจิตแผ่เมตตาให้แก่ช้างตกมันเชือกนั้น และแล้วทุกคนก็ได้พบช้างตัวนั้นกำลังอาละวาดพุ่งชนต้นไม้ใหญ่อยู่ข้างหน้าอย่างดุร้าย ครูบาเจ้าชุ่มยังคงเดินมุ่งหน้าไปเรื่อยๆ อย่างสงบ ในขณะที่คณะของท่านเดินเข้าไปใกล้ช้างตกมันเชือกนั้น มันได้หยุดมองดูครูบาเจ้าชุ่มและคณะ ก่อนที่จะหันหน้าหลบเข้าสู่กอไผ่ พร้อมกับยืนสงบนิ่งปัดใบหูไปมาราวเป็นสัตว์เชื่องตัวหนึ่ง ไม่เหลือความดุร้ายอยู่เลย ครูบาเจ้าชุ่มและคณะได้เดินผ่านไปอย่างปกติโดยไม่มีเหตุการณ์ร้ายใดๆ เกิดขึ้น ท่านเร่งเดินทางอย่างเร็ว ไม่ได้แวะพักระหว่างทางเพราะจวนจะค่ำมืดเต็มทีแล้ว ทุกคนต่างมุ่งหน้าไปสู่ถ้ำที่อยู่เบื้องหน้าด้วยจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวยิ่งนัก

พบฤาษี ๔ ตนหน้าถ้ำ

เมื่อขึ้นไปถึงบริเวณหน้าถ้ำ ได้พบฤาษี ๔ ตน เมื่อพวกฤาษีเห็นคณะของครูบาเจ้าชุ่มผ่านป่าขึ้นมาได้ จึงไต่ถามระคนแปลกใจว่า

"ท่านพระภิกษุผู้เจริญ ขณะเดินผ่านป่ามาพบช้างตกมันอยู่หรือไม่"

ครูบาเจ้าชุ่มตอบคำถามของท่านฤาษีไปตามตรงว่า

"พบ...แต่ไม่เห็นเขาทำอะไรอาตมาและคณะเลย"

เหล่าฤาษีต่างยกมืออนุโมทนาท่วมหัว พร้อมกับอุทานออกมาว่า

"ช้างหนุ่มตัวนี้ตกมัน ดุร้ายมาก เมื่อเช้านี้มันยังไล่พวกกลุ่มของผมที่ออกไปหาผลหมากรากไม้อยู่เลย เป็นเรื่องน่าแปลกมากที่มันไม่ทำร้ายท่าน พวกผมที่อยู่บนถ้ำนี้ ไม่สามารถออกไปสู่ภายนอกเพื่อขอข้าวสารจากชาวบ้านได้เป็นเวลาเกือบอาทิตย์มาแล้ว นับเป็นบุญบารมีของท่านโดยแท้ที่ช้างตกมันตัวนี้ไม่ทำอันตรายท่านเลย" ครูบาเจ้าชุ่มได้แต่รับฟังด้วยอาการวางเฉย

ในบริเวณใกล้ถ้ำมีสำนักสงฆ์เล็กๆ และมีพระภิกษุชราพำนักอยู่ ครูบาเจ้าชุ่มได้พาสามเณรทั้ง ๒ รูป พร้อมศรัทธาผู้ติดตามไปพบพระภิกษุชรานั้น พร้อมเอ่ยปากฝากลูกศิษย์ไว้สักอาทิตย์ ซึ่งพระภิกษุชราก็รับปาก จากนั้นครูบาเจ้าชุ่มได้บอกแก่ลูกศิษย์ว่า

"หลวงพ่อจะเข้าไปปฏิบัติธรรมในถ้ำสัก ๗ วัน หากหลวงพ่อไม่กลับออกมา ให้พวกเธอกลับวัดกันได้เลย ในย่ามของหลวงพ่อพอมีปัจจัยอยู่บ้าง ให้ใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางกลับ แล้วหากกลับไปก็ไม่ต้องบอกกล่าวสิ่งใดกับญาติโยมทั้งสิ้น"

ท่านบอกศิษย์เพียงเท่านั้น แล้วจัดแจงครองผ้าให้เป็นปริมณฑล พร้อมตระเตรียมดอกไม้ ธูป เทียน ไม้ขีดไฟ และตักน้ำใส่ในบาตรเดินทางเข้าสู่ถ้ำ บรรยากาศภายในถ้ำค่อนข้างอับชื้น กลิ่นมูลค้างคาวโชยมาเป็นระยะ ท่านเดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ แสงสว่างภายในถ้ำมีไม่มากนัก สลัวๆ เท่านั้นเอง เมื่อไปถึงบริเวณก้นถ้ำ ท่านจึงพิจารณาสถานที่ที่เหมาะสมในการเจริญสมาธิเข้านิโรธสมาบัติ เมื่อได้สถานที่เหมาะสมแล้ว ท่านจึงปัดกวาดบริเวณพื้นถ้ำให้สะอาด จุดธูปเทียน พร้อมดอกไม้นบนอบไหว้ ตั้งจิตอธิษฐานรำลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า และพระอริยสงฆ์เจ้า คุณบิดรมารดา ครูอาจารย์ เทพเทวดาอารักษ์ที่สถิตอยู่ในถ้ำแห่งนี้ อาตมาเข้ามาปฏิบัติธรรม ขอให้ช่วยดูแลให้ได้รับความสะดวกในการปฏิบัติธรรมพอสมควรด้วย จากนั้นจึงเริ่มต้นนั่งสมาธิเข้านิโรธสมาบัติ เป็นเวลา ๗ วัน ๗ คืนติดต่อกัน โดยมิได้ฉันอาหารใดๆ เลย

นอกจากน้ำในบาตรที่นำเข้าไปเท่านั้น เมื่อครบกำหนด ๗ วัน ครูบาเจ้าชุ่มได้กำหนดจิตถอนสมาธิออกจากนิโรธสมาบัติ ท่านพบว่าจีวรและสังฆาฏิที่ครองอยู่เปียกชื้นไปหมด จากนั้นท่านจึงได้ลุกเดินออกมาสู่บริเวณใกล้ๆ ปากถ้ำ และได้พักนิ่งอยู่ เพื่อเตรียมจะเข้านิโรธสมาบัติต่อไปอีกเป็นวันที่ ๘

หนูท้องขาวกระทำทักษิณาวัตร

ขณะนั้นเอง ท่านแลเห็นหนูท้องขาวตัวหนึ่ง วิ่งมาวนกระทำทักษิณาวัตรรอบองค์ท่าน แล้วหยุดยืนยกสองขาหน้าขึ้นต่อหน้าครูบาเจ้าชุ่มถึงสามครั้ง ในลักษณะนบไหว้ จากนั้นมันจึงวิ่งหายเข้าไปภายในถ้ำ แล้วครูบาเจ้าชุ่มก็เข้านิโรธสมาบัติต่อไปเป็นวันที่ ๘ ตามความตั้งใจ จนรุ่งสางท่านจึงถอนจิตออกจากนิโรธสมาบัติ ตรวจตราความเรียบร้อยแล้วจึงสะพายบาตรเดินออกสู่ปากถ้ำ เพื่อจะไปพบลูกศิษย์ของท่านที่รออยู่ ณ สำนักสงฆ์เบื้องล่าง

เมื่อถึงปากถ้ำ ปรากฏว่าพระภิกษุผู้ชราพร้อมลูกศิษย์ของท่านได้พากันมายืนคอยท่านอยู่แล้ว ทุกคนต่างตรงเข้าประคองครูบาเจ้าชุ่มลงไปที่สำนักสงฆ์เบื้องล่าง พระผู้ชราจัดแจงต้มข้าวต้มถวายครูบาเจ้าชุ่ม พร้อมกับเอ่ยคำว่า "ท่านครูบาจะเข้านิโรธสมาบัติก็ไม่บอกผมด้วย จะได้บอกชาวบ้านเขามาเอาส่วนบุญ"

ครูบาเจ้าชุ่มได้แต่ยิ้ม มิได้กล่าวประการใด จากนั้นท่านจึงนำคณะผู้ติดตามออกธุดงค์ต่อไปเพื่อจะไปนมัสการพระธาตุดอยตุง ขณะที่เดินลึกเข้าไปในป่าเขาเรื่อยๆ ยิ่งไม่พบพานบ้านคนเลย ขณะนี้เป็นเวลาใกล้จะเพลแล้ว ท่านเกรงว่าลูกศิษย์จะทนความหิวไม่ได้ ท่านจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า

"ด้วยกุศลผลบุญที่ได้เพียรปฏิบัติมาในการออกธุดงค์ครั้งนี้ ขอให้ได้พบบ้านผู้คนเพื่อบิณฑบาตด้วย"

พบชายชราผู้วิเศษ

ครูบาเจ้าชุ่ม นำคณะเดินต่อมาอีกไม่นานก็ได้พบกับบ้านหลังหนึ่ง มีชายชราสูงอายุคนหนึ่งกำลังนั่งเหลาไม้อยู่ที่ชานเรือน เมื่อได้เห็นครูบาเจ้าชุ่มและ

ลูกศิษย์ ก็รีบนิมนต์ให้แวะมาฉันน้ำเสียก่อน จากนั้นก็รีบขึ้นเรือนไปจัดภัตตาหารแล้วนิมนต์ครูบาเจ้าชุ่มและสามเณรให้ขึ้นไปฉันเพลบนเรือนทันที เมื่อครูบาเจ้าชุ่มรับนิมนต์ และฉันเพลเรียบร้อยแล้ว ท่านก็ให้ศีลให้พรแก่ชายชราผู้นั้นตามลำดับ จู่ๆ ชายชราก็สอบถามครูบาเจ้าชุ่มถึงรายละเอียดในการปฏิบัติธรรมขึ้นมา แล้วยังพูดว่า “การเข้านิโรธสมาบัติได้ถึง ๗-๘ วัน โดยไม่อ่อนเพลียเช่นนี้ นับว่าท่านเข้าถึงธรรมชั้นสูง มีบุญบารมีมาก ขอให้รักษาไว้ให้ดี เพื่อจักได้เมตตาโปรดสัตว์โลก และมวลมนุษย์ต่อไป”

จากการตั้งปัญหาถามเองและตอบเองนี้ ยังความแปลกใจให้กับครูบาเจ้าชุ่มมาก เพราะไม่เคยรู้จักกันมาก่อน อีกทั้งท่านก็ยังไม่ได้เอ่ยอ้างหรือสนทนาธรรมใดๆ กับชายผู้นี้เลย นอกจากนั้น ชายชราผู้นี้ยังได้อาสาเป็นผู้นำทางพาครูบาเจ้าชุ่มออกไปสู่ถนนหลวง และเมื่อเขาได้นำคณะของท่านออกมาถึงชายป่าและชี้ทางสู่ถนนหลวงแล้ว จึงได้รีบอำลากลับทันที โดยที่ครูบาเจ้าชุ่มก็มิได้หันกลับไปมองชายชราผู้นั้นอีกเช่นกัน

ครูบาเจ้าชุ่มเคยกล่าวถึงการอดอาหารนานๆ ว่า “ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยหรืออ่อนเพลียหิวโหยเท่าใดนัก เป็นการปฏิบัติธรรมด้วยความสมัครใจ เป็นการฝึกความอดทน ความเพียรพยายาม ให้บรรลุซึ่งมรรคผลทางธรรมต่อไป”

ภาพประวัติศาสตร์ เมื่อครั้งครูบาเจ้าศรีวิชัย และเจ้าแก้วนวรัฐ ผู้ครองนครเชียงใหม่ นั่งรถขึ้นดอยสุเทพ ในการเปิดใช้ถนนเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๘

ศิษย์ผู้ได้รับมอบไม้เท้า และพัดหางนกยูง จากครูบาเจ้าศรีวิชัย

ครูบาเจ้าศรีวิชัย-ตนบุญแห่งล้านนา ได้ริเริ่มดำเนินการก่อสร้างทางขึ้นพระธาตุดอยสุเทพ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ จึงได้เรียกหาครูบาเจ้าชุ่ม

โพธิโก ผู้เป็นศิษย์ให้เข้ามาช่วยเหลือการก่อสร้างด้วย ตอนนั้นครูบาเจ้าชุ่มมีอายุเพียง ๓๗ ปี ท่านได้มาอยู่รับใช้ช่วยเหลืองานของครูบาเจ้าศรีวิชัยอย่างใกล้ชิด โดยครูบาเจ้าชุ่มทำงานในแผนก 'สูทกรรม' เวลาต่อมา พระภิกษุหนุ่มวัยยี่สิบเศษนาม 'ตุ๊วงศ์' หรือหลวงปู่ครูบาวงศ์* ก็มาปวารณาตัวช่วยงานครูบาเจ้าศรีวิชัยด้วยเช่นกัน โดยตุ๊วงศ์ทำงานในแผนก 'ดินระเบิด' ท่านครูบาศรีวิชัยได้แบ่งหน้าที่การงานต่างๆ มอบหมายให้พระลูกศิษย์แต่ละท่านอย่างชัดเจน

จากการที่ได้อยู่ใกล้ชิดช่วยเหลือกิจการงานดังกล่าว ครูบาเจ้าชุ่มจึงมีโอกาสได้ศึกษาข้อวัตรปฏิบัติจากครูบาเจ้าศรีวิชัยอย่างเต็มที่ ท่านได้นำไปฝึกฝนปฏิบัติต่อหลังจากเสร็จงานทุกวัน จนเกิดความชำนาญแตกฉานขึ้นตามลำดับ

ในยามค่ำ ครูบาเจ้าศรีวิชัยท่านจะอบรมสั่งสอนธรรมะ และการเจริญพระกรรมฐานแก่พระเณร และประชาชนทั่วไป โดยท่านจะเริ่มวัตรปฏิบัติในเวลาตี ๔ ของทุกวัน ครั้น

ครูบาเจ้าศรีวิชัย กับไม้เท้าและพัดหางนกยูงประจำองค์ท่าน

"พระสงฆ์ในล้านนามีแนวปฏิบัติที่หลากหลาย เนื่องจากมีการจำแนกพระสงฆ์ตามจารีตท้องถิ่นออกเป็นถึง ๑๘ นิกาย และในแต่ละนิกายนี้ก็น่าจะหมายถึงกลุ่มพระที่เป็นสายพระอุปัชฌาย์สืบต่อกันมาในแต่ละท้องที่ ซึ่งมีอำนาจปกครองในสายของตนโดยผ่านความคิดระบบครูกับศิษย์ และนอกจากนี้นิกายต่างๆ นั้นยังเกี่ยวข้องกับชื่อของเชื้อชาติอีกด้วย เช่น นิกายเชียงใหม่ นิกายขึน (เผ่าไทขึน/เขิน) นิกายยอง (จากเมืองยอง) เป็นต้น

สำหรับครูบาศรีวิชัยนั้นยึดถือปฏิบัติในแนวของนิกายเชียงใหม่ผสมกับนิกายยองซึ่งมีแนวปฏิบัติบางอย่างต่างจากนิกายอื่นๆ มีธรรมเนียมที่ยึดถือ คือ การนุ่งห่มที่เรียกว่า กุมผ้าแบบรัดอกสวมหมวก แขวนลูกประคำ ถือไม้เท้าและพัด ซึ่งยึดธรรมเนียมมาจากวัดดอยแต อ.แม่ทา จ.ลำพูน"

- ข้อมูลจาก เว็บไซต์โลกล้านนา

**ครูบาวงศ์ หรือหลวงปู่ครูบาเจ้าชัยยะวงศาพัฒนา สมณศักดิ์สุดท้าย คือพระครูพัฒนกิจานุรักษ์*

ฟ้าสว่างแล้วก็ให้พระเณรออกบิณฑบาต โดยข้อวัตรปฏิบัติ ทั้งหลายที่ท่านสอนนั้น ท่านยังได้บอกว่า

"หากปฏิบัติถูกต้องแล้ว จะมีอายุยืนยาว"

ครูบาชุ่มได้อยู่ศึกษาปฏิบัติ และช่วยเหลืองานของครูบาศรีวิชัยหลายด้านจนท่านเป็นที่รักและเมตตาของครูบาศรีวิชัยอย่างยิ่ง บางครั้งท่านได้รับความไว้วางใจให้อยู่ดูแลรักษาวัด ทำหน้าที่เสมือนเจ้าอาวาสแทนเวลาที่ครูบาศรีวิชัยไม่อยู่ เพราะตอนนั้นครูบาศรีวิชัยถูกเรียกตัวเข้าพระนคร (กรุงเทพฯ) บ่อยๆ จากกรณีต้องอธิกรณ์ต่างๆ ครูบาเจ้าศรีวิชัยได้ฝากให้ครูบาเจ้าชุ่มทำหน้าที่แทนท่าน ตั้งแต่การรับประเคนเครื่องไทยธรรม จนถึงการนั่งรับแขกที่มาหาครูบาเจ้าศรีวิชัย โดยระบุว่า "หากพวกชาวบ้านมาหาให้ต้อนรับ ให้ศีลให้พรแทนด้วยและบอกเขาด้วยว่า ไม่กี่วันเฮาจะกลับมา"

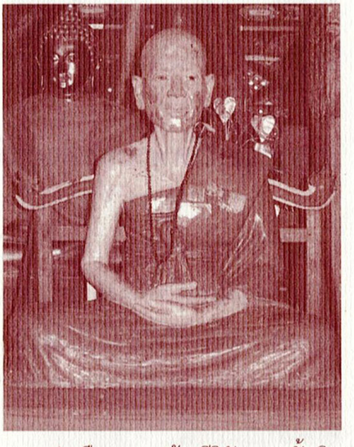
แม้ในขณะที่ครูบาเจ้าชุ่มท่านกลับไปประจำที่วัดวังมุย เมื่อครูบาศรีวิชัยมีกิจธุระ ก็จะส่งคนไปตามท่านถึงวัดวังมุย และทุกครั้งครูบาเจ้าชุ่มก็เต็มใจเดินทางมาสนองงานอาจารย์ของท่านด้วยความผูกพันและกตัญญู

ช่วงที่การก่อสร้างทางขึ้นดอยสุเทพใกล้จะแล้วเสร็จนั้น ในวันหนึ่งครูบาเจ้าศรีวิชัยได้เรียกครูบาเจ้าชุ่มเข้าพบ เพื่อทบทวนธรรมะพระสูตรต่างๆ ทั้งหมดที่เล่าเรียนกันมา จากนั้นครูบาเจ้าศรีวิชัยได้มอบพัดหางนกยูงพร้อมกับไม้เท้าประจำองค์ท่านให้ครูบาเจ้าชุ่ม โดยสั่งไว้ด้วยว่า "เอาไว้เดินทางเทศนา"

ในช่วงบั้นปลายชีวิตของครูบาเจ้าศรีวิชัย ท่านอาพาธและรักษาตัวอยู่ที่วัดจามเทวี อ.เมือง จ.ลำพูน ศิษย์ใกล้ชิดที่คอยพยาบาลอุปัฏฐากท่านในตอนนั้น คือครูบาชุ่ม วัดชัยมงคล (วังมุย) จ.ลำพูน, ครูบาบุญทืม พรหมเสโน วัดจามเทวี จ.ลำพูน และครูบาธรรมชัย ธมฺมชโย วัดทุ่งหลวง จ.เชียงใหม่

พระรูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิชัย ปั้นขณะท่านยังมีชีวิตอยู่

ตอนนั้น ครูบาเจ้าชุ่มได้ให้ช่างปั้นมีฝีมือคนหนึ่ง คือ 'หนานทอง' ซึ่งเป็นศิษย์ของท่านเอง มาปั้นพระรูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิชัยขนาดเท่าองค์จริง

พระรูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิชัย แบบดั้งเดิม ที่ปั้นในสมัยที่ท่านยังดำรงขันธ์อยู่ ปัจจุบันได้รับการปิดทองทั่วทั้งองค์แล้ว

ในท่านั่งสมาธิ หนานทองได้ใช้เวลาทำงานอยู่หลายวัน ด้วยความที่ครูบาเจ้าศรีวิชัยอาพาธอยู่ หนานทองจึงต้องเทียวเดินเข้า-ออกจากห้องที่ท่านครูบาเจ้าพักอยู่ วันหนึ่งหลายครั้ง โดยเข้ามาดูหน้าท่านแล้วก็เดินกลับไปปั้นรูป หากติดขัดไม่แน่ใจบริเวณส่วนไหน ก็เดินมาดูหน้าองค์ท่านอีก ทำแบบนี้อยู่หลายครั้ง จนในที่สุดก็ปั้นเสร็จ จึงได้ตกแต่งทาสีเรียบร้อยสมบูรณ์

จากนั้นครูบาเจ้าชุ่มได้ให้ยกพระรูปเหมือนนั้นมาตั้งไว้ตรงปลายเท้าครูบาเจ้าศรีวิชัยในขณะที่ท่านยังหลับอยู่ รอจนท่านตื่นขึ้น ครูบาเจ้าชุ่มกับครูบาธรรมชัยได้ช่วยกันประคองท่านให้ลุกขึ้นนั่ง พอท่านได้มองเห็นพระรูปเหมือนขนาดเท่าจริงของตน ก็ตื้นตันจนหลั่งน้ำตาออกมา ***ท่านได้ใช้มือลูบคลำรูปเหมือนของตนเอง จากนั้นได้ละมือจากรูปเหมือนมาถอดประคำที่ท่านคล้องคออยู่ เพื่อนำประคำไปคล้องที่คอของรูปเหมือนแทน และยังได้มอบไม้เท้าพร้อมทั้งพัดหางนกยูงให้อีก ๑ คู่*** จากนั้นท่านครูบาเจ้าศรีวิชัยได้กล่าวขึ้นว่า

“รูปเหมือนนี้จะเป็นตัวแทนเราต่อไปในภายภาคหน้า”

และได้สั่งเสียให้เก็บรักษาไว้ ถือปฏิบัติแทนตัวท่าน ต่อมาอีกไม่นาน ครูบาเจ้าศรีวิชัยก็ได้มรณภาพลง เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๑ ณ วัดบ้านปาง ขณะอายุได้ ๖๐ ปี ๘ เดือน ๑๐ วัน

ในภายหลัง ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ได้อัญเชิญพระรูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิชัย จากวัดจามเทวี มาประดิษฐานยังวัดชัยมงคล (วังมุย) จึงนับเป็นพระรูปเหมือนเพียงองค์เดียวที่ได้ปั้นขึ้นในสมัยที่ครูบาเจ้าศรีวิชัย-ตนบุญแห่งล้านนา

ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งพระรูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิชัยนี้ ขึ้นชื่อลือเลื่องในความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ชาวบ้านวังมุยและประชาชนทั่วไปได้ยึดเป็นที่พึ่งที่ระลึกมาจนปัจจุบัน

การบูรณะวัดพระธาตุจอมกิจจิ* อ.สันทราย จ.เชียงใหม่

หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม มีวัย ๗๗ ปีแล้ว ในตอนที่มานั่งหนักเป็นประธานบูรณะวัดพระธาตุจอมกิจจิ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ แม้ท่านจะชราภาพแล้ว แต่ดูเหมือนจะมีเหตุให้ต้องมากระทำภารกิจนี้ในที่สุด อาจจะเนื่องเพราะวาจาสิทธิ์ของครูบาเจ้าศรีวิชัย ผู้เป็นพระอาจารย์ของท่าน ซึ่งกล่าวกับผู้ใหญ่บ้านในท้องที่ ตอนเขาเหล่านั้นมาอาราธนาท่านให้บูรณะวัดพระธาตุจอมกิจจิ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้

"สถานที่นี้ต้องรอเจ้าของเขามาสร้าง ซึ่งจะเป็นศิษย์ของเราเอง โดยจะเริ่มสร้างในปี พ.ศ. ๒๕๑๘"

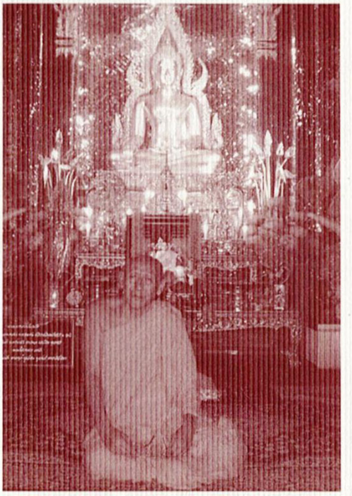
และในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ นี้เอง ที่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มได้พบกันด้วย 'กายเนื้อ' กับหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) วัดท่าซุง เป็นครั้งแรก

หลวงพ่อพระราชพรหมยาน ท่านเป็นพระอริยเจ้าผู้มีชื่อเสียงเกียรติคุณขจรไกล มีศิษยานุศิษย์มากมายทั่วประเทศ ในราวปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ท่านพาคณะศิษย์เดินทางมากราบพระอริยเจ้า 'สายเหนือ' ที่ท่านเรียกว่า 'พระสุปฏิปันโน' หลายรูป รวมทั้งหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ด้วย มูลเหตุดังนี้จึงทำให้คนเมืองหลวง และภาคอื่นๆ ได้รู้จัก 'พระอริยเจ้า' อีกหลายรูปซึ่งหลบเร้นอยู่ในดินแดนแห่งป่าเขาทางภาคเหนือ–ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่มีประวัติศาสตร์มาอย่างยาวนาน

แล้วก็ด้วยเหตุนี้เช่นกัน ทำให้หนังสือของวัดท่าซุงหลายเล่มมีเนื้อหากล่าวถึงหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มอยู่ไม่น้อย เช่น หนังสือ 'ตามรอยพระบาท' ของพระอาจารย์ชัยวัฒน์ อชิโต วัดท่าซุง

'ตามรอยพระบาท' มุ่งนำเสนอเรื่องราวประวัติศาสตร์–ตำนานอันทรงคุณค่าเนื่องแต่การเดินทางเผยแผ่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

**วัดพระธาตุจอมกิจจิ จ.เชียงใหม่ - ปัจจุบันเรียกว่า วัดพระธาตุจอมกิตติ พ้องกับที่ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย*

พระอาจารย์ชัยวัฒน์ อชิโต
ผู้ดูแลวิหารสมเด็จองค์ปฐม วัดท่าซุง
อายุ ๕๗ ปี พรรษา ๒๙

บางสถานที่ ยังเป็นการตามรอยบาทของครูบาอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ อย่างครูบาเจ้าศรีวิชัยด้วย เพราะสถานที่นั้นๆ ครูบาอาจารย์ได้ไปสักการะ บูรณะ พัฒนาไว้ก่อนแล้ว นับเป็นการตามรอยพระบาทสมดังชื่อหนังสืออย่างแท้จริง

นอกจากนี้ ตอนหนึ่งในหนังสือยังได้ตีพิมพ์บทสนทนาระหว่าง หลวงพ่อพระราชพรหมยาน และหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก เมื่อครั้งที่ท่านทั้งสองพบกันที่วัดพระธาตุจอมกิจจิ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงขออนุญาตพระคุณเจ้าคัดลอกบางส่วนมานำเสนอ เพื่อเจริญศรัทธาของสาธุชนรุ่นหลัง ให้ได้ทราบถึงปฏิปทาของพระอริยเจ้าทั้งสอง เสมือนดังได้ไปกราบใกล้ชิดฟังเรื่องราวต่างๆ ด้วยตนเอง

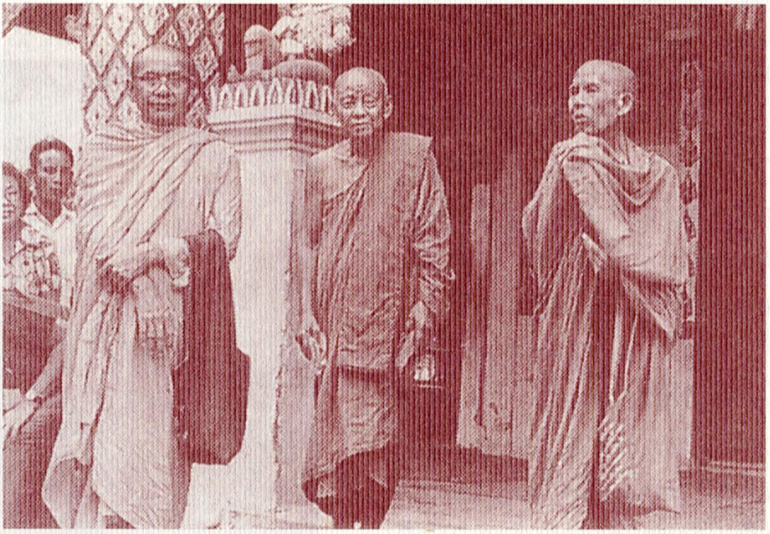
"บัดนี้ นับเป็นโอกาสอันดี ที่จะเผยแพร่เทปบันทึกการสนทนาระหว่าง 'หลวงพ่อฤาษีฯ' กับ 'หลวงปู่ชุ่ม' โดยมี 'หลวงปู่บุญทืม' นั่งอยู่ด้วย ซึ่งคำสนทนาเหล่านี้ยังไม่เคยลงหนังสือเล่มใดมาก่อน

ณ วัดพระธาตุจอมกิจจิ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

คำสนทนาระหว่าง หลวงพ่อฤาษีฯ กับ หลวงปู่ชุ่ม

หลวงพ่อฤาษีฯ - หลวงปู่เล่าประวัติให้ฟังซิครับ

หลวงปู่ชุ่ม - วันนี้อาตมาขอเจริญพรท่านพระเดชพระคุณเจ้า และทายกทายิกาทั้งหลายทุกท่าน มีท่านพระเดชพระคุณเจ้าเป็นหัวหน้า ที่ได้ออกเดินจรมา อ้า...ตามกันมาทำบุญทำทาน และปรารถนานาบุญโชคลาภอันนี้ ก็ได้

หลวงพ่อฤาษีลิงดำ (ซ้าย) หลวงปู่ครูบาเจ้าขุ่ม โพธิโก (กลาง) และครูบาบุญทึม พรหมเสโน (ขวา) ณ วัดชัยมงคล (วังมุย) ปี พ.ศ. ๒๕๑๘

เข้ามาที่ดอยกิจจินี้ อาตมามีความปลื้มอกปลื้มใจปราโมทย์ ด้วยหลายอย่างหลายประการ พระบรมธาตุในสถานที่นี้อาจจะสำเร็จด้วยคราวนี้ พระเดชพระคุณเจ้านำพวกญาติโยมทั้งหลายเข้ามาในสถานที่นี้ แต่ว่าดอยกิจจิเป็นมาอย่างไรอาตมาก็ยังไม่รู้ซึ้ง อาตมาก็อยู่ในจังหวัดลำพูน คือที่นี่เป็นอำเภอสันทราย จังหวัดลำพูนก็ซ้อนกับเชียงใหม่ ก็ขึ้นมาประจำอยู่ที่นี่ในราวสักเดือนกว่าๆ แล้ว ก็มาได้สร้างพระบรมธาตุ สร้างศาลา และได้สร้างพระนอนอันนี้

พระบรมธาตุนี้ ปางเมื่อพระพุทธองค์เราเสด็จมาถึงที่นี้ ครั้งที่หนึ่งจะมาวางประทับเหยียบย่ำที่นี่ก็ไม่มีอันใดจักเกิดขึ้น พระพุทธเจ้าก็กลับไปโปรดเบื้องหน้าทิศหนึ่ง ครั้นมาครั้งที่สองก็เข้ามาในสถานที่นี้มาลูบหัวก็ไม่ได้เกศาอะไร พระพุทธเจ้าก็เลยลอยขึ้นด้วยอิทธิฤทธิ์ แล้วก็เปล่งรัศมีออกไปสี่ทิศ มีพระพุทธรูปสี่องค์ องค์ที่หนึ่งที่สองเอาหลังเข้านาบด้วยกัน แล้วเบนหน้าไปสองทิศ คือทิศตะวันตก และทิศตะวันออก องค์ที่สองก็เบนหน้าขึ้นเหนือล่องใต้ มีพระอินทร์มารับเอาที่พระเนรมิตนั้นแหละฝังลงในพระบรมธาตุเจ้าลึกอยู่สิบสองศอก เป็น

ที่สักการบูชาแก่คน และเทวดา ในฐานะที่พระบรมธาตุเจ้านี้เป็นที่พระเนรมิตด้วย อีกอย่างหนึ่ง อาตมาก็จะสร้างพระไสยาสน์ คือพระนอน ก็ยาวสิบสองศอกเท่าพระเนรมิตด้วย อาตมาก็สืบประวัติมาถึงแค่นี้แหละ แล้วก็มีพระอยู่ ๓ รูป รูปที่ ๑ ก็มาสร้างพระบรมธาตุนี้ ก็เสร็จไปแล้วก็โทรมลงไปอีก ถึงครั้งที่ ๒ ที่พระมาสร้างพระบรมธาตุนี้ก็กลับมาโทรมไป พอถึงครั้งที่ ๓ ก็จะมาเป็นใครก็ไม่รู้ละ ก็จะขออาราธนาพระเดชพระคุณเจ้ามาเป็นหลักฐานอยู่ที่นี่

หลวงพ่อฤาษีฯ – ไม่ได้น่ะ เอาคนมาเป็นหลักมันเป็นได้เหรอ

หลวงปู่ชุ่ม – ครับ

หลวงพ่อฤาษีฯ – ก็มีอยู่แล้ว หลวงปู่ชุ่มนั้นแหละนะ หลวงปู่ก็เป็นหลักอยู่แล้วไม่เป็นไรครับ

หลวงปู่ชุ่ม – ที่พระบรมธาตุเจ้านี่ อาตมาก็ได้เข้ามาอยู่ในสถานที่นี้ มาพัฒนาอยู่ที่นี้ก็ยังไม่นานสักเท่าไร ก็ได้เดือนกว่าๆ พระบรมธาตุเจ้าก็เสร็จไปและศาลาหลังหนึ่งก็เสร็จไปแล้ว ก็ยังอยู่พระไสยาสน์นั่นแหละ ยังไม่ลงมือทำก็จะทำกันวันนี้ จึงนับว่าเป็นปรารถนานาบุญโชค โชคดี พระเดชพระคุณเจ้าได้นำพวกญาติโยม ทายก ทายิกา เข้ามาในจอมกิจจินี้ ก็นับว่ากระผมก็มีความปลื้มอกปลื้มใจในคราวนี้ ขออนุโมทนาสาธุการทุกสิ่งทุกประการด้วย

ฆราวาส – มีชาวบ้านที่อยู่ข้างล่างเห็นบ่อยๆ ว่ามีแสงขึ้น

หลวงพ่อฤาษีฯ – ไอ้นั่นอาจจะเป็นไปได้ คนใกล้ๆ ก็ไม่รู้ เป็นไปได้ที่ว่าปาฏิหาริย์นี่ ท่านอาจจะแสดงให้เฉพาะบุคคลบางเหล่าเห็นนะ

ฆราวาส – เป็นแสงพุ่ง

หลวงพ่อฤาษีฯ – เป็นแสงสว่างขึ้นเหรอ

ฆราวาส – ครับ

หลวงพ่อฤาษีฯ – เอ...ปรากฏเป็นขึ้นเฉยๆ หรือว่าจะเป็นดวงดาวลอยมีมั่งมั้ย

ฆราวาส – ก็...มันเป็นแสงพุ่งขึ้นไปนะครับ

หลวงพ่อฤาษีฯ – เออ...งั้นใช้ได้ เคยเห็นเหมือนกัน ที่เป็นแสงพุ่งนี่ก็เคย

เห็นที่จังหวัดประจวบฯ ที่เกาะยายฉิม คืนนั้นไปนอนอยู่กลางดึก ฉันตื่นขึ้นมาเห็นแสงสว่างพุ่งขึ้นมา สว่างจัดนะ สว่างมาก เออ...ก็ดี ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ ก็เป็นนิมิตน่ะ ในนั้นต้องมีพระบรมสารีริกธาตุ หรือว่าจอมเกศาแน่

หลวงปู่ชุ่ม – ใช่ครับ

หลวงพ่อฤๅษีฯ – ดอยนี่ก็สูง หลวงปู่ทำทางขึ้นมาเองเรอะ

หลวงปู่ชุ่ม – ทำทางมาเอง กับพวกญาติโยมเขา

หลวงพ่อฤๅษีฯ – ครับๆ หลวงปู่ดีแล้วไปได้ไม้เท้าครูบานะ (ไม้เท้าของครูบาศรีวิชัย) เอ๊ะ...หลวงปู่ทึมได้อะไรที่ครูบาไว้ครับ เห็นโลงตั้งข้างนี่

หลวงปู่บุญทึม – ไม่มีอะไร

หลวงพ่อฤๅษีฯ – ไม่มีอะไร เห็นโลงหีบตั้งข้าง ตั้งอยู่นี่ โลงฝากใคร หรือว่าโลงฝากหลวงปู่ เอาแบบครูบาไว้ ได้บ้านหลังสุดท้ายไว้ หลวงปู่ทึม

หลวงปู่บุญทึม – ได้บ้านหลังสุดท้าย

หลวงพ่อฤๅษีฯ – เหมือนบ้านหลังสุดท้ายนั่นนะ หลวงปู่นี่ได้ไม้เท้า

หลวงปู่ชุ่ม – ได้ไม้เท้า

หลวงพ่อฤๅษีฯ – เลยต้องเท้าเรื่อยไปเลย

หลวงปู่ชุ่ม – ครับ

ลูกศิษย์ – ตอนนี้รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๑๑,๔๐๔ บาท ครับ

หลวงพ่อฤๅษีฯ – ความจริงนี่ พวกเราไม่ใช่พวกจนๆ นะ พวกรวย ถ้ากลับไปนี่รวยกันใหญ่ นะ ขอให้ทุกคนจงรวยกัน เพราะว่าไปวัดไหนก็ทำบุญกันทุกวัด การทำทานแก่พระอริยเจ้าอย่างหนึ่ง แล้วก็ทำทานเพื่อพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา นี่เราบูชาพระพุทธเจ้าโดยตรงกัน เพราะว่าเป็นสถานที่พระพุทธเจ้าเคยเสด็จประทับ ฉะนั้น อานิสงส์ที่จะมีมากเป็นของธรรมดา นี่กลับไป นี่ก็หากว่าใครอยากถูกหวยก็ขอให้ถูกนะ ใครอยากได้ขึ้นเงินเดือนก็ขอให้ได้ขึ้น ใครอยากค้าขายให้ร่ำรวย ก็ขอให้ร่ำรวยสมความปรารถนา แต่ใครได้มากเท่าไรก็ไม่ว่า แบ่งพระครึ่งหนึ่งดีไหมครับ

หลวงปู่ชุ่ม – ครับ

มากเท่าไรก็ไม่ว่า แบ่งพระครึ่งหนึ่งดีไหมครับ

หลวงปู่ชุ่ม - ครับ

หลวงพ่อฤาษีฯ - อันนี้เป็นอานิสงส์จริงๆ นี่เราทำกันนี่ไม่มีอะไรเป็นสัญลักษณ์ ไม่มีอะไรเป็นเครื่องแลกเปลี่ยน ไม่ใช่ว่าทำบุญหวังโน่นหวังนี่ เราทำกันมาก็เพราะว่าท่านบอกว่าที่นี่ท่านจะสร้างเป็นวิหารทาน เราก็ทราบอยู่แล้วว่า วิหารทานนี่มีอานิสงส์สูงสุดในด้าน อามิสทาน ทั้งปวง แล้วก็สำหรับผู้รับทานก็เป็นพระบริสุทธิ์ หากว่าท่านไม่บริสุทธิ์ ท่านก็ตกนรกไปเองนะ พวกเราไม่ต้องห่วง จะตายมั้ยล่ะหลวงปู่น่ะ

หลวงปู่ชุ่ม - ไม่ตายน่ะ

หลวงพ่อฤาษีฯ - ไม่ตาย...อ้าว...แล้วไม่ตาย...นี่แสดงว่าบริสุทธิ์นะ

หลวงปู่ชุ่ม - ทุกๆ วันนี่กระผมก็หนีไปจากนรก

หลวงพ่อฤาษีฯ - หา...

หลวงปู่ชุ่ม - อยากใคร่ไปพระนิพพาน

หลวงพ่อฤาษีฯ - หา...(หลวงพ่อฤาษีฯ แกล้งงง)

หลวงปู่ชุ่ม - หนี...หนีไปจากนรก อยากใคร่ไปพระนิพพานด้วย

หลวงพ่อฤาษีฯ - อ๋อ...อย่างนั้นเหรอ

หลวงปู่ชุ่ม - ครับ

หลวงพ่อฤาษีฯ - ระหว่างนี้หนีนรก อยากไปนิพพาน

หลวงปู่ชุ่ม - นิพพาน

หลวงพ่อฤาษีฯ - ไปยัง ไปยังครับ

หลวงปู่ชุ่ม - หา...(หลวงปู่แกล้งงงบ้าง)

หลวงพ่อฤาษีฯ - จะไปหรือยังล่ะ

หลวงปู่ชุ่ม - อ้อ ยังอยู่รอญาติโยมทั้งหลายมามากก่อน

หลวงพ่อฤาษีฯ - นี่ก็จะไปนะนี่ อ้อ...

หลวงปู่ชุ่ม - จะเอาพวกญาติโยมไปด้วยกัน เป็นหมู่เป็นฝูงด้วย

หลวงพ่อฤาษีฯ - ครับๆ อ๋อ...

หลวงปู่ชุ่ม - ครับ

หลวงพ่อฤๅษีฯ - นี่ก็ต้องเป็นเรื่องธรรมดา

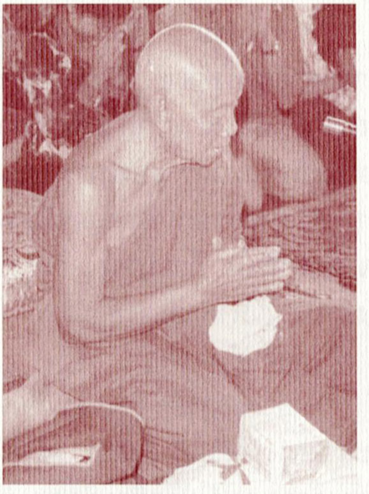
หลวงปู่ชุ่ม - ใช่

หลวงพ่อฤๅษีฯ - พระพุทธเจ้าตรัสว่า การคบคนเช่นใด ย่อมเป็นเหมือนคนเช่นนั้น ถ้าเราคบพระอริยเจ้า เราก็จะได้เป็นพระอริยเจ้าด้วย ถ้าเราคบสัตว์นรก เราก็ได้เป็นสัตว์นรกด้วย แต่นี้หลวงปู่ท่านบอกว่า ท่านหนีจากนรกจะไปนิพพาน เมื่อท่านไปได้ พวกเราไปไม่ทันก็ช่วยกันดึงสบงไว้ ทำไมล่ะ ดึงจีวรไม่แน่นี่นะ พอมีสบงไปได้นะ ถ้าพวกเราไปดึงสบงเข้าไว้ก่อน ไม่กล้าไปล่ะ นางฟ้าตามชั้นอยู่กราว ก็เขาผ่านน่ะ ผ่านสวรรค์นะ

หลวงปู่ชุ่ม - ครับ

หลวงพ่อฤๅษีฯ - เอ้อ...ถ้าฉะนั้น เป็นอันว่าการบำเพ็ญกุศลวันนี้นะ ตอนนี้รู้สึกว่าอันนี้เราจะพูดอานิสงส์ ต้องจัดเป็นอานิสงส์ใหญ่มาก เพราะว่าเราไม่มีเจตนาเดิมไว้ก่อน การทำบุญนี่ ถ้าเราตั้งท่าทำ เตรียมการทำนี่ เขาบอกว่าอานิสงส์ที่จะพึงได้นั้น ก็คือได้ด้วยกิจปกติเกี่ยวกับการงาน ถ้าบุญประเภทใดทำด้วยอาการฉับพลัน โดยไม่มีการเตรียมการไว้ก่อน ท่านบอกว่าจะเป็นบุญได้ลาภลอย อย่างพวกถูกล็อตเตอรี่ หรืออยู่ๆ ชาวบ้านเขาเอาเงินมาให้ บอกลาภให้ บอกการค้าให้ อย่างนี้ไม่คิดขึ้น นี่เป็นผล เคยสังเกตมาตั้งแต่เด็ก หลวงพ่อปานเคยบอกมา บางทีเห็นหน้าขอทานก็ไม่เห็น ขอทานไม่เข้ามาขอก็เรียกเข้ามารับ หนักๆ เข้าเวลาเราจะไปทางไหนมันจะอดตาย กลับได้มากกว่าที่คิดว่าจะพึงได้ ผลไม่ได้ตั้งใจจะได้มันเอง นี่ก็เป็นอานิสงส์ นี่ก็เหมือนกัน สถานที่นี่ก็ดี ที่อื่นใดก็ดี ที่เรามาตั้งใจนมัสการ เราไม่ได้คิดว่าจะมาทำบุญกันเท่าไหร่ โดยเฉพาะสถานที่นี้ เราไม่เคยตั้งใจกันมาเลยว่าจะมา แล้วเมื่อมากันแล้วทุกคนก็มีศรัทธาด้วยกำลังจิตที่ศรัทธาแท้ เพราะว่าในฐานะเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่แสดงว่าพวกเรานี่ เคยพบกันมาก่อน และเคยร่วมบำเพ็ญบารมีกันมาในกาลก่อน ใช่ไหมหลวงปู่

หลวงปู่ชุ่ม - ใช่

ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ณ วัดพระธาตุจอมกิจจิ
เอื้อเฟื้อภาพโดย พระครูภาวนาพิลาศ

หลวงพ่อฤาษีฯ – ถึงได้มาพบกันเข้าแล้วก็ตั้งใจบำเพ็ญกุศลอย่างนี้เรียกว่า 'ทำบุญกุศลด้วยอาการของการฉับพลัน' ฉะนั้นอานิสงส์ที่จะพึงได้ ก็ได้ในฉับพลันเหมือนกัน เข้าใจว่าไปคราวนี้ทุกท่านถูกหวยหมด ถ้าไม่ถูกมาบีบคอหลวงพ่อชุ่มก็แล้วกัน

หลวงปู่ชุ่ม – เอาเป็นประกันที่ดี

หลวงพ่อฤาษีฯ – อ้า...ถือว่าเป็นอานิสงส์ใหญ่ นี่เป็นเรื่องจริงนะ การทำบุญฉับพลัน ให้ผลฉับพลันจริงๆ การฝืดเคืองใดๆ จะไม่ปรากฏ ให้สังเกตดูไว้ ถ้าทำบุญแบบนี้ การหา...ความเป็นอยู่จะคล่องตัวขึ้นมาทุกทีๆ แล้วหนักๆ เข้าเราไม่คิดว่าเราจะพึงได้ขนาดนี้ เราไม่คิดว่าจะเคยพบเราก็จะได้พบ อย่างนี้อาตมาเองประสบมากับตัวเอง คือ ตั้งแต่บวชพรรษาแรกเขาเรียกว่า ทำบุญล่อนจ้อนทุกปี เหลือไตรชุดเดียว แล้วก็ของทุกอย่าง ออกพรรษาแล้วไม่ให้มันเหลือ ต่อมาในระหว่างนี้ สวดมนต์เย็นก็ไม่ไหว เทศน์ก็ไม่ไหว แต่ก็ไม่อดตาย บรรดาญาติโยมสงเคราะห์ นี่ก็เพราะอาศัยอานิสงส์ปัจจุบันที่ทำ ก็ทำบุญอาการฉับพลัน ฉะนั้น บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านที่มากันในคราวนี้ หรือคราวก่อนก็ดี การกระทำทุกอย่าง อาตมารู้สึกว่าเป็นที่พอใจมาก เพราะปฏิบัติเป็นปฏิปทาเดียวกันอย่างที่อาตมาได้ทำมา ฉะนั้น ผลบุญอันใดที่อาตมาได้ทำมาแล้ว ได้รับผลในปัจจุบันคือว่าไม่อดตายนี่ฉันใด อาตมาก็หวังอย่างยิ่งว่า บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ก็คงมีการคล่องตัวเช่นเดียวกัน

ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ก็คงมีการคล่องตัวเช่นเดียวกัน

หลวงปู่ชุ่ม – วันนี้อาตมาก็มีความปลื้มอกปลื้มใจกับพวกญาติโยมทายกทายิกาทั้งหลาย ได้เดินสัญจรมาทำบุญในคราวนี้ เพราะพระเดชพระคุณเจ้าเป็นหัวหน้าพวกทายกทายิกา ทั้งหลายเข้ามาที่ดอยจอมกิจจิ และได้เอาจตุปัจจัยมาถวายพัฒนาทางขึ้น คราวนี้ขอคุณพระศรีไตรรัตนะทั้ง ๓ ประการ ตั้งอยู่กระหม่อมจอมขวัญแห่งบรรดาทายกทายิกา เพื่ออยู่ชุ่มเนื้อเย็นใจ คิดหาอันใด ก็สมบูรณ์ทุกสิ่งทุกประการ ทำการทำงานอันใด ก็ขอหื้อสมดังคำปรารถนาทุกอย่างทุกประการเทอญ

ลูกศิษย์ – สาธุ

หลวงพ่อฤาษีฯ – เวลานี้ก็ปรากฏว่าเหลืออีก ๕ นาที ๑๖.๐๐ น. เห็นจะลาหลวงปู่กลับได้แล้วสินะ สตุ้งสตังค์หลวงปู่เอาหมดแล้ว นี่ขนอยู่ ดีไม่ดีก็ต้องแก้กางเกงไว้ให้อีกทีละยุ่งเลย ที่นี่มีความสำคัญ

หลวงปู่ชุ่ม – ใช่ครับ ตอนกระผมมาพักอยู่นี้ ได้อยู่เดือนกับสิบหกวันครับ

หลวงพ่อฤาษีฯ – สงสัยว่า 'พระมหากัจจายนะ' จะมานะ

หลวงปู่ชุ่ม – อะไร

หลวงพ่อฤาษีฯ – สงสัยว่า พระมหากัจจายนะ จะมาบ่อย

หลวงปู่ชุ่ม – ใช่

หลวงพ่อฤาษีฯ – เมื่อกี้เห็นผ่านไป ตอนมาแล้ว พระมหากัจจายนะ ท่านเป็นนักเทศน์อยู่นี่

หลวงปู่ชุ่ม – ใช่

หลวงพ่อฤาษีฯ – นะครับ ก็เพราะเป็นพุทธภูมิเก่า ไปไหนมักจะเป็นตัวแทนพระพุทธเจ้าอยู่เสมอ เป็นแดนเก่าแน่ เพราะว่าตอนที่หลวงปู่ให้พรผ่านมาให้เห็นหลายองค์ องค์หนึ่งรู้สึกขาวใหญ่ ใส สวยดี สงสัยจะเป็นพระมหากัจจายนะ

หลวงปู่ชุ่ม – ครับ

หลวงพ่อฤาษีฯ – ความจริงก็จะเริ่มเป็น 'ปฏิรูปเทส' จริงๆ (คำว่า

ถึงไหว้พระพุทธเจ้าที่ไหนก็ถึง ไหว้ในส้วมก็ถึง ถึงไหมครับ

หลวงปู่ชุ่ม - ใช่ครับ

หลวงพ่อฤาษีฯ - เออ เจริญสุขๆ นะ เป็นอันว่าการเดินทางในวันนี้ทำบุญแล้วทั้งหมดเกือบแสนบาท”

บทสนทนาจากในหนังสือ ‘ตามรอยพระพุทธบาท’ จบลงเท่านี้

มีเรื่องน่าแปลกบางประการที่ปรากฏชัดในเวลาต่อมา คือสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของหลวงพ่อพระราชพรหมยานกับหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มนั้น ยากยิ่งจะหยั่งคำนวณได้

ตามความเป็นจริงทางโลก ท่านเพิ่งพบกันครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ และหลังจากนั้นก็ติดต่อติดตามกันไปอย่างใกล้ชิดสนิทสนมยิ่ง ทั้งศาสนกิจต่างๆ และการบำเพ็ญสาธารณประโยชน์โปรดประชาชนผู้ยากไร้ ทหารตำรวจผู้เสียสละกล้าหาญตามชายแดนไทย ดังจะได้นำเสนอเพิ่มเติมต่อไป

เรื่องฤทธิ์ และอภิญญา

หนังสือ ‘ลูกศิษย์บันทึก’ ของวัดท่าซุง ซึ่งมีอยู่หลายเล่มได้รวมข้อเขียนจากลูกศิษย์ของหลวงพ่อพระราชพรหมยานไว้หลายท่าน เป็นพยานอย่างดีในความอัศจรรย์ข้อหนึ่ง ดังปรากฏอยู่ในบันทึกของ หลวงพ่อบุญรัตน์ กันตจาโร เจ้าอาวาส วัดโขงขาว ในฐานะที่ท่านนับถือครูบาเจ้าชุ่มเป็นอาจารย์องค์หนึ่ง ก่อนที่ครูบาเจ้าชุ่มนี่เองจะเป็นผู้แนะนำให้ท่าน มากราบฝากตัวเป็นศิษย์กับหลวงพ่อพระราชพรหมยาน

“ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก หลวงปู่คำแสน คุณาลังกาโร กำลังสนทนาธรรมกันที่วัดป่าดอนมูล อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้เขียนกำลังรับฟังธรรมจากพระเดชพระคุณท่านฯ ทั้งสองอยู่ หลวงปู่ชุ่มก็หันหน้ามาบอกผู้เขียนว่า **‘ท่านบุญรัตน์ ให้ไปกราบหลวงพ่อใหญ่ วัดท่าซุงหน่อย ท่านเป็นพระทอง หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว ท่านเปี่ยมด้วยเมตตาบารมี ใครได้กราบไหว้**

หลวงพ่อบุญรัตน์ กันตจาโร
เจ้าอาวาส วัดโขงขาว จ.เชียงใหม่
อายุ ๖๒ ปี พรรษา ๔๒

ก็เป็นบุญกุศลใหญ่นัก' หลวงปู่คำแสน ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ ก็กล่าวเสริมขึ้นว่า 'เออ ดีมาก หลวงพ่อวัดท่าซุง เป็นผู้ประกอบไปด้วยเมตตาธรรมอันสูงส่ง เหมือนกับครูบาศรีวิชัย หาที่ไหนไม่ได้แล้ว'

นอกจากนั้น หลวงปู่ชุ่มท่านเมตตาเล่าให้ผู้เขียนฟังอีกว่า 'พระเดชพระคุณหลวงพ่อวีระ วัดท่าซุง นี่ท่านเปี่ยมไปด้วยคุณธรรมอันสูงมาก บารมีสูง ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของท่าน ท่านจะไม่มาอีกแล้ว จะเข้าสู่พระนิพพาน เพราะฉะนั้นท่านจึงสั่งสอนให้ลูกหลานและศิษย์ท่านปฏิบัติให้เข้าถึงพระนิพพานกันหมด' หลวงปู่ชุ่มบอกกับผู้เขียนว่า 'ขอให้ท่านจงได้ปฏิบัติติดตามคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อเถอะ จะได้เข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้' ผู้เขียนก็น้อมรับว่า 'สาธุ'"

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ครูบาเจ้าชุ่ม กับหลวงพ่อฤาษีลิงดำเพิ่งพบกันในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ แต่ครูบาเจ้าชุ่มท่านกลับสามารถ 'รับรอง' ให้ลูกศิษย์ของท่านไปหา 'หลวงพ่อใหญ่ วัดท่าซุง' ได้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ (คือตั้งแต่ยังไม่ได้รู้จักกันในทางโลกนั่นเอง) หลวงพ่อบุญรัตน์ยังเคยกล่าวถึงคณาจารย์ของท่านด้วยความเคารพนับถือว่า

"สมัยก่อนนั้น ท่านเล่นฤทธิ์กันอย่างครึกครื้นบันเทิงธรรมจริงๆ อย่างเช่นเมื่อสมัยที่หลวงปู่คำแสนทั้ง ๒ องค์ ยังอยู่นั้น หลวงพ่อฤาษีลิงดำท่านจะเป็นกรรมการคอยตรวจสอบ หลวงปู่คำแสนใหญ่ ส่งของอะไรลอยไปหาหลวงปู่คำแสนเล็ก หลวงปู่คำแสนเล็กเข้าฌานมาหาหลวงปู่คำแสนใหญ่ และบางครั้งก็นั่งสมาธิไปเรียกครูบาชุ่มจากวัดวังมุย บอกว่าหลวงพ่อฤาษีลิงดำท่านมาอยู่ที่วัดป่าดอนมูลแล้ว สมัยนั้น หลวงปู่คำแสนทั้ง ๒ องค์ หลวงปู่ครูบาชุ่ม หลวง

ปู่ธรรมชัย หลวงปู่ชัยวงศ์ และหลวงพ่อฤาษี แทบจะไม่ต้องใช้หนังสือหรือจดหมายบอกข่าวกันเลย เพราะสมาธิจิตทุกองค์ติดต่อกันได้หมด”

หลวงพ่อพระราชพรหมยาน ท่านก็เคยเล่าถึงความ ‘พิเศษ’ อันเกี่ยวเนื่องกับพระอริยเจ้าสายเหนือไว้ด้วยตนเองหลายแห่ง เช่น ในหนังสือ ‘คำแสนนุสรณ์’ ที่ท่านจัดพิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงาน พระราชเพลิงศพ ของ หลวงปู่คำแสน คุณาลังกาโร

“เมื่อมีโอกาสพบกันครบคณะ คือหลวงปู่คำแสน หลวงปู่ชุ่ม หลวงปู่ทีม การพบกันคราวนั้นเป็นการพบกันอย่างบังเอิญ ไม่มีใครเจือปนอยู่เลย พบกันแบบนักบวชซุกซน ไปชนกันเข้าโดยที่มิได้ตั้งใจ แต่ละท่านต่างก็ปรารภเหตุ และผลในการปฏิบัติ รู้สึกดีใจที่ทุกท่านเปิดเผยความจริงอย่างไม่มีอะไรปิดบัง เรื่องนี้พูดให้ฟังไม่ได้

ต่อมาท่านก็ทำสนุกให้ดู โดยหลวงปู่ชุ่มเริ่มต้นก่อน โดยท่านกล่าวหาหลวงปู่คำแสนว่า ‘มีดี แต่ชอบคุดดี’ เมื่อโต้เถียงกันอยู่ครู่หนึ่ง หลวงปู่คำแสนก็สรุปสั้นๆ ว่า ‘เราโตแล้ว อย่าเล่นอย่างเด็กเลย’ ท่านหนึ่งในที่นั้นก็พูดว่า ‘คนที่ไร้ความสามารถเท่านั้นที่เขาจะพูดอย่างนี้ คนที่มีความสามารถไม่มีใครเขาพูดอย่างนี้ เพราะเวลานี้มีด้วยกัน ๔ คน’ หลวงปู่คำแสนท่านยิ้ม ไม่ยอมพูดอะไรทั้งหมด ท่านหาเรื่องคุยเรื่องอื่น

เมื่อคุยกันไปสัก ๒ นาที หลวงปู่คำแสนหายไปจากที่คุย กายหาย แต่เสียงยังปรากฏ คุยกันตามปกติ แต่มองไม่เห็นตัว ต่อมาหลวงปู่ชุ่มก็ปรากฏว่า กายหาย แต่เสียงมี สำหรับหลวงปู่ทีมก็กลายเป็นหนุ่ม ขาวสวยกว่าปกติมาก ผู้เขียนงงเต็มที ในที่สุดเวลาผ่านไปสัก ๕ นาที ก็มีสภาพปกติ

ถามท่านว่า ‘หลวงปู่ทั้งสามเล่นกลแบบไหนครับ’

ท่านก็ตอบว่า ‘เล่นแบบเด็กอมมือ’

ท่านถามว่า ‘คุณทำไมไม่เล่น’ ผู้เขียนก็กราบเรียนท่านตามความเป็นจริงว่า ‘เล่นไม่เป็น ไม่เคยฝึกวิชากล’ แล้วต่างคนต่างหัวเราะ หลวงปู่ชุ่มท่านต่อว่า ‘หลวงน้องเอาเปรียบหลวงพี่ คนอย่างนี้บาปหนัก’ จึงกราบเรียนท่าน

ว่า 'บาปมันหนักก็วิ่งตามผมไม่ทัน ผมสามารถหนีมันพ้น เท่านี้ผมสบายใจแล้ว' ท่านทั้งสามก็หัวเราะพร้อมกัน..."

ฐานะของความเป็น 'พี่น้อง' นี้ หลวงพ่อพระราชพรหมยานยังได้เล่าไว้ในแหล่งอื่นๆ เช่น ในเรื่องเกี่ยวกับ 'แก้วจักรพรรดิ' อันเป็นต้นแบบ 'แก้วมณีรัตนะ' ของวัดท่าซุง อีกเรื่องหนึ่งที่ดูจะเป็นเรื่องซึ่งขึ้นสู่ระดับคลาสสิกไปแล้ว ด้วยว่าผู้ศรัทธาต่างหยิบยกมาเล่าถึงอย่างไม่รู้เบื่อ คือตอนที่คณะของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน กับหลวงพ่อหลวงปู่อีกหลายองค์ เช่น หลวงปู่คำแสน ครูบาธรรมชัย ครูบาวงศ์ หลวงพ่อสิม รวมทั้งหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ได้ร่วมกันไปปฏิบัติศาสนกิจใน 'พิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ สมเด็จพระพุทธมหามงคลบพิตร' ที่ ต.น้ำน้อย อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ พร้อมทั้งพระบรมวงศานุวงศ์อีกหลายพระองค์ เสด็จฯ มาเป็นประธานในพิธี

หลังจากเสร็จพิธีแล้ว คณะศรัทธาญาติโยมได้นิมนต์พระอาจารย์ที่ร่วมในพิธีหลายองค์ ไปเที่ยวน้ำตกทรายขาว อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ซึ่งมีการบันทึกไว้ว่า

"น้ำตกทรายขาว เป็นเทือกเขาใหญ่สูงสุดที่สำคัญมากในปัตตานี ในอดีตเคยมีการทำเหมืองทองคำที่เขาลูกนี้ คณะหลวงปู่หลวงพ่อที่ไปเที่ยวน้ำตกทรายขาวเป็นอันมาก ปรารภกันว่า สถานที่แห่งนี้ หลวงปู่ทวดเหยียบทะเลน้ำจืดเคยมาบำเพ็ญสมณธรรมในอดีตกาลนานโพ้น และเมื่อประมาณ ๖๐-๗๐ ปีที่ล่วงมานี้ เคยมีผู้มาขุดหาแร่ทองคำทำเหมืองทองมาแล้ว แต่ได้เลิกร้างไปในเวลาต่อมา เพราะว่าทองคำในดินได้หมดไป

หลวงพ่อฤาษีลิงดำได้เอ่ยขึ้นว่า 'จะเป็นไปได้ล่ะหรือ? ที่สายแร่ทองคำจะหมดไปได้ง่ายๆ จากภูเขาทรายขาวนี้ น่าจะ 'เพ่ง' ดูใต้พื้นดินลึกลงไปว่ายังมีแร่ทองคำเหลืออยู่บ้างหรือเปล่า'

แล้วหลวงพ่อทุกองค์ที่ไปเที่ยวน้ำตกทรายขาวก็ได้ใช้พลังสมาธิ 'เพ่ง'

ภาพเมื่อครั้งพระมหาเถระเจ้าเดินทางไปประกอบพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ สมเด็จพระพุทธมหามงคลบพิตร ที่วิหารน้ำน้อย อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา - ภาพจาก นิตยสารธัมมวิโมกข์ ของวัดท่าซุง

สำรวจดูใต้ผืนแผ่นธรณีในบริเวณนั้น

หลวงพ่อชุ่ม โพธิโก เพ่งดูแล้ว ครู่หนึ่งก็บอกว่า 'พบแร่ทองคำอยู่ลึกมากเหลืองอร่ามไปหมดเป็นตันๆ มากมายเหลือเกิน มนุษย์ยังไม่สามารถขุดค้นลงไปได้ถึง'

หลวงพ่อฤาษีลิงดำ 'เพ่ง' ดูบ้างก็เป็นทองคำอยู่ลึกลงไปใต้ดินเช่นเดียวกันกับที่หลวงพ่อชุ่มได้เพ่งเห็นทองคำเหมือนกัน แต่หลวงพ่อสิม พุทธาจาโร สำนักสงฆ์ถ้ำผาปล่อง อ.เชียงดาว ได้เพ่งดูแล้วกลับมองไม่เห็นทองคำที่อยู่ใต้ดิน ท่านได้เห็นแต่มือดำๆ ใหญ่โตมาก เป็นมือมีห้านิ้วคล้ายมือมนุษย์แต่ใหญ่โตเท่าภูเขาเลากาอยู่ใต้ดิน หลวงปู่หลวงพ่อเหล่านั้นเมื่อได้ฟังคำตอบของหลวงพ่อสิม แล้วก็หัวเราะกันใหญ่ คือพวกท่านมีอารมณ์เพลิดเพลินสนุก นึกอยากจะหยอกล้อกันเล่นนั่นเอง ครูบาธรรมชัยจึงยกมือขึ้นแล้วบอกให้หลวงพ่อสิมเพ่งดูอีกครั้ง เมื่อหลวงพ่อสิมเพ่งดูลงไปใต้ดินก็พบว่า มือลึกลับใหญ่โตนั้นหายไป

บรรยายภาพ *: ที่บ้านพัก ในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*
(จากซ้ายไปขวา) หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร (ฤๅษีลิงดำ), หลวงปู่คำแสน คุณาลังกาโร, หลวงปู่บุดดา ถาวโร, ครูบาขุ่ม โพธิโก, ครูบาวงศ์ (พระครูบาชัยยะวงศาพัฒนา), พระครูปัญญาภรณ์โสภณ (อำพัน อาภรโณ), หลวงปู่ครูบาธรรมชัย ธมฺมชโย (พระครูวรเวทย์วิศิษฐ์)

แล้วได้พบแร่ทองคำจำนวนมากมายอยู่ใต้ดินเหลืองอร่ามไปหมด หลวงพ่อสิมเลยหัวเราะใหญ่ เพราะได้รู้ว่า มือลึกลับใหญ่โตที่ปิดแร่ทองคำใต้ดินไว้เมื่อสักครู่นี้นั้น คือมือของครูบาธรรมชัยนั่นเอง หลวงพ่อสิมเลยกล่าวชมเชยยกย่องครูบาธรรมชัยเป็นการใหญ่ว่า เก่งมากๆ สามารถเอามือปิดกั้นขุมทองคำทั้งขุมไว้ได้ ไม่ให้ท่านเห็น ครูบาธรรมชัยได้กราบขอขมาหลวงพ่อสิมที่ล่วงเกินล้อเล่นในครั้งนี้ หลวงพ่อสิมหัวเราะชอบใจบอกว่า ไม่ถือๆ สนุกดี

หลวงพ่อฤๅษีลิงดำถามหลวงพ่อสิมว่า ทำไมทองคำจำนวนมหึมานี้คนถึงขุดลงไปไม่พบ

หลวงพ่อสิมหลับตาใช้ญาณหยั่งรู้อยู่ครู่หนึ่งก็ลืมตาตอบว่า 'เมื่อถึงเวลาทองจำนวนนี้จะปรากฏขึ้นมาเอง เป็นทรัพย์ในดินของประเทศชาติ เป็นของคู่บุญญาบารมีของรัชกาลต่อไป ตอนนี้เทวดายังไม่ยอมให้ทองคำจำนวนนี้ปรากฏเพราะยังไม่ถึงเวลา'

หลวงพ่อชุ่ม โพธิโก กล่าวว่า ‘ทองคำที่นี่มีมากก็จริง แต่ยังเป็นส่วนน้อยเมื่อเทียบกับทองคำที่มีอยู่ในผืนแผ่นดินไทยอีกหลายแห่ง ต่อไปในอนาคตประเทศชาติของเราจะร่ำรวยใหญ่ ประชาชนก็จะร่ำรวยมีสุขตามดวงเมืองที่เจริญรุ่งโรจน์

ครูบาธรรมชัยหลับตาใช้ญาณหยั่งรู้บ้าง ท่านกล่าวว่าทองคำที่น้ำตกทรายขาวนี้ เป็นของอาถรรพณ์ที่ฝังลึกอยู่ใต้ดินป้องกันไม่ให้ข้าศึกศัตรูมาครองได้ ข้าศึกศัตรูที่บังอาจล่วงล้ำก้าวข้ามขุมทองแห่งนี้เข้ามาจะพบกับความวิบัติฉิบหายในที่สุด”

เรื่องการเข้านิโรธสมาบัติ

หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ท่านเป็นพระนักปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ที่ได้รับการถ่ายทอดวิชาความรู้มาจากครูบาอาจารย์ต่างๆ หลายองค์ และได้นำมาปฏิบัติตั้งแต่เมื่อเป็นสามเณร สมัยอยู่กับ ครูบาอินตา วัดเจดีย์ขาว

ครูบาเจ้าศรีวิชัย เป็นผู้ที่วางขนบจารีตเกี่ยวกับการ ‘เข้านิโรธ’ ไว้ ทำให้ครูบาอาจารย์และพระภิกษุทางภาคเหนือยึดถือปฏิบัติสืบๆ กันมา รวมถึงหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ท่านมักหาวาระและโอกาสเข้านิโรธอยู่เนืองๆ เท่าที่ทราบกันเป็นวงกว้าง และมีหลักฐานบันทึกไว้ระบุว่า ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก เข้านิโรธสมาบัติมาแล้ว ๘ ครั้ง ครั้งหลังสุด เข้าเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๘ และออกจากนิโรธสมาบัติในตอนย่ำรุ่ง วันที่ ๒๑ มิถุนายน คือ ๗ วันต่อมา

การเข้านิโรธสมาบัติของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ครั้งนี้ เป็นพิเศษยากยิ่งกว่าทุกครั้ง เพราะท่านเข้าด้วยอิริยาบถ ๔ โดยทรงอารมณ์อยู่ในจตุตถฌานตลอดเวลา นับว่ากำลังจิตท่านแข็งแกร่ง มีบุญญาบารมีสูงยิ่ง และการเข้านิโรธสมาบัติในครั้งนี้เอง ที่มีประชาชนทราบกันแพร่หลายมากที่สุด

มีครั้งหนึ่งท่านไปเข้าอยู่กรรมที่วัดน้ำบ่อหลวง พระที่ไปเข้าอยู่กรรมในครั้งนั้นมี ครูบาอินทจักร์รักษา ครูบาชัยยะวงศา ครูบาขันแก้ว และอีกหลายรูป หลังจากออกกรรมแล้ว ได้มาเข้านิโรธองค์เดียว ๗ วัน ที่วัดเก่า (วัดศรี

สองเมือง) ก่อนที่จะเข้านิโรธ ท่านได้ตั้งสัจจะอธิษฐาน บอกกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธิ์และครูบาอาจารย์ หลังจากนั้นได้คล้องบาตรไปรับน้ำ ๓ แก้ว จากลุงอ้าย และได้ฉันน้ำในบาตรจนพอสมควร จึงได้เดินเข้าไปในกระท่อมที่ศรัทธาได้สร้างไว้ที่วัดเก่า ตลอด ๗ วันนี้ จะไม่มีใครเข้าไปหา หรือรบกวนท่าน โดยจ่าสรสิทธิ์ได้นำลูกน้องมาคุ้มครองดูแล จัดเวรยาม รักษาความสงบให้กับครูบาชุ่ม คนทั้งหมดจะอยู่ล้อมรอบบริเวณด้านนอกเขตของวัดทั้งหมด ห้ามบุคคลภายนอกเข้าไปใกล้กระท่อม ตั้งแต่วันที่ท่านเข้านิโรธ จนถึงวันที่ท่านออก ปรากฏว่าด้านนอกวัดมีชาวบ้านวังมุยและประชาชนจากที่อื่น พากันมานอนเฝ้าชมบารมีของท่านเป็นจำนวนมากมายทุกวัน ในวันหนึ่ง ระหว่างที่ท่านเข้านิโรธอยู่นั้น มีลูกศิษย์และคนทั่วไปที่อยู่ด้านนอก มองเห็นหลวงปู่ลงมาจากกระท่อม มาเดินจงกรม ยืนภาวนา และเดินไปนั่งสมาธิที่ใต้ต้นโพธิ์ในวัดห่าง พอได้เวลาท่านจะเดินขึ้นไปนั่งหรือนอนสมาธิบนกระท่อมอีกครั้ง

ลักษณะเช่นนี้ ตรงกับคำพูดที่หลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง เคยกล่าวกับศิษยานุศิษย์ของท่านว่า

"หลวงปู่ชุ่ม ท่านเป็นพระสุปฏิปันโน เป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ และ

นิโรธสมาบัติ

คือการเข้าฌานเสวยความสุขอันประเสริฐ ระงับความทุกขเวทนาทางกาย เป็นความสุขเหนือโลก คือโลกุตตระสุขนิพพานของพระอนาคามี และพระอรหันต์ขีณาสพทั้งหลาย ผู้ได้สมาบัติ ๘ เป็นกำลังของสมถะวิปัสสนาภาวนา สมาบัติ ๘ คือ รูปฌาน ๔ กับอรูปฌาน ๔ รวมกันเป็นสมาบัติ ๘

จุดประสงค์นอกจากความสุขอันประเสริฐ และระงับทุกขเวทนาทางกายแล้ว พระอรหันต์ พระอนาคามีเข้าสมาบัติ ๘ หรือ นิโรธสมาบัติ เพื่อให้โลกคลายความเดือดร้อนวุ่นวายจากภัยอันตรายของธรรมชาติ ด้วยการแผ่เมตตาให้สัตว์ คน ไม่ขัดสนทุกข์ยากทรมานจากกฎของกรรม ผู้ใดได้ทำบุญกับพระที่ออกจากนิโรธสมาบัติ จะได้รับผลบุญทันทีทันใดในวันนั้น คือ ความร่ำรวยทางโลก ปรารถนาสิ่งใดได้ตามแรงอธิษฐาน

พระท่านเข้านิโรธสมาบัติแล้วแต่ตามกำหนดเวลาของท่าน ตั้งแต่ ๑ ชั่วโมง ถึง ๗ วัน เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสรรเสริญ เป็นบุคคลที่ควรได้รับความเคารพของเทวดา และมนุษย์ การต้อนรับอย่างดียิ่งเป็นเขตแห่งบุญอย่างยอดเยี่ยมของโลก

- จาก คัมภีร์วิสุทธิมรรค (ภาคปัญญา)

เป็นพระน้อยองค์นัก ที่จะสามารถเข้านิโรธสมาบัติได้ทุกอิริยาบถ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน”

ออกจากนิโรธสมาบัติครั้งสุดท้าย

วันที่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ออกจากนิโรธ ได้มีประชาชนทั่วไปทั้งใกล้และไกล ทราบข่าวแล้วพากันเดินทางมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก ทั้งทหาร ตำรวจ และประชาชน ในครั้งนี้มีพระผู้ใหญ่เดินทางมาร่วมงานบุญหลายรูปด้วยกัน คือ

ครูบาพรหมา วัดพระพุทธบาทตากผ้า อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

หลวงปู่คำแสน คุณาลังกาโร วัดป่าดอนมูล อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่

ครูบาวงศ์ วัดพระพุทธบาทห้วยต้ม อ.ลี้ จ.ลำพูน

ครูบาธรรมชัย วัดทุ่งหลวง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

และหลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง อ.เมือง จ.อุทัยธานี

ในวันที่ครูบาเจ้าชุ่มออกจากนิโรธนั้น ครูบาวงศ์ ได้นำคณะลูกศิษย์พร้อมชาวเขามาร่วมพิธี พร้อมกับนำเรือขนาดใหญ่มาถวายครูบาเจ้าชุ่ม โดยทำฐานเป็นล้อไม้รองรับเรือ แล้วเข็นมาจากวัดห้วยต้ม อ.ลี้ ใช้เวลาเดินทางบากบั่นมาราว ๑ เดือน จึงเข็นเรือมาถึงที่วัดชัยมงคล (วังมุย) การถวายเรือนี้มีเหตุว่า วัดวังมุยนั้นอยู่ในที่ลุ่ม จึงเกิดน้ำท่วมทุกปี ท่วมครั้งหนึ่งกินเวลานานหลายวัน เคยท่วมอยู่นานที่สุดถึง ๒ เดือน ระดับน้ำสูงเป็นเมตร พระเณรต้องลำบากอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ ครูบาวงศ์ และศรัทธาชาวเขา จึงได้นำเรือเดินทางรอนแรมมาถวาย

ลักษณะของเรือที่ครูบาวงศ์นำมาถวายครูบาเจ้าชุ่ม (ต่างกันตรงที่ไม่มีหลังคาดังภาพ)

ตอนที่ครูบาเจ้าชุ่มออกนิโรธสมาบัติ ครูบาอาจารย์ท่านอื่น ได้ยืนคอยรับท่านอยู่

แล้ว ต่างตรงเข้าประคองท่านขึ้นนั่งบนเสลี่ยง โดยมีบรรดาชาวบ้าน และชาวเขาพร้อมใจกันช่วยหามเสลี่ยง จากนั้น พระเถระทุกองค์เดินนำหน้าเสลี่ยง ตามมาด้วยศรัทธาชาวบ้านแห่ครูบาเจ้าชุ่มมาจนถึงวัดใหม่ (วัดชัยมงคล-วังมุย) ระหว่างทางชาวบ้านและคนทั่วไปที่มาร่วมงาน ได้พร้อมใจกันทำบุญ โดยการโยนเงินขึ้นมาตรงบริเวณหน้าตักของครูบาเจ้าชุ่ม จนเงินที่หน้าตักของท่านได้ล้นตกลงมาตามทาง ในวันนั้น คณะศรัทธาทำบุญกับท่านนับได้ประมาณ ๑๕๐,๐๐๐ บาท เงินจำนวนนี้ต่อมาครูบาชุ่มได้นำมาบูรณะทำนุบำรุงวัดชัยมงคล (วังมุย) และใช้ในการศาสนาทั้งสิ้น

พอขบวนแห่มาถึงวัดใหม่ หลวงปู่หลวงพ่อทุกท่านต่างได้ป้อนข้าวทิพย์ให้แด่ครูบาเจ้าชุ่ม องค์ละคำ ตามด้วยผู้ที่ถือศีล ๘ (เทวบุตร) ได้ตักข้าวใส่บาตรท่าน จากนั้นเป็นชาวบ้านทั่วไปที่ถือศีล ๕ โดยลำดับ จากนั้น ทางวัดชัยมงคล (วังมุย) และชาวบ้านได้พร้อมใจกันจัดงานต่อเพื่อฉลองศรัทธาของสาธุชนอีก ๘ วัน

ประเพณีกวนข้าวทิพย์

เป็นพระราชพิธีที่กระทำกันในเดือน ๑๐ ซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยและกรุงศรีอยุธยา เป็นราชธานี แต่ในปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่จะจัดกันในเดือน ๑๒ บางแห่งก็เดือนอ้าย ซึ่งคงจะถือเอาระยะที่ข้าวกล้าในท้องนามีรวงขาวเป็นน้ำนมของแต่ละปี และชาวบ้านก็มีความพร้อมเพรียงกัน

สิ่งของเครื่องปรุงข้าวทิพย์ ได้เลือกคงไว้ ๙ สิ่ง คือ ถั่ว, งา, นม, น้ำตาล, น้ำผึ้ง, น้ำอ้อย, เนย, ข้าวเม่า และน้ำนมที่คั้นจากรวงข้าว

การจัดพิธีกรรม ยังคงรักษารูปเดิมไว้ โดยมีพราหมณ์เข้าพิธี มีสาวพรหมจารีซึ่งจะพิถีพิถันคัดเลือกจากหญิงสาวที่ยังไม่มีดอกไม้ (ระดู) ด้วยต้องการบริสุทธิ์ สำหรับสาวพรหมจารีที่จะเข้าร่วมพิธีต้องสมาทานศีล ๘ และต้องถือปฏิบัติตามองค์ศีลอย่างมั่นคง แม้ที่พักก็จัดให้อยู่ส่วนหนึ่ง จนกระทั่งถึงเวลาถวายข้าวทิพย์แก่พระสงฆ์ในตอนเช้าจึงจะหมดหน้าที่

ข้าวทิพย์เป็นอาหารที่รวมโอชารสต่างๆ ไว้พร้อม บริโภคแล้วจะได้รับประโยชน์ มีคุณค่าทางอาหารครบถ้วนตามหลักโภชนาการ สมกับเป็นข้าวทิพย์ รวมเอนกรส ยากที่จะทำขึ้นบริโภคได้ เมื่อผู้ใดได้บริโภคแล้วจะทำให้มีกำลังแข็งแรง มีคุณค่าอาหาร คงอยู่ในตัวได้นาน พิจารณาแล้ว จะเป็นทางสนับสนุนข้าวทิพย์ของนางสุชาดาที่นำไปถวายพระพุทธเจ้า ในวันตรัสรู้

จากเว็บไซต์กาญจนาภิเษก

ปัจฉิมวัยของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก

พระครูภาวนาพิลาศ ฉายา อินฺทวํโส เจ้าอาวาส วัดเขาวง (ถ้ำนารายณ์) จ.สระบุรี และรองเจ้าคณะอำเภอพระพุทธบาท จ.สระบุรี อายุ ๖๓ ปี พรรษา ๒๔

หลวงตาวัชรชัย หรือพระครูภาวนาพิลาศ เป็นศิษย์ใกล้ชิดอีกท่านของหลวงพ่อฤาษีลิงดำ ผู้ได้เคยมีโอกาสใกล้ชิดและอุปัฏฐากหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ในช่วง พ.ศ. ๒๕๑๘ และได้เขียนหนังสือระลึกถึง 'พระสุปฏิปันโน' ทั้งหลายที่เป็นสหธรรมิกกับหลวงพ่อฤาษีลิงดำไว้ในหนังสือชื่อ 'บนเส้นทางพระโยคาวจร' นามปากกา 'สายฟ้า' เป็นหนังสือที่เขียนถึงพระอริยเจ้าหลายท่านได้อย่างซาบซึ้งและก่อให้เกิดศรัทธาปสาทะต่อท่านเหล่านั้นได้ในทันที

จึงขออนุญาตนำความบางตอนจากเนื้อหาเกี่ยวกับ 'หลวงปู่ชุ่ม' มาเสนอ ณ โอกาสนี้

"หลวงปู่ชุ่ม...หรือครูบาชุ่มของชาวหริภุญชัย เป็นศิษย์เอกขนานแท้ของพระคุณหลวงปู่ครูบาศรีวิชัย พระมหาโพธิสัตว์สงฆ์ผู้เป็นประดุจเทพเจ้าของชาวล้านนาทั้งผอง ครั้นตอนครูบาศรีวิชัยมรณภาพลงไป หลวงปู่ชุ่มองค์นี้แหละ...ที่เป็นทายาทผู้รับมอบครอบครองไม้เท้าและพัดหางนกยูงอันเป็นตราสัญลักษณ์ประจำองค์ครูบาศรีวิชัย แสดงถึงคุณธรรมที่ท่านปฏิบัติได้ถึงขนาดนั้นแหละ และที่สำคัญท่านมาเกี่ยวข้องกับพ่อ*เรา (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง) ตั้งแต่อดีตชาติ คือเป็นพี่ชายพ่อเรา คู่กับหลวงปู่คำแสนเล็ก สามองค์นี้แหละ ลูกหลานเอย...ที่เป็นต้นกำเนิดการสถาปนาแผ่นดินไทยสมัยเชียงแสนโน้น...นานหนักหนามาแล้วโน่น...

อดีตพูดถึง...ก็พิสูจน์แบบมนุษย์ให้คนทั้งหลายยอมรับยาก ก็ไม่เอาตรงนั้น...เอาตรงท่านทั้งสอง คือพ่อเรากับหลวงปู่ชุ่มพบกัน ก็ตอน พ.ศ. ๒๕๑๗ ต่าง

องค์ก็ต่างอายุเกิน ๖๐ ปีแล้ว พ่อก็นิมนต์หลวงปู่ให้มางานฉลองประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๘ -๑๙-๒๐ ทั้งสามปีนี้แหละ ที่ผู้เขียนได้ย้ำประทับภาพอมตะแห่งขุนเขาชุ่มบุญบารมีองค์นี้ไม่มีลืม

ปี ๒๕๑๘...ปีแรกที่หลวงปู่ชุ่ม มาวัดท่าซุง ท่านก็มากับสามเณรน้อยอายุ ๘ ปี รูปหนึ่ง พักอยู่กุฏิทรงไทยหลังที่ ๖ ต้องบอกกันก่อนว่าเรื่องของหลวงปู่ชุ่มเขียนยากที่สุด เพราะท่านไม่ค่อยพูด ท่าทางเคร่งขรึมมั่นคงเยือกเย็น ก็เหมือนภูเขาชุ่มน้ำคลุมด้วยป่าเขียวสดอีกชั้นหนึ่ง นั่นแหละ! ผู้เขียนไม่มีโอกาสจะได้ประจ๋อประแจ๋ ถามโน่นถามนี่เหมือนกับหลวงปู่องค์อื่น คงได้แต่ดูแลปรนนิบัติเหมือนชื่นชมทิวทัศน์ป่าเขาลำธารใสยังไงยังงั้น..ไม่ค่อยจะได้เนื้อนาหาเรื่องเขียนเล่าถนัดใจนัก ก็เล่าบอกกันตามลำดับมาก็แล้วกัน

พ่อบอกว่า...หลวงปู่ชุ่มเป็นพระอรหันต์ทรงปฏิสัมภิทาญาณ เวลาท่านมองเรานี่ มองเหมือนมองผ่านอากาศ โธ่เอ๋ย...จะให้ความสำคัญเราสักนิดเหมือนยิ้มกับลูกหมาก็ไม่ได้ นี่เป็นจริยาอาการปกติของท่าน ผู้เขียนนึกไปโน่น นึกถึงอากาสานัญจา วิญญานัญจา อากิญจัญญา เนวสัญญานาสัญญา...แปลว่าอะไรก็ไม่รู้ล่ะ อรูปฌานทั้ง ๔ นั่นแหละ ใจท่านคงทรงอารมณ์นั้นๆ แหละจนชินเวลาไม่มีธุระจะพูดจะคุยกับผู้คน ก็อย่างนั้นแหละ มองอะไรเป็นอากาศ ไม่มีเหลือเลย จะว่าจำได้ รู้จักมักคุ้นก็ไม่ใช่ โอย...ผู้เขียนเกรงหลวงปู่องค์นี้มาก จะว่าไม่รู้จักไม่สนใจก็ไม่ได้ เพราะเวลาท่านจะเอาธุระกับเรา ตายังงี้มีประกายหมายมั่น เสียงติดดุๆ เอาด้วย...

ทีนี้...เอาเรื่องหลวงปู่ชุ่มโดยตรง เล่าเป็นเกร็ดๆ ไปเลย คืนแรกที่มาถึงท่านก็นั่งพักสบายที่ชั้นล่าง ก็มีศิษย์ผู้ใหญ่ของพ่อคนหนึ่ง จำได้ว่าชื่อคุณพงษ์คุณากร เข้ามากราบหลวงปู่ พอเข้ากราบ ความปีติกระมังทำให้ตัวเขาลอยก้นแกก็ลอยโด่ง ปากก็ออกเสียงเหมือนคำราม สักครู่ก็กราบกับพื้นได้ หลวงปู่ว่า 'ดี ดี ใช้ได้' แล้วก็มองคุณพงษ์กับผู้เขียนเหมือนมองอากาศตามเดิม ท่านคงเห็นเป็นขั้นตอนเล็กๆ ของภาวะพระกรรมฐาน

แต่ผู้เขียนนี่...ผึ่งทั้งตัวเลย...มันมีจริงนี่หว่า ปีติตัวลอยได้นี่ มองหลวงปู่

หลวงปู่บุดดา ถาวโร (ซ้าย) หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก (กลาง) และหลวงปู่คำแสนเล็ก (ขวา) ณ วัดท่าซุง ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ - ภาพจากหนังสือของ คุณลุงหมอสมศักดิ์ สืบสงวน

มั่นหมายเลยว่าจะถามอะไร ให้พูดอะไรบ้าง แต่ไม่เปิดโอกาสเลย นั่งเคี้ยวหมากเฉย นั่งค้อมไหล่ตาจับพื้น ปากเคี้ยวเหมือนเคี้ยวกิเลส เคี้ยวขาดเลย นึกออกไหม?!

เดี๋ยวก่อน! ลืมเล่าตอนท่านเข้าไปนั่งปรกพุทธาภิเษกวัตถุมงคล หลวงปู่อะไรล่ะ...ทางเหนือน่ะหลายองค์ นั่งเรียงกัน สักครู่หลวงปู่จากล้านนาไท ทุกองค์รีบลุกขึ้นห่มจีวรพาดสังฆาฏิใหม่แบบภาคกลาง ค่อยๆ ทำงามตานัก แล้วนั่งลงหลับตาต่อ ไอ้เราก็สงสัยกัน ตอนหลังหลวงปู่ชุ่มเล่าให้ฟังว่า หลวงปู่ปานวัดบางนมโค มาปรากฏกายตรงหน้าท่าน ตั้งท่าท้าชกจรดมวยใส่ท่าน เสียงหลวงปู่ปานพูดว่า ‘พระอะไรนี่...แต่งตัวไม่เหมือนชาวบ้านเจ้าของถิ่นเขานี่’

พอหลวงปู่ภาคเหนือห่มเสร็จแล้ว หลวงปู่ปานก็ยกมือไหว้เป็นเชิงโมทนาขมาโทษอะไรทำนองนั้น พอมาถามพ่อ พ่อหัวเราะเสียงดังเลย

‘ข้าเห็นหลวงพ่อปานตั้งแต่แรกแล้ว ที่ท่านทำอย่างนั้นเพราะท่านเป็น

พระโพธิสัตว์บารมีเต็ม รอเวลาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า เรื่องระเบียบวินัยจารีตนี่...ท่านต้องเคร่งครัด ที่ท่านยกมือไหว้ ก็เพราะหลวงปู่ชุ่มเป็นพระอรหันต์ หลวงปู่ก็ชี่อว่าบริสุทธิ์เต็มภูมิแล้ว ส่วนหลวงพ่อปานยังอยู่ชั้นดุสิต ยังไม่ใช่พระอริยะต้องรอเป็นพระพุทธเจ้าเสียก่อนจึงจะเหนือกว่า'

อย่างที่บอกแล้วว่าหลวงปู่ชุ่มเป็นพระปฏิสัมภิทาญาณ เป็นพระอรหันต์ที่มีญาณหยั่งรู้ประมาณไม่ถูก ยกตัวอย่างก่อนที่ในหลวงจะเสด็จฯ นี่ขอเล่าควบ ๓ ปี ที่หลวงปู่มาวัดท่าซุงเลย แต่ในหลวงเสด็จฯ ๒ ปี คือปี ๑๘ กับ ๒๐

ปี ๑๘ นี่ เททองหล่อรูปหลวงพ่อปานกับหลวงพ่อใหญ่

ปี ๒๐ ตัดลูกนิมิต และยกฉัตรศาลาจตุรมุขหน้าพระอุโบสถ (ผู้เขียนนี่ถ้าสติสัญญาจะอ่อน ขาดตอน เล่าเปะปะ ปี ๑๘ พ่อตั้งปะรำให้ในหลวงและพระบรมราชินีประทับทำพิธีเททอง พอในหลวงกลับ ก็สร้างศาลาจตุรมุขแทน

พระอรหันต์ในพระพุทธศาสนา

พระอรหันต์มี ๔ แบบ คือ ***สุกขวิปัสสโก*** *หมดกิเลสแล้ว แต่ไม่มีความรู้พิเศษ เห็นผีเห็นเทวดาไม่ได้ ได้แต่ปลงสังขาร ให้อารมณ์หยุดอยาก คือ ไม่อยากเกิด ไม่อยากมี ไม่อยากเอาดีกับชาวโลก เพราะเห็นว่าเมื่อยังเกิดตราบใด ก็ยังต้องทุกข์ตราบนั้น ท่านเลยเบื่อเกิด ทั้งเกิดเป็นมนุษย์ เทวดา พรหม ท่านไม่เอาด้วยทั้งนั้น สิ่งที่ท่านต้องการก็คือ พระนิพพาน*

พระอรหันต์อีกแบบหนึ่งก็คือ พระอรหันต์ที่เรียกว่า ***เตวิชโช*** *คือ ท่านทรงวิชชาสาม ได้แก่*

- *ทิพยจักขุญาณ มีอารมณ์จิตเป็นทิพย์ รู้เรื่องราวต่างๆ ทั้งอดีตและอนาคต ท่านรู้ได้คล้ายตาทิพย์*
- *อันดับที่สอง สามารถระลึกชาติในอดีตได้มากน้อยตามวาสนาบารมี*
- *สาม ท่านละกิเลสหมดทุกอย่างเหมือนท่านสุกขวิปัสสโก*

พระอรหันต์อันดับที่ ๓ ได้แก่ท่านผู้ทรง ***อภิญญา ๖ (ฉฬภิญโญ)*** *คือ*

- *แสดงฤทธิ์ได้ทุกอย่าง เพราะอำนาจกสิณ*
- *มีหูทิพย์ เพราะอำนาจกสิณ*
- *มีทิพยจักขุญาณ*
- *มีปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติได้*
- *รู้ความรู้สึกนึกคิดของคนและสัตว์ได้*
- *ทำกิเลสให้สิ้นไป*

พระอรหันต์ประเภทที่ ๔ ***ปฏิสัมภิทาญาณ*** *ท่านมีอำนาจฤทธิ์เหมือนท่านผู้ทรงอภิญญา แต่มีญาณพิเศษกว่า คือ มีปัญญาฉลาดเฉียบแหลม สามารถคิดคำนวณพยากรณ์เหตุการณ์ทุกอย่างได้โดยฉับพลัน มีฤทธิ์คล่องแคล่วกว่าอภิญญา ๖*

- จากคำสอนของพระพุทธเจ้า อธิบายโดยหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ)

ตรงนั้น เพื่อเป็นราชานุสรณ์ เมื่อท่านมาตัดลูกนิมิตปี ๒๐ อีกก็เลยเชิญท่านยกฉัตร ยอดจตุรมุขเสียเลย)

เอ้า! เล่าต่อ...ก่อนในหลวงจะเสด็จฯ ตัดลูกนิมิต ตอนนั้นหลวงปู่ชุ่มกำลังฉันเพลอยู่ ท่านหันมาพูดกับผู้เขียนว่า

'วันนี้ ในหลวงฉันก๋วยเตี๋ยวบนเรือบินน้า...'

เล่าให้ท่านเจ้ากรมเสริมฟัง (พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม ศุขสวัสดิ์) ท่านตาลุกเลย บอกว่า

'จริง จริง ราชองครักษ์ที่ตามเสด็จฯ บอก' เจ้ากรมเสริมเล่าว่า ในหลวงเดินทางมาวัดท่าซุงเวลาจำกัด จึงมีรับสั่งให้ซื้อก๋วยเตี๋ยวใส่ปิ่นโต เสวยบนเฮลิคอปเตอร์ แล้วลงต่อรถยนต์ที่นครสวรรค์เข้าวัดท่าซุง

บอกแล้วว่าเล่ายาก...จะขอสรุปผ่านงานทั้งสามปีไป เพราะกิจกรรมสงเคราะห์ญาติโยมระหว่างช่วงงานนั้นก็เหมือนกับหลวงปู่องค์อื่นโน่น...ส่งจิตคิดตามไปที่วัดวังมุย ลำพูนเลย ท่านก็กลับวัดวังมุยไป พ่อกับหลวงปู่ท่านจะคุยตกลงกันด้วยวาจาหรือด้วยใจ ก็อย่าไปรู้รายละเอียดของท่านเลย เอาเป็นว่าหลวงปู่ชุ่มจะ 'นั่งหนัก' หรือภาษาบาลีเรียกว่า 'เข้านิโรธสมาบัติ' เป็นเวลา ๗ วัน เพื่อจะให้พ่อพาศิษยานุศิษย์ไปทำบุญเพิ่มบารมีกัน

โอย...ตอนนี้ฟ้าจะถล่มทลาย ลูกหลานพ่อ ผู้เขียนด้วย ต่างก็ฮือฮาสาธุการ จัดหาสิ่งของเงินทองกันโกลาหล ล้นศรัทธา พอถึงเวลา (นี่จะเขียนหรือจะเทศน์ สำนวนมันจะมากไปหรือเปล่า) ก็เดินทางตามพ่อไป รสบัสกี่คันหนอ...ถึงลำพูนฝนตกรินเป็นสายไม่ขาดเม็ด ต้องพักถ่ายผู้คนขึ้นรถสองแถวจากวัดจามเทวีไปวัดวังมุย คงจะเหมาสองแถวหมดเมืองลำพูนกระมัง พี่อรรณพ (พันตำรวจเอกพิเศษ อรรณพ กอวัฒนา) เป็นผู้จัดการอำนวยความสะดวกทั้งหมด ทางเข้าวัดวังมุยก็แคบ ฝนก็รินไหล แต่ผู้คนก็เดินทางไปถึงวัดวังมุยแบบทุลักทุเลเฮฮากันได้ทั้งหมด

หลวงปู่ชุ่มท่านเข้านิโรธในป่าช้า* ใกล้วัด ปลูกกระท่อมล้อมสายสิญจน์

ป่าช้า - ในที่นี้หมายถึง 'วัดห่าง' คือวัดวังมุยเก่าที่รกร้างไป

กั้นรั้วกันผู้คนไม่ให้ไปรบกวน พ่อขึ้นไปรอหลวงปู่บนกุฏิรับรอง ผู้เขียนเข้าไปจัดจีวรสิ่งของที่นำไปร่วมถวายมากมาย โบสถ์แทบแตก พระคุณหลวงปู่คำแสนเล็ก นั่งยิ้มเย็นใจคอยอยู่ในโบสถ์

ณ ที่นั้นเอง...ในกาลเวลาขณะนี้เอง...ที่หลวงปู่เคลื่อนเสลี่ยงคานคนหามออกจากกระท่อม เมื่อตอนถอนจิตออกจากนิโรธสมาบัติ ฝนก็กลายเม็ดเป็นฟูฝอยละเอียดเนียนสายตาฉ่ำอารมณ์นัก คลื่นศรัทธามหาชน ก็ร้องกระหึ่มโมทนา แย่งกันแข่งกันโยนดอกไม้ ธนบัตรปัจจัยขึ้นไปบนเสลี่ยงพระอริยสงฆ์ แม้โลกธรรม ลาภ สรรเสริญ ท่วมท้นล้นเสลี่ยงอย่างไร หลวงปู่ชุ่มก็นั่งสงบเย็นใจ ประคองจิตรับรู้ศรัทธาเหล่านั้น ไม่มีอาการหวั่นไหว

องค์หนึ่งนั่งเหนือเสลี่ยงชัย ฉ่ำละอองฝน ห้อมล้อมด้วยฝูงชนดุจดาวล้อมเดือน อีกองค์นั่งยิ้มสงบคอยอยู่ในพระอุโบสถ รอเวลาโมทนามหาทาน ที่จะถวายบูชาครูบาน้อง อีกองค์หนึ่ง...องค์ที่ผู้เขียนกลัวที่สุดรักเหลือแสน กำลังกระทำสีหนาทลีลามาเป็นองค์ประธานในพิธี

ท่านผู้อ่านเอย...สามองค์พี่น้อง ที่เวียนว่ายบำเพ็ญบารมีมาจนครบจบกำลังแล้ว สามดวงประทีปแก้วกำลังจะมาสถิตร่วมในเขตพัทธสีมาพุทธเขตเดียวกัน เพื่อให้ลูกหลานได้ชื่นชมสมปรารถนา...

คือหลวงปู่ชุ่มหนึ่ง หลวงปู่คำแสนเล็กสอง พ่อ (หลวงพ่อฤๅษีฯ วัดท่าซุง) รวมเป็นสามดวงแก้วสังฆรัตนะนี้ ตามที่ฟังพ่อเล่า ก็ทราบว่าท่านเกิดร่วมอุทรเดียวกันมาหลายชาติหนักหนา...แต่ละองค์ก็ทรงลักษณะเป็นพิเศษเฉพาะตน

หลวงปู่คำแสนเล็ก จะเป็นพี่ใหญ่มีอัธยาศัยรักสงบ ขี้อาย รักน้องจนตนเองประมาณไม่ได้ว่ารักแค่ไหน จะยอมเสียสละทุกอย่างให้น้องได้ แม้จะเป็นบัลลังก์เศวตฉัตรตามสิทธิทายาทอันชอบธรรม ขออย่างเดียวให้น้องได้มีความสุข

หลวงปู่ชุ่มออกจะดุ มีความเด็ดเดี่ยว ทุ่มชีวิตจิตใจให้กับงานทุกอย่างที่รับผิดชอบ แต่วาสนาเอย อานุภาพที่เด็ดขาดปานนั้น ก็มีไว้ทำเพื่อน้องที่ท่านรักและชาติตระกูลเท่านั้น จริงๆ แล้วท่านรักความเป็นอิสระ ไม่ชอบนำคนแต่ก็ไม่ชอบให้คนมานำท่าน เสร็จจากภารกิจใดก็มอบความสำเร็จนั้นให้ส่วน

รวม แล้วก็อยู่กับตัวเองและโลกของตัวเอง...อย่างนี้มาทุกชาติ

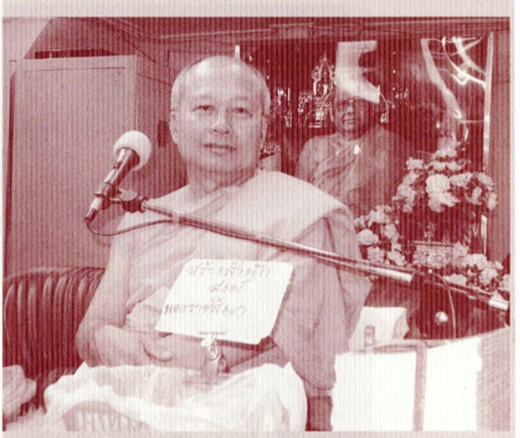
ทีนี้มาถึงพ่อ หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง เขียนยากหน่อย เพราะอยู่ใกล้ตัวเรามากที่สุด ใกล้เกินไปจน มองเห็นความดีเต็มดีไม่ได้ หรืออีกอย่างหนึ่ง เห็นความดีของพ่อจนบรรยายไม่สาสมใจรักของเรา

พระดี คนดี ก็เหมือนภาพวาดฝีมือประณีตสมปรารถนา หากดูใกล้เกินไป ก็จะเห็นตำหนิลายเส้น เงาสีเป็นธรรมดา หากดูไกลเกินไป ก็เห็นความดีจุดเด่นไม่ชัดเจนทั่วถึง

ต้องอยู่ระยะไม่ใกล้ ไม่ไกลนักนานๆ ดูที จึงจะเห็นควรค่าถนอม

พ่อของเราก็เหมือนกัน การดูใกล้ ดูไกล จะเอาไว้พูดตอนที่เป็นเรื่องของท่านโดยตรง ตอน 'พระผู้เป็นเนื้อนาบุญ' ตอนนี้จะชวนท่านผู้อ่านดูในระยะพอดี โน่น...เห็นพ่อเดินมาจากกุฏิที่พัก จะว่าเข้มแข็งปึงปังก็ไม่ใช่ จะว่าอ่อนโยนเหมือนคนไม่เคยลำบากก็ไม่เชิง ถ้าท่านเคยเห็น สมัยก่อน เขาเรียกสีหะ...ถ้าตัวที่เป็นจ่าฝูงเขาเรียก สีหราช คือราชสีห์ หรือสิงโตในหนังทีวีนั่นแหละ เคยเห็นไหม

หลวงปู่ชุ่มลอยเหนือศีรษะฝูงชนมาบนเสลี่ยง แต่พ่อเดินผ่านฝูงชนที่

ท่านพระครูปลัดอนันต์ พุทฺธญาโณ
เจ้าอาวาสวัดท่าซุง จ.อุทัยธานี
สิริอายุ ๕๘ ปี พรรษา ๓๓

(ภาพขณะรับสังฆทาน ณ บ้านสายลม กรุงเทพฯ)

"ที่หลวงพ่อฤาษีฯ ท่านอาราธนาหลวงปู่ชุ่มให้เข้านิโรธฯ น่ะ เพราะท่านเมตตาลูกศิษย์ อยากให้ลูกศิษย์มีความคล่องตัวกัน สมัยนั้นมันก็ยุ่งๆ เรื่องคอมมิวนิสต์ด้วย...

จะหาพระที่เข้านิโรธฯ ก็แสนยาก บางท่านก็เข้าแบบอยู่นิ่งๆ บางท่านก็เข้าแบบอิริยาบถ ๔ กายกับจิตแยกกันเด็ดขาด...

ถ้าหลวงพ่อฤาษีฯ ป่วยมากๆ ท่านก็เข้านะ ปลุกท่าน เขย่ากันสองคน ท่านยังไม่รู้สึกองค์เลย...

การเข้านิโรธฯ มันบริสุทธิ์มาก เพื่อนที่ไปร่วมงานออกนิโรธฯ ของหลวงปู่ไม่ทัน ทำบุญกับท่านก็ไม่ทัน สายสิญจน์ก็เก็บกับเขาไม่ทัน จึงนำเอาปลายไม้ไผ่อันเล็กๆ ที่ใช้ขึงสายสิญจน์วันนั้น เก็บเอามา ยังเอามากันผีได้เลย"

- ข้อมูลจากท่านพระครูปลัดอนันต์ เมตตาเล่าให้ผู้จัดทำฟัง ในคราวไปกราบเท้าเรียนขออนุญาตอ้างอิงหนังสือในเครือของวัดท่าซุง เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก นั่งมาบนเสลี่ยง ณ วันออกจากนิโรธสมาบัติ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘
เอื้อเฟื้อภาพโดย พระครูภาวนาพิลาศ หรือหลวงตาวัชรชัย วัดเขาวง (ถ้ำนารายณ์) จ.สระบุรี

จงรักต่อท่านมาแบบธรรมดา แต่กลุ่มบุคคลผู้อิ่มบุญเหล่านั้นกลับเปิดทางให้ท่านเป็นสายน่าอัศจรรย์ เขาเหล่านั้นนั่งประนมมือสองข้างทาง แต่ตาจับจ้องหน้าพ่อด้วยความรักเทิดทูน จะว่าท่านใดได้น้ำใจจากปวงชนมากกว่ากันหนอระหว่างท่านลุงผู้ทรงเสลี่ยงกับท่านพ่อผู้กระทำสีหนาทลีลาในช่วงมือเอื้อมถึงท่ามกลางคนที่ท่านรัก แต่ทั้งสองท่านก็มารวมกันในพระอุโบสถวัดวังมุยในกระแสสายตาที่ชื่นชมของท่านพี่องค์ใหญ่สุด...ท่านลุงคำแสน

ท่านผู้อ่านเอย...เมื่อทั้งสามท่านนั่งสามเส้ามีพ่อนั่งตรงกลาง เราจึงได้เห็นอำนาจวาสนาบารมีและภาระรับผิดชอบของพ่อ พ่อพูดนำให้ลูกๆ ที่ตามขบวนไปให้รู้จักอานิสงส์ของการทำบุญกับพระอรหันต์ที่ออกจากนิโรธสมาบัติ พ่อพูดไม่มีติดขัด เสียงกังวานกินใจ หลวงปู่คำแสนยิ้มมองพ่อทำงานแบบ 'โมทนาด้วย ช่วยเหนื่อยแทนหน่อย' หลวงปู่ชุ่มนั่งสงบสำรวม เหมือนนั่งสบายคนเดียวในป่าร่มรื่นในโลกของท่านเอง...ต่างองค์ต่างทำหน้าที่ ต่างองค์ต่างเป็นสุขอิสระตามธรรมชาติของตนเอง นานๆ ครั้งก็หันมามองทางญาติโยมลูกหลานที่มาทำบุญกับท่าน มองยิ้มสนิทใจ เหมือนยิ้มพรมไปบนดอกไม้ที่ท่านได้ปลูกฝังรด

น้ำมากับมือ ใจเราเอย...ขณะนั้น ใจเราอยากจะเป็นพระอรหันต์ อยากบวช อยากยิ้มเย็นสนิทเหมือนท่าน แม้ต้องแลกด้วยทุกๆ อย่างในโลกที่เราครอบครอง รวมทั้งชีวิตของเราด้วย เราจะยอมแลกกับผ้ากาสาวพัสตร์ เราปรารถนาจะบวช อุทิศแด่พระรัตนตรัย เราจะเดินตามรอยเท้าพ่อและพระอรหันต์ทั้งหลาย เรา ปรารถนาพระนิพพาน

จากวันนั้น...ถึงวันที่นั่งเขียนอยู่นี่กี่ปีแล้วหนอ...(๒๕๔๔) ๒๔ ปีกว่าแล้ว เหตุการณ์นั้นแม้ว่าจะผ่านไปแล้ว แต่ภาพเหตุการณ์ของบุญวาสนานั้นยังสะอาด แจ่มใส ยังสามารถนึกถึงกลิ่นธูป กลิ่นจีวร กลิ่นน้ำหมาก...นี่กระมังที่มีคำโบราณ กล่าวไว้ว่า กลิ่นของศีลนั้นหอมทวนลม ขจรขจายไปได้ไกลแสนไกล ยิ่งมาได้ ไออุ่นของพระธรรมจากใจของพระคุณเจ้าสามพี่น้องมาอบรมผสมผสานเข้าไป ด้วย จึงได้หอมมานานขนาดนี้หนอ

จากพิธีออกจากนิโรธสมาบัติวันนั้น ผู้เขียนได้พบและปรนนิบัติหลวงปู่ ชุ่มและหลวงปู่คำแสนเล็กอีกหลายวาระ ส่วนใหญ่จะเป็นที่ 'บ้านซอยสายลม' ของพวกเรานั่นแหละ จะเล่าสู่กันฟังตามลำดับเหตุการณ์จริงเป็นต้นมา

ครั้งหนึ่งพ่อทำพิธียกฉัตรจำลองที่พระธาตุจอมกิตติ เมืองเชียงแสน จังหวัดเชียงราย เหตุผลที่ทำพิธีนั้นท่านผู้อ่านก็คงจะได้ทราบจากหลวงพี่ชัยวัฒน์ แห่งวัดท่าซุงเขียนเล่าและบอกเล่า ขณะนำท่านผู้อ่านไปเที่ยวนมัสการพระธาตุ ประจำทุกปีอยู่แล้ว ผู้เขียนจะเล่าเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับ 'ความเป็นพระ' ของ ครูบาชุ่มเท่านั้น ก่อนจะเดินทางขึ้นไปทำพิธี เราได้จัดเตรียมการทุกอย่าง รวม ทั้งกำหนดองค์พระสุปฏิปันโนที่จะเข้าร่วมบวงสรวงด้วย ทุกองค์จะต้องเคย เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์กู้ชาติเชียงแสนจากขอมโดยเฉพาะ ก็มี...พ่อเรา, หลวง ปู่คำแสนเล็ก, หลวงปู่ครูบาชุ่ม, หลวงปู่ครูบาวงศ์ และหลวงปู่ครูบาธรรมชัย

เหตุผลเป็นเพราะอะไรไม่ต้องเขียนแล้ว พ่อก็อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ สีแดงเป็นประกายดุจเพชรพลอยบรรจุในยอดพระธาตุจำลอง (พระเจดีย์องค์ เล็ก ขณะนี้ตั้งอยู่ทางมุมซ้ายด้านในบริเวณพระธาตุจอมกิตติ) นำขึ้นไปจากซอย สายลม จูงเอาลูกหลานที่มากมายและยุ่งบ้างซนบ้างเหมือนลิง มีผู้เขียนรวม อยู่ด้วยตัวหนึ่ง ได้ฤกษ์อากาศดีตอนเช้า ก็เอาพระธาตุจำลองประดิษฐานตรง

อีกมุมหนึ่งของ หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ณ วันออกจากนิโรธสมาบัติ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘
(เอื้อเฟื้อภาพโดย หลวงตาวัชรชัย เช่นเดียวกัน)

หน้าองค์พระธาตุจอมกิตติ หลวงปู่ครูบาทั้งหลายก็มาตามคำอาราธนาของคุณเฉิดศรี ศุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา (พี่อ๋อย) เจ้าของบ้านซอยสายลม แม่งานคนสำคัญสมัย ๒๐ กว่าปีโน้น หลวงปู่ทั้งหลายนั่งตรงพระวิหารคู่พระธาตุ ซึ่งขณะนั้นเป็นศาลาไม้เก่ามาก พ่อก็ทำพิธีบวงสรวงยกฉัตร พอพ่อกล่าวคำบวงสรวงเสร็จก็ยกฉัตรจำลองติดยอดพระธาตุ พ่อก็หันมาพูดเบาๆ ว่า 'ไปบอก...'

เท่านั้นเอง...หลวงปู่ชุ่มซึ่งนั่งอยู่ในกลุ่มครูบาเจ้า...ห่างพ่อขนาดไม่ได้ยินเสียงสั่งนั้นแน่ ก็นำขึ้น 'ชยันโต โพธิยา...'

พ่อให้ท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม ศุขสวัสดิ์ คู่บุญพี่อ๋อย) ยกก้านฉัตรติดยอดพระธาตุ แล้วหันมาพูดว่า

'ต้องอย่างนี้ พระดีต้องอย่างนี้ ต้องฟังคำสั่งพระพุทธเจ้าได้ พร้อมกันถูกต้องอย่างนี้!'

ตกลงก็ไม่ต้องไปบอกให้หลวงปู่ชุ่มขึ้นชยันโต...เพราะท่าน 'รู้' พร้อมๆ กับที่พ่อรู้จากท่านผู้สั่งการเบื้องบน พ่อถึงบอกว่า 'พระดีต้องอย่างนี้' อันที่จริงก็ทั้ง ๕ องค์นั่นแหละ จึงได้ถูกกำหนดให้มาร่วมพิธีใหญ่ของประเทศชาติได้ ข้อพิสูจน์ที่เห็นชัดมันจะแจ้งตั้งแต่ก่อนพ่อจะบวงสรวง ตอนที่หลวงปู่ต่างๆ ทยอยมาไม่พร้อมกัน หลังจากกราบพระธาตุจอมกิตติแล้ว ทุกท่านก็หันมากราบแล้วกอบเทินหัว ท่านนึกออกไหม...นั่นแหละทำอย่างนั้นทุกองค์ ก็ตามเคยเหมือนกันที่ผู้เขียนเป็นต้องเข้าไปถามเสียจนได้ 'หลวงปู่กราบอะไร?'

'หลวงปู่กราบพระบรมธาตุพระพุทธเจ้า แสงสวยเหลือเกิน เป็นบุญมากน้อ...'

ก็หายสงสัย หายคันหัวใจ

อีกครั้งหนึ่งที่บ้านซอยสายลม ตามปกติจริงๆ แล้ว บ้านสายลมจะมีงานยุ่งเฉพาะตอนที่พ่อมาสอนพระกรรมฐานเดือนละครั้ง เป็นเวลา ๓ วัน พี่อ๋อยจะเดินสั่งงานจัดโน่นวางนี่ก่อนพ่อมาเพียง ๒ วัน ก็เสร็จเรียบร้อย แต่นับจากงานฉลองวัดท่าซุง ปี ๒๕๑๘ เป็นต้นมา การจัดแจงสถานที่ก็มีการเพิ่มเติมขึ้นบ่อยครั้ง เพราะหลวงปู่สุปฏิปันโนทั้งหลายจะโคจรมาพักเจริญศรัทธาตามคำนิมนต์ของท่านเจ้าของบ้านครั้งละองค์ ก็จัดที่พักไม่ยาก บางคราวมาพร้อมกัน ๓-๔

หลวงปู่คำแสน (เล็ก) และหลวงปู่ชุ่ม ออกบิณฑบาต ขณะมาร่วมงานที่วัดท่าซุง พ.ศ. ๒๕๑๘
ภาพจากหนังสือ 'ตามรอยพระบาท' โดยพระอาจารย์ชัยวัฒน์ อชิโต

องค์ พี่อ๋อยก็สั่งงานเพิ่ม คือบริเวณที่พวกเรานั่งตรงหน้าท่านเจ้าอาวาสรับแขกทุกวันนั่นแหละ เอาราวสลิงมาขึงรูดม่านกั้นเป็นห้อง คูหาละองค์ บางคราวก็จัดกั้นฉากกั้นสายตาตรงพื้นที่จำหน่ายสังฆทานปัจจุบันนี้แหละ หลวงปู่ทั้งหลายท่านไม่ติดความสุขสบายของเสนาสนะอยู่แล้ว แต่ท่านกลับแสดงท่าเป็นสุขสบายใจสนิทสนมกับเสนาสนะเฉพาะกิจที่พี่อ๋อยสั่งเนรมิตถวายเสียจริงๆ

ยิ่งหลวงปู่ชุ่มกับหลวงปู่คำแสนเล็กละก็...จะนั่งสบายใจยิ้มอมความสงบสุขไว้เต็มอกเต็มใจเต็มใบหน้า นึกเอาเองเถอะ พระชราภาพแล้ว นั่งหลังค้อมลงแล้ว ใจปลงปลดโลกธรรม ความทุกข์ออกจากใจเป็นอิสระเบิกบานเสียแล้ว จับท่านไปนั่งตรงไหนก็เป็นสุข ซ้ำพลอยให้สถานที่เยือกเย็น คนในที่นั้นก็เป็นสุขอิ่มเอิบบุญไปด้วย อย่างวันนั้นท่านนั่งฉันหมากกัน ๒ องค์น้องพี่ ภายในฉากผ้าคูหาอาศัยสบายอิริยาบถ มีผู้เขียนนั่งประจบประคบนวดอยู่ มาดูพระแท้ฉันหมากกันดีกว่า

เคยได้ยินใครหนอ...พูดว่าพระที่ฉันหมาก นัดยานัตถุ์ยังมีกิเลส ให้เหตุผลที่น่าเอ็นดูว่า ขนาดกิเลสปลายกิ่งแค่หมากกับยานัตถุ์ก็ยังตัดไม่ได้ จะไปตัดกิเลส

โลภ โกรธ หลง ได้ยังไง ก็คงจะจริงของเขา แต่ของหลวงปู่คำแสนกับหลวงปู่ชุ่มนี่ ไม่จริงแน่ โธ่เอ๋ย...นั่งใจเย็น ทรงอิริยาบถกำหนดรู้สบายอารมณ์ หยิบหมากใส่ปากเคี้ยว ฟันก็ไม่ค่อยจะมี บางเคี้ยวก็ต้องตะแคงมุมฟันมุมปากช่วย ...หัวเราะขำตัวเอง 'มันแข็งน่อ...'

เอ้าหยิบพลูป้ายปูน ช้าเชียว ทั้งสายตาทั้งอารมณ์ทะลุไปไหนๆ โน่น ทะลุนะไม่ใช่ทะลวงเลอะเทอะฟุ้งซ่าน ท่าห่อพลูทำเหมือนตะล่อมอารมณ์เป็นคำเดียว ส่งใส่ปากเคี้ยว ใจคงจะเคี้ยวอารมณ์ กัดกิเลสให้ขาด หลวงปู่ชุ่มเคี้ยวไปครู่เดียวก็หันมาทางหลวงปู่คำแสน

'มีหมากมั้ย...'

'มี้...'

เอ้า...ยื่นกันหยิบกันแค่หมากแห้งซีกเดียว มันไม่พอเคี้ยวไม่พอสูตรผสม เคี้ยวไปก็ยิ้มขำ ยิ้มขอบคุณ ยิ้มตอบรับ ไม่เป็นไรเอาอีกไหม...พอแล้ว ไม่เอาแล้ว เอ้า...บ้วนน้ำหมากกันดีกว่า ปากเคี้ยว...มือหยิบกระโถนรออารมณ์ พอใช้ได้ก็ขับน้ำหมากบ้วน ๒ บ้วน ๓ บ้วน แล้วก็วางกระโถน หลับตาเคี้ยว...องค์หนึ่งนั่งเงยหน้าหลับตายิ้มเย็นเป็นสุข อีกองค์ลืมตามองทะลุพื้นบ้านทะลุโลก ไม่เห็นสนใจน้ำหมากหรือกระโถนที่ท่านวางทิ้งแล้ว

กิเลสอยู่ตรงไหนหนอ...

ผู้เขียนก้มกราบชิดเท้าเจ้าประคุณ ไม่มีเหตุผล ไม่ต้องการเหตุผล ใจมันเป็นสุขอิ่มเอิบ เนื้อนาบุญแห่งพุทธเกษตรเอย...เพียงพระคุณเคี้ยวหมาก ขับน้ำหมาก วางกระโถน ก็บันดาลให้เกิดดอกงอกผลขึ้นในใจผู้เขียน ให้เบิกบานอิ่มเอิบด้วยความหวัง...เราจะต้องได้บวช เราต้องได้เคี้ยวหมาก เราต้องยิ้มอย่างนี้บ้าง (อันหลังนี่เลวนะ...วัดรอยเท้าช้างนะ)

หลวงปู่ชุ่มนี่ทรงอภิญญาสมาบัติแน่ แต่ไม่เคยเห็นแสดงชัดแจ้งแดงจัดอะไรสักครั้ง มีครั้งหนึ่งที่มาพักซอยสายลมอย่างนี้แหละ มากัน ๔ องค์ ตกค่ำท่านก็จะทำวัตรเย็นกัน พอวันแรกผ่านไปก็ต้องรีบแก้ไขปัญหา พื้นกระดานแข็งเข่าพระแก่คุกบดพื้นก็ต้องเจ็บมาก พี่อ๋อยก็ต้องให้เอาเบาะฟองน้ำมารองเข่าถวายท่าน...โธ่เอ๋ย วันนั้นหลวงปู่บุดดาก็มาสมทบเหมือนเหาะมาไม่บอกกล่าว

มาถึงพอดีกับที่ทั้ง ๔ องค์ กำลังจะคุกเข่าบนเบาะ หลวงปู่บุดดาก็จะคุกเข่าบนพื้นแข็ง โอย...หลวงปู่ชุ่มหันมามองตาผู้เขียน ตะคอกเสียงดุเชียว...

'นี่...ยังไงนี่! พระคุณท่านจะนั่งยังไงนี่!'

ก็ใครจะไปรู้ว่าท่านจะมา ละล้าละลัง เข่าก็จะคุก หลวงปู่ชุ่มเอาเข่าท่านกระทบเบาะ...เจ้าเบาะสีเหลืองลายน้ำตาลใบของหลวงปู่ชุ่ม ก็แล่นมาไม่เห็นเงาไปรองรับเข่าหลวงปู่บุดดาพอดี! หลวงปู่ชุ่มก็คุกกับกระดานแทน ผู้เขียนวิ่งแทบจะชนพี่อ๋อย ที่เดินถือเบาะมายื่นให้เอาถวายหลวงปู่ชุ่มคุกเข่าสบายอิริยาบถ แล้วค่อยๆ นึก...ใช่อภิญญาหรือเปล่าหนอ หูก็ฟังเสียง ๕ พระสงฆ์อายุรวมกันเกิน ๔๐๐ ปีสวด เสียงสำเนียงไพเราะแบบโบราณ เสียงคำเมืองกระแสคำพระ

'นะโม๋ ตั๊ดซะ ภะคะวะโต๋ อาระหะโต๋ ซัมม้า ซัมพุด ต๊าดซะ...นะโม...'

ร้องไห้สนุกดีวันนั้น...

...ขอเล่าข้ามไปก่อนว่า เมื่อท่านกลับจากปักษ์ใต้ก็ป่วย เข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลอะไรหนอ...มีพี่อำไพ พวงทอง กับพี่หมอยุวดี เป็นผู้รับธุระถวายอุปการะ...

ย้อนไปสัมผัสเหตุการณ์ที่พวกเราปรนนิบัติร่างกายพระดีกันเป็นวาระสุดท้าย วันนั้นพอดีเป็นวันที่พ่อไปสอนพระกรรมฐานที่บ้านสายลม ปีไหนหนอ...เวลาประมาณสองทุ่ม พี่อำไพ พวงทอง ก็โทรศัพท์มาบอกว่า *หลวงปู่ชุ่มมรณภาพแล้วโดยอาการสงบ...คือลุกขึ้นมานั่งยิ้มสดชื่น สักครู่ก็นอน...สงบนิ่งไปเลย* พ่อสั่งให้นำสังขารหลวงปู่มาตั้งที่บ้านสายลม ตั้งสรงน้ำกันตรงหน้าห้องที่พระสงฆ์พักเวลามาสอนพระกรรมฐาน ตรงที่จำหน่ายสังฆทานนั่นแหละ เอาเตียงมาวางร่าง เอาตั่งมารองน้ำสรงมือ

ร้องไห้กันทำไมหนอ...ท่านคงนอนยิ้มถาม...ไม่มีใครตอบท่าน มีแต่ต่างก็ตอบสนองความเคารพอาลัยรักของตนเอง เอาขมิ้นมาทาฝ่าเท้า เอาผ้าขาวมาตัดพิมพ์แจก ให้ทำบุญกัน...พิมพ์รอยเท้าทำไมหนอ...ท่านคงถาม ทำไมไม่พิมพ์น้ำคำประทับกระแสธรรมไว้ในดวงจิต...เอาเถิดลูกหลานเอ๋ย ทำอะไรที่มันไม่ผิดศีลแล้วมีความสุขก็ทำเถิด เป็นบันไดเป็นกำลังให้ก้าวไปสู่จุดที่ปู่เข้าถึง

แล้ว เมื่อเธอเข้าถึงด้วยตัวเอง อามิสบูชาทั้งหลาย เธอก็ไม่ต้องทำแล้ว ตอนนี้ ทำเถิดลูก ทำไปจนวันตาย...วันที่ปู่ได้ครอบครองสมใจแล้ว

ผู้เขียนประจงเช็ดปากหลวงปู่ด้วยกระดาษซับ ตอนนี้ไม่กลัวโดนดุแล้ว ตามีอำนาจดุจสายฟ้าปิดสนิทแล้ว แต่กระแสอัศจรรย์อย่างหนึ่งแล่นเข้ามากระทบใจผู้เขียน

'ดูรูปปู่บนหัวนอนซี สวยไหม?' สวยครับ งามมาก ยิ้มงามสงบนัก

'ดูหน้าศพปู่ซิ สวยไหม?' ไม่สวย ปู่พ่นน้ำลายเป็นฟองทำไม ผมเช็ดให้...

'จะให้ดูไงลูก...ผลสุดท้ายปู่ก็เป็นอย่างนี้ เย็นเฉียบแข็งทื่ออย่างนี้ ทุกคนต้องเป็นอย่างนี้ พ่อเธอก็ต้องเป็นอย่างนี้ ตัวเธอก็ต้องเป็นอย่างนี้ ร่างกายหมดอายุใช้งานแล้ว ก็ไม่มีอะไรดีแล้ว เอามาทำกิจ เอามาโลภ โกรธ หลงอะไรไม่ได้แล้ว เธออย่าประมาทเลย รีบทำความดีเสียให้ถึงพร้อม รีบขจัดขัดล้างความชั่วมลทินในใจให้หมดไปเสีย มันเป็นของไม่ดี แล้วใจของเธอก็จะผ่องใส ให้มันผ่องใสเสียก่อนตาย จะได้นั่งกินหมากนั่งยิ้มเย็น นั่งคุยเป็นสุขได้...'

ครับ...ปู่ หลวงปู่...ลูกขอคุกเข่าปรนนิบัติ ขอมองหน้า ขอดูดซับกระแสใจของหลวงปู่ ของท่านลุงชุ่มโดยไม่ยกมือไหว้ขอเอามือทำงาน เอาใจกราบเข้าไปในดวงจิตที่เลอเลิศด้วยความเมตตา อันเข้มแข็งดุจแสงสายฟ้าที่สะท้อนเงาลงในแผ่นน้ำอันสงบร่มรื่น ทิ้งร่างนี้ไว้เถิด...ขึ้นไปสถิตเป็นกำลังใจคอยชี้ทางลูกด้วยเถิด...

หลวงปู่รู้ไหม...เคยมีใครบอกหลวงปู่ไหม ว่ามีพระดีองค์หนึ่งได้อุบัติมาในโลกมนุษย์ พระองค์นี้ใช้ความสงบอันเด็ดเดี่ยวสอนผู้คนได้โดยแทบไม่ต้องใช้วาจาภาษาพูด เพียงท่านเดิน ยืน นั่ง นอน ฉันหมาก แม้นอนตายหงายร่างก็ยังสามารถสั่งสอนผู้คนให้เข้าใจความจริงที่สวยงามได้ ลูกจะบอกให้ เพราะลูกรู้จักพระองค์นั้น เพราะลูกรักพระองค์นั้น ท่านชื่อ ครูบาชุ่ม โพธิโก พระดีศรีล้านนา หลวงปู่อย่าอิจฉาท่านนะ อย่ามาห้ามไม่ให้ลูกรักบูชาท่านนะ เพราะท่านได้พิมพ์จริยาพระลงไปในใจลูกเสียแล้ว จนตราบท้าวเข้าสู่พระนิพพานก็จะไม่ยอมลบให้เลือนหาย”

พ่อ - ในบทความนี้ หมายถึง หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ วัดท่าซุง

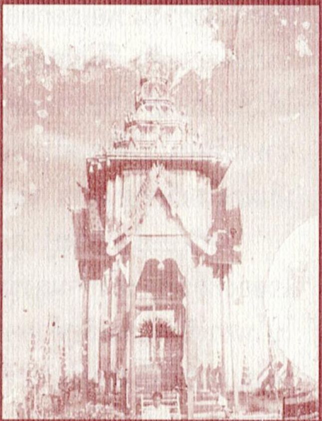
สังขารของครูบาขุ่มเพียงแต่แห้งลง
หลังจากที่เก็บไว้ราวปีกว่า

พระสุพรหมยานเถร (ครูบาพรหมา) วัดพระพุทธบาทตากผ้า
ท่ามกลางญาติโยมในวันงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ครูบาขุ่ม

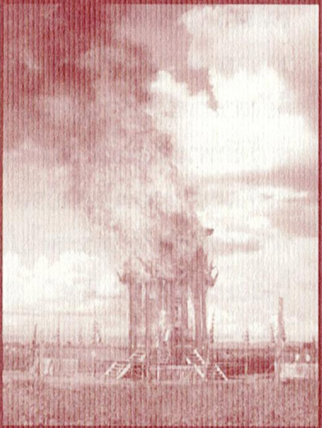
ท่านเจ้าคณะอำเภอมาเป็นองค์ประธานในการสวดพระอภิธรรมศพ (ขวาสุด)
และองค์กลางด้านบน คือหลวงปู่ครูบาธรรมชัย วัดทุ่งหลวง

ภาพเมรุปราสาทจำลอง ก่อนที่จะ ถูก
เผาในพิธีพระราชทานเพลิงศพ

วงศ์วานว่านเครือของหลวงปู่ครูบาเจ้าขุ่ม โพธิโก ณ บ้านวังมุย
ถ่ายภาพร่วมกันในวันสวดพระอภิธรรมศพหลวงปู่ กันยายน ๒๕๑๙

เปลวเพลิงกำลังเผาไหม้เมรุจำลอง
และสังขารที่เป็นสิ่งสมมุติของหลวงปู่

วาจาสุดท้าย ณ บ้านวังมุย

พ่อเลื่อน กันธิโน ศิษย์ใกล้ชิดของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม เล่าถึงช่วงเวลาก่อนที่ท่านจะมรณภาพว่า ตอนที่ท่านจะตัดสินใจมากรุงเทพฯ นั้น ชาวบ้านวังมุยหลายคนขอร้องไม่ให้ท่านมาเพราะเห็นว่าท่านอาพาธอยู่

แต่ดูเหมือนหลวงปู่ท่านจะรู้วาระของท่าน จึงได้เอ่ยวาจาว่า

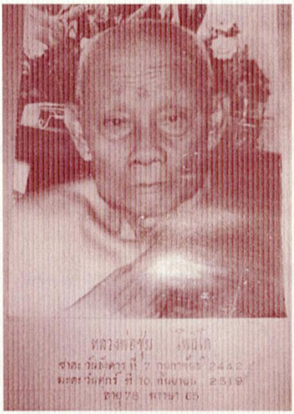
"เฮาจะไม่ตายที่นี่ เฮาจะไปตายที่เมืองกรุงบางกอก"

ศิษยานุศิษย์ร่วมกันเป็นพยานเปิดดูถุงย่ามของหลวงปู่ชุ่ม ในวันที่ท่านมรณภาพ โดยพ่ออุ๊ยเป่า (ซ้ายสุด) น้องชายร่วมอุทรของหลวงปู่ชุ่ม ร่วมเป็นสักขีพยานด้วย

นับได้ว่าเป็นวาจาประโยคสุดท้ายของท่านที่บ้านวังมุย

พ่อเลื่อนเป็นผู้พาหลวงปู่นั่งเครื่องบินเดินทางไปกรุงเทพฯ โดยท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม ศุขสวัสดิ์) กับคุณอ๋อย (คุณเฉิดศรี ศุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา) มารอรับที่สนามบินดอนเมือง เพื่อพาหลวงปู่ชุ่มไปรักษาที่ โรงพยาบาลพร้อมมิตร คณะแพทย์ได้ตรวจรักษาโดยใช้แสงเลเซอร์ผ่าตัดบริเวณต่อมลูกหมาก หลวงปู่ท่านกะว่าจะนอนพักผ่อนแค่ ๒ วัน แล้วจะกลับวัดวังมุย แต่แพทย์ได้ห้ามไว้เพราะหลวงปู่เพิ่งผ่าตัด ควรจะนอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลต่อสัก ๔-๕ วัน พร้อมกันนี้ แพทย์ได้ขอร้องหลวงปู่ไม่ให้เดินเพราะเพิ่งผ่าตัด แต่ด้วยความที่หลวงปู่ท่านเปี่ยมไปด้วยความเมตตาสูงส่ง เมื่อท่านนอนพักฟื้นได้สักระยะหนึ่งจนพอมีแรงขึ้นมาบ้าง ท่านก็เมตตาเดินขึ้นไปตามชั้นต่างๆ ของโรงพยาบาลที่มี ๔ ชั้น เพื่อไปรดน้ำมนต์ให้กับบรรดาผู้ป่วยของโรงพยาบาล ปรากฏว่าพอหลวงปู่กลับมาพักที่ห้องของท่าน

ภาพถ่ายที่ใช้ในวันสวดอภิธรรมศพ

เลือดได้ไหลออกมาจากตรงบริเวณแผลที่เพิ่งผ่าตัด พอคณะแพทย์พยาบาลทราบต่างตกใจและรีบช่วยกันรักษาเยียวยาหลวงปู่อย่างเต็มความสามารถ แต่เนื่องจากหลวงปู่เสียเลือดมาก ประกอบกับการที่ท่านชราภาพมากแล้ว จึงไม่สามารถต้านทานความเจ็บปวดเอาไว้ได้ ท่านจึงมรณภาพลงอย่างสงบในเวลาเย็น ท่ามกลางความโศกเศร้าเสียใจของศิษยานุศิษย์

พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม ศุขสวัสดิ์ ได้นำสังขารของหลวงปู่ชุ่มมาตั้งบำเพ็ญกุศลที่บ้านสายลมอันเป็นสถานที่ที่หลวงพ่อพระราชพรหมยานมาสอนกรรมฐาน เป็นเวลา ๑ วัน จากนั้นชาวบ้านวังมุยจึงพากันเดินทางไปกรุงเทพฯ เพื่อขอนำสังขารของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มกลับไปสู่บ้านวังมุย เจ้ากรมเสริมจึงได้สั่งการให้ทหารเอารถจี๊ปใหญ่นำสังขารของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มมาส่งถึงวัดชัยมงคล (วังมุย) โดยมีรถทหารนำขบวนมาด้วย

จากนั้น ทางวัดชัยมงคล (วังมุย) ได้จัดงานบำเพ็ญกุศลตามประเพณีอีก ๗ วัน หลังจากนั้นจึงปิดโลงเก็บสังขารของท่านไว้เป็นแรมปี จนถึงปี ๒๕๒๑ จึงมีกำหนดการพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก โดยก่อนที่จะทำการเคลื่อนย้ายสังขารของท่านไปเผา ณ เมรุปราสาท นั้น ศิษยานุศิษย์บ้านวังมุยได้เปิดฝาโลงดูสังขารของท่านเป็นครั้งสุดท้าย จึงเห็นว่าสังขารของหลวงปู่ท่านไม่ได้เน่า เพียงแต่ร่างกายแห้งลงเท่านั้น

ในวันงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก มีครูบาอาจารย์สายเหนือหลายรูป เช่น ครูบาพรหมา ครูบาธรรมชัย ไปร่วมงานด้วย

เปลวเพลิงได้เผาร่างสังขารสมมุติของท่าน เหลือไว้เพียงนามอันเป็นวิมุตติของ หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก พระอริยเจ้าแห่งหริภุญชัย

ดำเนินตามรอยบาท แผ่บารมีเพื่อชาติ ศาสน์ กษัตริย์

หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ได้เจริญตามรอยบาทของพระอาจารย์ที่เคารพอย่างครูบาเจ้าศรีวิชัย โดยการแผ่บารมีช่วยเหลืองานสาธารณประโยชน์ไว้มากมายหลายแห่ง เท่าที่มีบันทึกไว้เพียงบางแห่งมีรายละเอียดมากน้อยต่างกัน คือ

- ร่วมสร้างทางขึ้นพระบรมธาตุดอยสุเทพ ในปี พ.ศ. ๒๔๗๘
- ร่วมสร้างสะพานศรีวิชัย สานต่อภารกิจของครูบาเจ้าศรีวิชัย ปี พ.ศ. ๒๔๘๑
- สร้างทางขึ้นพระธาตุดอยตุง อ.แม่ฟ้าหลวง จ.เชียงราย
- สร้างสะพาน แม่น้ำขาน ที่หนองห้า อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
- ร่วมสร้างวัดร่มหลวง ต.แม่แฝก อ.สันทราย จ.เชียงใหม่
- สร้างสะพานบ้านเหมืองฟู ต.ยุหว่า อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

สะพานยาว ๒๕ วา ๒ ศอก กว้าง ๘ ศอก ใช้เวลาก่อสร้างนาน ๓ เดือน จึงแล้วเสร็จ สิ้นเงิน ๘๐,๖๓๐ บาท

- สร้างสะพานที่ ต.สันทราย อ.สารภี จ.เชียงใหม่ สะพานกว้าง ๘ ศอก ยาว ๑๒ วา สิ้นเงินทั้งสิ้น ๔๘,๐๐๐ บาท
- สร้างสะพานข้ามแม่น้ำปิง ที่ ต.ขัวมุง จ.เชียงใหม่ กว้าง ๘ ศอก ยาว ๕๕ วา ใช้เวลา ๗ เดือน ๑๕ วัน จึงเสร็จ สิ้นเงินประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาทเศษ
- สร้างสะพานวัดชัยชนะ ข้ามลำแม่น้ำปิงที่ ต.ประตูป่า จ.ลำพูน กว้าง ๘ ศอก ยาว ๑๐ วา ใช้เวลา ๑๐ เดือน สิ้นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาทเศษ
- ชาวบ้านริมปิง อ.เมือง จ.ลำพูน ได้อาราธนาท่านไปนั่งหนักสร้างสะพานให้อีก ใช้เวลา ๔ เดือน กว้าง ๘ ศอก ยาว ๑๕ วา ยังใช้อยู่ถึงทุกวันนี้
- สร้างสะพานหน้าวัดวังมุย มีความกว้าง ๘ ศอก ยาว ๑๒ ศอก สิ้นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาทเศษ ใช้เวลาก่อสร้าง ๒ เดือน จึงเสร็จสิ้นสมบูรณ์
- สร้างสะพานที่ห้องกาด (ห้องแล้ง) อ.เมือง จ.ลำพูน
- สร้างวัดสถานีรถไฟลำปาง (พระอุโบสถ) อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง พ.ศ. ๒๕๑๖
- บูรณะพระธาตุแม่ยิ่ง ต.หนองหล่ม อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง ปี พ.ศ. ๒๕๑๘
- บูรณะพระบรมธาตุดอยเกิ้ง อ.ดอยเต่า จ.เชียงใหม่ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘
- บูรณะพระธาตุจอมกิจจิ ต.แม่แฝก อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ และสร้างพระนอนที่วัดพระธาตุจอมกิจจิ (ปัจจุบันเรียกว่า พระธาตุจอมกิตติ)

หลวงปู่เคยเล่าว่า 'ทุกครั้งที่ไปเป็นประธานการก่อสร้างในที่ต่างๆ นายห้างบริษัท ธานินทร์อุตสาหกรรม จำกัด จะส่งเงินมาร่วมสมทบทำบุญด้วยทุกครั้ง”

อนุสรณ์กู่หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก
วันอังคารที่ 7 ก.พ. 2442

วิธีทำสมาธิของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก

พระภาวนาปัญญาวิสุทธิ์ (หลวงปู่พระมหาอำพัน บุญหลง) แห่งวัดเทพศิรินทร์ กรุงเทพฯ เป็นพระมหาเถระอีกท่านที่ได้เคยร่วมคณะไปกับหลวงพ่อฤาษีลิงดำ เพื่อไปกราบครูบาอาจารย์สายเหนือ หลวงปู่พระมหาอำพันเป็นพระที่ใฝ่ในการศึกษายิ่ง เป็นนักปราชญ์ ท่านจึงจดจารึกคำสอนของครูบาอาจารย์สายเหนือไว้หลายท่าน รวมทั้ง 'คาถาไล่มาร' เวลาเจริญพระกรรมฐานของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ดังนี้

สัคเคฯ ๓ ครั้ง ชุมนุมเทวดาให้โปรดมารักษาตัวเองและท่านผู้มีพระคุณตลอดถึงพระราชา พระราชินี พระโอรส พระธิดา และประเทศไทย ให้สงบสุขไม่มีอันตราย แล้วระลึกถึงพระอุปัชฌาย์ แล้วว่าคาถาป้องกันสิ่งชั่วร้าย 'ตรังเมยาจามะ' แล้วยกมือขวาผลักออกไปทั้ง ๔ ทิศ เสร็จแล้วให้ภาวนาดังนี้

๑. อิติปิโสฯ (๓ ครั้ง)

๒. อิติปิโส ภควา อรหังสัมมา สัมพุทโธ (๓ ครั้ง)

๓. สัมพุทโธ (๓ ครั้ง)

๔. พุทโธเอาไว้ที่หน้าอก ภาวนาจนกว่าจะเหนื่อยไม่รู้สึก

แล้วนึกถึงพระพุทธเจ้าว่า เดิมท่านเป็นเจ้าชายโอรสของกษัตริย์ มีความสุขสบายอยู่ในราชวังอันวิจิตร ด้วยเหตุอันใดท่านถึงยังนึกออกบวช ทรมานพระวรกายถึง ๖ ปี กว่าจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ดังนั้น ตัวเราเองก็ต้องอดทนทรมานอย่างนี้เหมือนกัน บริกรรมพุทโธเรื่อยไป จนเกิดปีติน้ำตาไหล แล้วพักเงียบๆ

ถ้ารู้สึกตัวเบาลอยไปในอากาศให้หยุดนิ่ง ภาวนาพุทโธอีก ถ้าเห็นดาวเดือนในอากาศให้หยุด ภาวนาพุทโธอีก ถ้าเห็นภูเขาล้อมรอบตัวเราให้หยุด ปีติ ๕ ทำให้อิ่มอกอิ่มใจมายุ่งใจจะให้พ่ายแพ้ ต่อไปแม้จะมีรูปสัตว์มาทำร้ายก็ไม่กลัว ว่า 'พุทโธ' เรื่อยไปจนสัตว์นั้นหายไปหมด นี่เป็นวิธีค้นหาสมถะ พบแล้วทำให้คล่อง ขั้นวิปัสสนาให้ท่อง *นามรูปังอนิจจัง นามรูปังทุกขัง นามรูปังอนัตตา* แล้วไหว้ เลือกบทใดบทหนึ่งภาวนาต่อ พิจารณาให้เห็นอนิจจัง *ทุกขัง อนัตตา* ดูโลกให้เป็นอนัตตาให้หมด

อิทธิพุทธาคม
ของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก

หลวงปู่ชุ่ม หรือ ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก เป็นพระผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ ท่านปฏิบัติตามแนวทางกรรมฐาน ๔๐ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างอุกฤษฏ์ ชนิดยอมเอาชีวิตเข้าแลก จึงปรากฏว่าท่านเป็นที่เคารพบูชาของชาวล้านนา และบุคคลทั่วไปอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะเมื่อ ๓๐ ปีก่อน นามของท่านยิ่งขจรขจายฟุ้งไปอีก กับเรื่องราวที่ท่านเข้านิโรธสมาบัติ

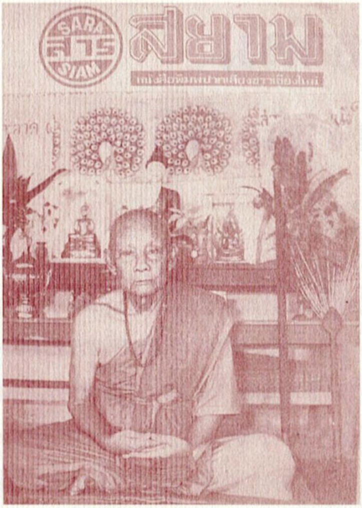
หลวงปู่ชุ่มเป็นพระที่รอบรู้และเคร่งครัดในพระธรรมวินัย บำเพ็ญบารมี ๑๐ ประการ อันประเสริฐตลอดชีวิตสมณเพศ และมีความวิริยอุตสาหะปฏิบัติเพื่อมรรคผลสูงสุดในพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

ด้วยพลังแห่งฌานสมาบัติที่แก่กล้า และพลังแห่งเมตตาจิต รวมทั้งสรรพวิชาที่ท่านได้เพียรศึกษาและสั่งสมมาตามคติครูบาอาจารย์ ทำให้กิตติศัพท์ความเก่งกล้าทางด้านวิชาพุทธาคมของหลวงปู่ชุ่ม เป็นที่เชื่อมั่นในหมู่ประชาชนยิ่งนัก โดยเฉพาะด้านคงกระพัน มหาอุด แคล้วคลาด

หลวงปู่คำแสน คุณาลังกาโร วัดป่าดอนมูล อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ ผู้เป็นสหธรรมิกอาวุโสสูงกว่า เคยนิมนต์หลวงปู่ชุ่มไปเป็นประธานในพิธีพุทธาภิเษกพระเครื่อง เพื่อหาทุนสร้างโรงเรียนและศาลาวัดป่าดอนมูล กล่าวว่า

"หลวงปู่ชุ่มท่านเป็นพระภิกษุที่มีความชำนาญด้านการผูกอักขระเลขยันต์ต่างๆ รวมทั้งมีอำนาจฌานสมาบัติที่แก่กล้าและขลังมาก"

หลวงปู่ชุ่มได้รับนิมนต์ให้ไปเป็นประธานในพิธีพุทธาภิเษกหลายงาน ครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดงานหนึ่ง ได้แก่ พิธีพุทธาภิเษกอัฐิท่านครูบาเจ้าศรีวิชัย วัดบ้านปาง จ.ลำพูน หลวงปู่ชุ่มเป็นองค์ประธานในพิธี มีพระอริยเจ้าทั่วภาคเหนือ

'สยาม' หนังสือพิมพ์ปากเสียงชาวเชียงใหม่, ฉบับ ตุลาคม ๒๕๑๗ ลงเรื่องและภาพของหลวงปู่ชุ่ม พร้อมไม้เท้ากับพัดหางนกยูงที่ได้รับมอบจากครูบาเจ้าศรีวิชัย

เข้าร่วมในพิธีนี้ ซึ่งนับเป็นประวัติการณ์อันมิได้ปรากฏขึ้นโดยง่าย

ครูบาเจ้าศรีวิชัย นักบุญแห่งล้านนาซึ่งเป็นพระอาจารย์ของครูบาเจ้าชุ่ม ท่านมรณภาพ ในปี พ.ศ. ๒๔๘๑ วัดบ้านปางเก็บรักษาสังขารของท่านไว้ระยะหนึ่ง จากนั้นได้เคลื่อนย้ายมาเก็บรักษาไว้ที่ วัดจามเทวี จ.ลำพูน อีก ๘ ปีต่อมา คือ พ.ศ. ๒๔๘๙ จึงได้รับพระราชทานเพลิงศพ หลังจากงานพระราชทานเพลิงศพเสร็จสิ้น จึงได้มีพิธีพุทธาภิเษก และจัดแบ่งอัฐิของนักบุญแห่งล้านนาไปบรรจุไว้ในที่ต่างๆ

แล้วในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ หลวงปู่ชุ่มยังได้ไปเป็นประธานในพิธีพุทธาภิเษกเหรียญครูบาเจ้าศรีวิชัย ซึ่งจัดสร้างขึ้นใหม่ ณ วัดบ้านปาง อ.ลี้ จ.ลำพูน อีกด้วย นับว่าหลวงปู่ชุ่มท่านได้แสดงมุทิตาจิตต่อพระอาจารย์ของตนเป็นอย่างดียิ่ง

ชื่อเสียงเกียรติคุณของหลวงปู่ชุ่มยิ่งขจรไกล ความเลื่องลือเกี่ยวกับวัตถุมงคลและเครื่องรางของขลังต่างๆ ก็เพิ่มขึ้นด้วย บางครั้งเหล่าผู้มีจิตศรัทธาสร้างขึ้น และนำมาให้ท่านอธิษฐานจิตปลุกเสก ไม่ว่าจะเป็นพระเครื่องทั้งประเภทเนื้อโลหะ และประเภทเนื้อผง เมื่อผู้เลื่อมใสศรัทธานำไปพกพาติดตัว เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตนเองและครอบครัว ต่างประสบเหตุการณ์ มีอภินิหารต่างๆ นานา ทั้งในด้านเมตตามหานิยม มหาอุด แคล้วคลาด คงกระพัน ส่งผลให้ชาวจังหวัดลำพูน และชาวจังหวัดใกล้เคียงในยุคนั้น ต่างแวะเวียนมากราบนมัสการท่าน เพื่อขอของดีกันไม่ขาดสาย

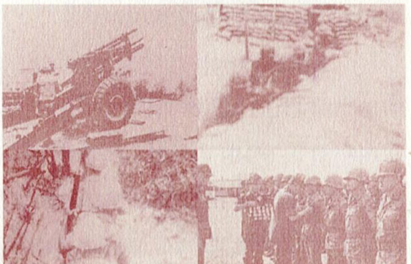
ท่านจึงมักเมตตาทำวัตถุมงคลแต่ละชนิดให้แต่ละคนตามจริตวาสนาที่แตกต่างกัน โดยที่หลวงปู่ชุ่มไม่เคยตั้งราคาวัตถุมงคลที่ท่านแจกเลย ทั้งนี้ผู้มีจิตศรัทธาจะทำบุญกับท่านตามกำลังทรัพย์ที่พึงมี ปัจจัยทั้งหมดที่มีผู้ทำบุญถวายแด่ท่าน ล้วนถูกนำไปใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ และการศาสนาทั้งสิ้น

วัตถุมงคลของท่านในยุคเริ่มแรกจะเป็น ผ้ายันต์ ตะกรุด ล็อกเกตรูปถ่ายของท่าน และพระผงที่จัดสร้างเพื่อนำไปบรรจุตามพระเจดีย์ต่างๆ ที่ท่านไปนั่งหนักเป็นประธานสร้าง หรือบูรณปฏิสังขรณ์ไว้นั่นเอง

ตำนานลือลั่นของ 'ยันต์ตะกรุดเสือ' รุ่นกองพลเสือดำ

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ สงบลง ได้เกิดสงครามเวียดนามคุกรุ่นขึ้น โดยในราวปี พ.ศ. ๒๕๐๗ รัฐบาลเวียดนามใต้ ได้ส่งหนังสือขอความช่วยเหลือทางการทหาร และทางเศรษฐกิจจากประเทศฝ่ายโลกเสรี

รัฐบาลไทยได้ลงมติรับหลักการให้ความช่วยเหลือแก่เวียดนามใต้ ต่อสู้กับเวียดนามเหนือ ซึ่งมีการปกครองระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ โดยพิจารณาจัดส่งกำลังพลไปเป็นระยะๆ ตลอดเวลาหลายปี ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้ส่งกำลังเพิ่มเติมในรูปของกองพลทหารอาสาสมัคร ฉายา 'กองพลเสือดำ' เข้าทำการรบทั้งสิ้นจำนวน ๓ ผลัด ผลัดละ ๑ ปี

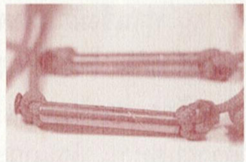

กองพลเสือดำในสมรภูมิรบเวียดนาม

เหล่าทหารอาสาสมัครในกองพลเสือดำรุ่นที่ ๑ และ ๒ จำนวนหลายสิบนาย ได้มากราบนมัสการหลวงปู่ชุ่ม เพื่อขอวัตถุมงคลไว้เป็นสิริมงคล และปกป้องคุ้มภัย ก่อนเดินทางเข้าร่วมรบในสงคราม ซึ่งหลวงปู่ได้มอบ 'ยันต์ตะกรุดเสือ' ให้กับทหารทุกนาย

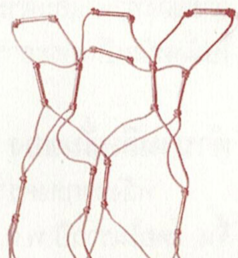
ปรากฏว่า ทหารหน่วยกองพลเสือดำที่มียันต์ตะกรุดเสือ ต่างรอดพ้น

ยันต์ตะกรุดเสื้อ รุ่นกองพลเสือดำ (ยันต์ตะกรุดเสื้อ ๑๒ ดอก)

ภาพใกล้ ยันต์ตะกรุดเสื้อ

จากภยันตรายกลับสู่ภูมิลำเนาพร้อมกันทุกนาย ต่อมายังได้รับเหรียญกล้าหาญมาประดับอกเชิดชูความเสียสละ กล้าหาญ อีกด้วย หลังจากนั้น ทุกครั้งที่เหล่าทหารหาญรุ่นต่อไปจะออกเดินทางเข้าสู่สมรภูมิรบ หลวงปู่ชุ่มจะได้รับนิมนต์ให้เป็นประธานประพรมน้ำพระพุทธมนต์ที่บริเวณชานชาลาสถานีรถไฟเชียงใหม่ทุกครั้ง ทหารบางนายมาขอให้หลวงปู่ชุ่มอาบน้ำพระพุทธมนต์ถึงวัดวังมุยเลยก็มี

มูลเหตุของการสร้าง ยันต์ตะกรุดเสื้อ นั้น เนื่องมาจากสามเณรองค์หนึ่งชื่อสามเณรบุก เป็นชาวบ้านศรีสุพรรณ จ.ลำพูน สามเณรผู้นี้มีความสนใจทางด้านคาถาอาคมมาก ได้ยินกิตติศัพท์ในเรื่องการลงอักขระเลขยันต์ การผูกยันต์และความเก่งกล้าทางวิทยาคมของครูบาเจ้าชุ่ม จึงได้เพียรพยายามมาขอให้ท่านทำตะกรุดให้หลายครั้ง หลวงปู่ชุ่มเห็นว่าสามเณรยังเป็นผู้เยาว์ ไม่สมเหตุผลที่จะนำตะกรุดไปใช้ ท่านจึงได้ผัดผ่อนเรื่อยมา สามเณรก็เพียรพยายามขอหลายต่อหลายครั้งอย่างไม่ย่อท้อ จนหลวงปู่ชุ่มทนการรบเร้าอ้อนวอนจากสามเณรไม่ได้ จึงได้จัดสร้างตะกรุดเสื้อให้ไปหนึ่งชุด

เมื่อสามเณรบุกได้ตะกรุดเสื้อจากหลวงปู่ชุ่มไปแล้ว นายวงศ์ผู้เป็นน้าชาย

ของสามเณรนั้น ได้ขอยืมตะกรุดเสื้อต่อจากสามเณรไปอีกที ปรากฏว่าหลังจากนั้น นายวงศ์ผู้นี้ไปเป็นมิจฉาชีพ ทำการจี้ ปล้นสดมภ์ ชาวบ้านทั่วทั้งภาคเหนือจนได้รับขนานนามว่า เสือวงศ์

ข่าวการจี้และปล้นสดมภ์ของเสือวงศ์ในยุคนั้น ร้อนถึงเจ้าหน้าที่ฝ่ายปราบปรามที่ต้องวางแผนหาทางสกัดจับเสือวงศ์ให้ได้โดยเร็ว แต่ในการเข้าปะทะจับกุม เสือวงศ์ผู้นี้ก็สามารถฝ่าวงล้อมและห่ากระสุนหลบหนีไปได้ทุกครั้ง โดยมิได้รับอันตรายเลย

การปล้นสดมภ์ของเสือวงศ์ได้แผ่ขยายพื้นที่มากขึ้น สร้างความหวาดกลัวให้แก่ชาวบ้าน แล้วยังสร้างความลำบากใจให้เจ้าหน้าที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ด้วย สามเณรบุกจึงได้สารภาพกับหลวงปู่ชุ่ม ถึงเรื่องที่เสือวงศ์ขอยืมเอาตะกรุดเสื้อจากตนแล้วหนีหายกลายไปเป็นอ้ายเสือร้าย ยังความสลดใจให้กับหลวงปู่ชุ่มอย่างยิ่ง

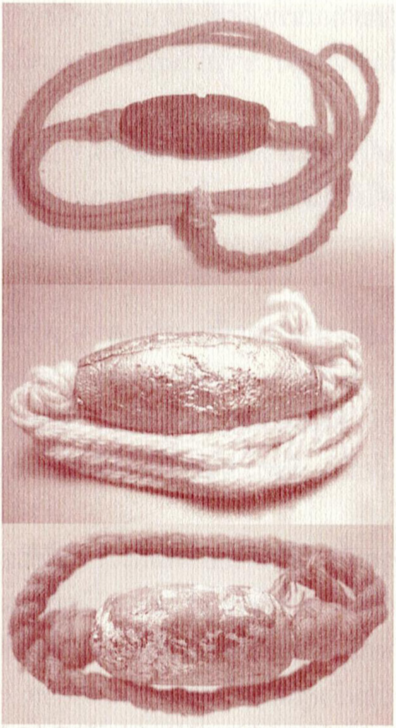
อย่างไรก็ตาม เรื่องของยันต์ตะกรุดเสื้อ เป็นตัวอย่างที่ดีในการใช้ชีวิต เป็นอนุสสติให้ระลึกว่า ของดีของศักดิ์สิทธิ์นั้น หากนำไปใช้ในทางที่ผิดก็ย่อมถูกโมหะเข้าครอบงำก่อให้เกิดโทษ ในทางกลับกันของสิ่งเดียวกันนั้นหากถูกใช้อย่างพินิจพิจารณาด้วยจิตอันเป็นกุศล ย่อมยังคุณประโยชน์อย่างมหาศาล

ตะกรุดยันต์หนังลูกควายตายพราย

เป็นตะกรุดพิเศษดอกเดียวที่มีชื่อเสียงทั่วภาคเหนือในสมัยเมื่อ ๓๕ ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะสำหรับผู้ต้องการแสวงหาวัตถุมงคลไว้ป้องกันตัว หลวงปู่ชุ่มได้รับการถ่ายทอดวิชานี้มาจาก ท่านมหาเมธังกร จังหวัดแพร่ ซึ่งได้ถ่ายทอดวิชาทำตะกรุดหนังให้จนหมดสิ้น โดยท่านใช้เวลาศึกษาอยู่สองพรรษา

เมื่อผู้คนได้ทราบว่าหลวงปู่ชุ่มท่านได้รับการถ่ายทอดวิชาการทำตะกรุดยันต์หนังลูกควายตายพรายนี้มา ต่างก็แห่พากันมาขอจากท่าน ต่อมาจึงได้มีประสบการณ์เลื่องลือ ยืนยันถึงพุทธคุณในด้านคงกระพัน มหาอุด และยังมีด้านเมตตามหานิยมอีกด้วย

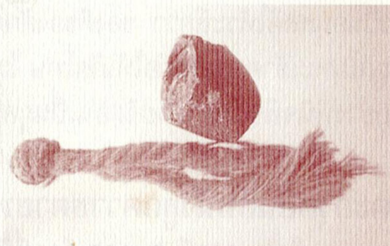
หลวงปู่ชุ่มท่านได้เมตตาสร้างตะกรุดออกมาสงเคราะห์แก่ญาติโยม ลูก

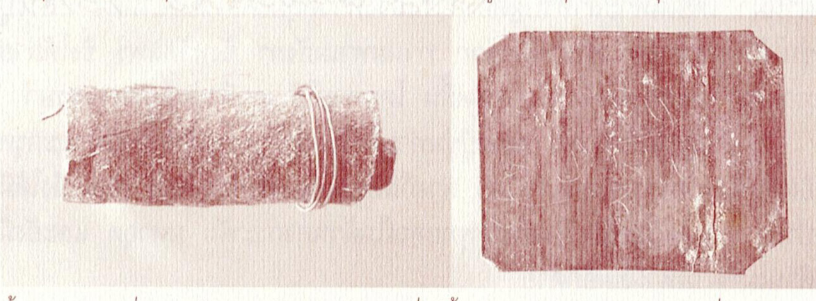
ตะกรุดหนังฯ ยุคต่างๆ ลักษณะการพอกครั่งจะแตกต่างกัน ทาสีทองบรอนซ์ และเงินบรอนซ์ทับบนครั่งเหมือนกัน เชือกที่ร้อยจะมีสีแตกต่างกันตามยุค เฉพาะตะกรุดยาว ๑๘ มม.

ศิษย์ และผู้ศรัทธาทั่วไป ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๕ โดยในช่วงหลัง ราวๆ ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นมา พ่อหนานปัน จินา ลูกศิษย์ที่หลวงปู่ชุ่มได้ทำการครอบครูให้ เป็นผู้สืบทอดศาสตร์การสร้างตะกรุดหนังลูกควายตายพรายนี้แต่ผู้เดียว โดยจะเป็นผู้ทำการลงเลขยันต์ม้วนหนังควายเป็นรูปตะกรุด หลังจากนั้นจึงปั้น (พอก) ครั่งอีกที

เคล็ดวิชานี้ ตามตำราระบุว่า ต้องใช้หนังลูกควายเผือกที่ตายอยู่ในท้องแม่ควายเผือกซึ่งตายทั้งกลม ที่

ครั่งที่อยู่ชั้นนอกสุดของตะกรุด กับเชือกร้อย

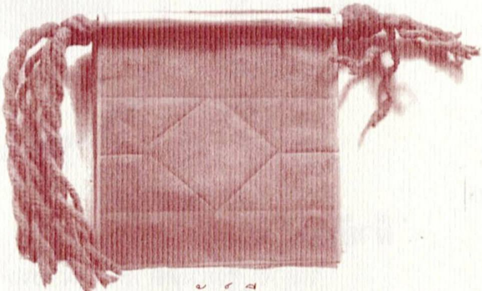
ชั้นในรองจากครั่งเป็นแผ่นหนัง ม้วนมัดแผ่นยันต์ที่อยู่ชั้นในสุดด้วยลวดทองแดงอีกทีหนึ่ง

สำคัญเขาลูกควายที่อยู่ในท้องต้องไม่ทะลุท้องแม่ควาย และวิธีพิสูจน์ว่าเป็นหนังควายเผือกแท้หรือไม่ ขณะทำการจารอักขระบนหนังควายนั้น หนังควายจะหมุน

หนังลูกควายตามลักษณะดังกล่าว สามารถนำมาทำตะกรุดได้เพียงประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ ดอก

ยันต์หนีบ

ในภาษาถิ่นล้านนา บางครั้งคำว่า 'ยันต์' ก็หมายถึง 'ตะกรุด' ด้วย เช่น 'เสื้อยันต์' หมายถึง ตะกรุดที่ถักร้อยเป็นลักษณะเสื้อยันต์ ฉะนั้น เวลาพูดถึง ยันต์ และ ตะกรุด ของภาคเหนือ จึงต้องมีคำขยายลักษณะให้ชัดเจนจึงจะสามารถเข้าใจตรงกันได้ เช่น ยันต์หนีบ เป็นต้น

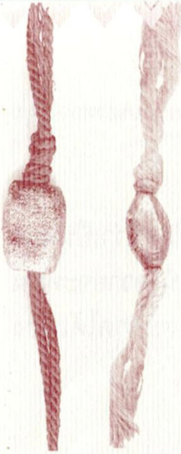

ยันต์หนีบ

ยันต์หนีบนี้มีลักษณะเป็นแผ่นโลหะลงอักขระ 2 ด้านประกบกัน กล่าวกันว่า ผู้ที่ถูก 'ทำ' ด้วยยันต์หนีบ คือถูกเขียนชื่อสอดไว้ในยันต์หนีบนี้ จะตกอยู่ในอาการลุ่มหลง สิเน่หา รักใคร่ผู้เป็นเจ้าของยันต์หนีบยิ่งนัก ถือว่าเป็นศาสตร์แห่งวิชาทางไสยศาสตร์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง และนิยมกันมากในหมู่ชายหนุ่มแห่งดินแดนล้านนาตั้งแต่อดีตจวบจนถึงปัจจุบัน

ตะกรุดปรอท

ตะกรุดปรอท เป็นวัตถุมงคลที่หลวงปู่ชุ่มมักนำออกมาแจกญาติโยมซึ่งแวะเวียนไปกราบนมัสการท่านเสมอๆ ท่านทำตะกรุดไว้หลายรุ่น หลายขนาด ทั้งแบบเป็นตะกั่วลงอักขระ ม้วนเป็นตะกรุดแล้วร้อยด้วยเชือก ทั้งแบบมีหนังควายหุ้มตะกรุดอีกที และแบบปรอทมีรูตรงกลาง ใช้รัดท่อนแขน ห้อยคอ และคาดเอว

ปรอทเป็นโลหะที่พิเศษพิสดาร คือเป็นของเหลวไหลไปมาไม่อยู่นิ่ง พระที่ท่านซัดปรอทให้แข็งตัวได้ ย่อมต้องอาศัยกำลังจิตที่แกร่งกล้านัก

ตะกรุดปรอทเล็ก ใช้ดูดพิษจากการถูกสัตว์และแมลง กัด ต่อย ได้

ตะกรุดยันต์เก้ากลุ่ม

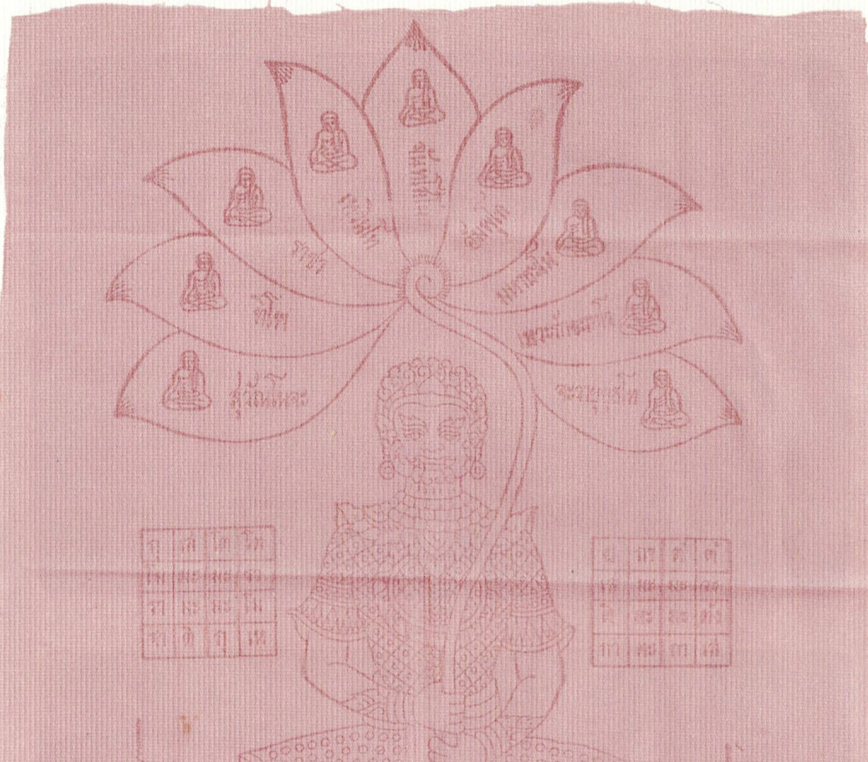
ตะกรุดเชือกรัดแขน

ผ้ายันต์

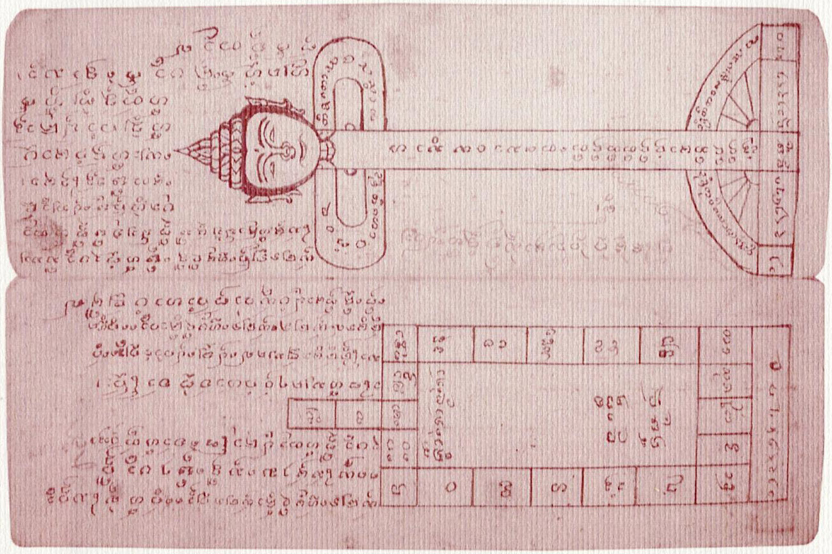
หลวงปู่ชุ่มเมตตาสร้างผ้ายันต์ที่มีแบบ ขนาด และสีต่างกันไป ตามพุทธคุณที่แตกต่างกัน ท่านได้ผูกอักขระลงพระเวทย์เลขยันต์ครบถ้วนตามตำราโบราณ ซึ่งท่านทรงภูมิยิ่ง ผ้ายันต์มีพุทธคุณในด้านคงกระพันชาตรี มหาอุด อีกทั้งเมตตามหานิยมสูงมาก ป้องกันด้านคุณไสยฯ ได้เป็นอย่างดี

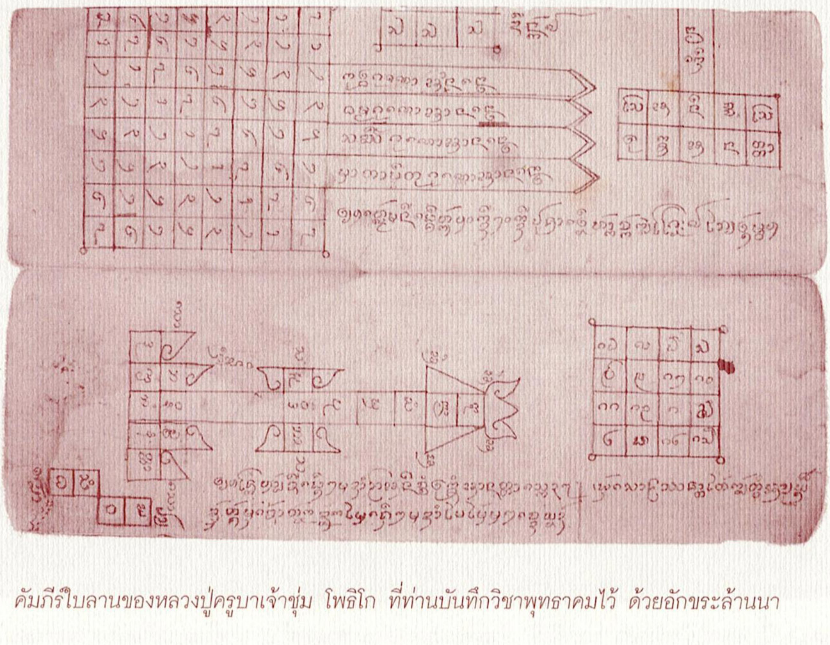

ยันต์แดงนี้ พลตรีเจ้าจักรคำ ขจรศักดิ์ เจ้าผู้ครองนครลำพูนคนสุดท้าย นำต้นแบบยันต์โบราณมามอบให้แด่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก

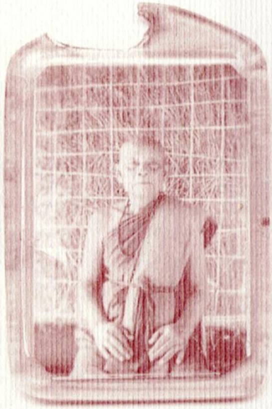

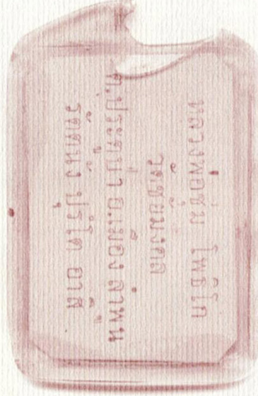

คัมภีร์ใบลานของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ที่ท่านบันทึกวิชาพุทธาคมไว้ ด้วยอักขระล้านนา

รูปถ่ายล็อกเกตแบบต่างๆ

หลวงปู่ชุ่มท่านเมตตาจัดสร้างขึ้นสงเคราะห์แก่ศิษยานุศิษย์ และญาติโยมหลายแบบหลายครั้งตามวาระโอกาสต่างๆ ตั้งแต่ในราวปี พ.ศ. ๒๕๑๖

ล็อกเกตสี่เหลี่ยมสีส้มสดใส ด้านหน้าเป็นภาพถ่ายขาวดำ ตอนที่หลวงปู่ชุ่มเข้านิโรธกรรม ที่ป่าช้าบ้านปิงน้อย ต.สันทราย อ.สารภี จ.เชียงใหม่ ด้านหลังพิมพ์นามของท่านพร้อมคาถา

ล็อกเกตสีเขียวใส *ภาพหลวงปู่เป็นภาพสี*

ล็อกเกตสีน้ำตาล *ภาพเป็นขาวดำ เข้าพิธีพุทธาภิเษกพร้อมเหรียญรุ่นแรก พ.ศ. ๒๕๑๗*

ภาพถ่ายหลวงปู่ชุ่ม ด้านหลังลงยันต์ เคลือบพลาสติกใส วัดท่าชุงสร้างแจกญาติโยมเมื่อครั้งที่ท่านไปร่วมงานที่วัดท่าชุง ปี พ.ศ. ๒๕๑๘

ผ้าสังฆาฏิของพระสุปฏิปันโนหลายองค์ รวมทั้งหลวงปู่ชุ่ม ที่วัดท่าชุงจัดสร้าง แจกญาติโยมในงาน ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เช่นเดียวกัน

พระอาจารย์หมื่น ญาณเมธี วัดพรหมวนาราม อ.สารภี จ.เชียงใหม่ หรือตุ๊ลุงหมื่น หลานของหลวงปู่ชุ่ม ท่านได้เก็บรักษาเล็บมือของหลวงปู่ อัฐิ มีด ดาบ และวัตถุมงคลอีกหลายรายการของหลวงปู่ไว้

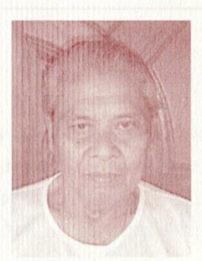

มีด และดาบ ของครูบาชุ่ม ที่ตุ๊ลุงหมื่นเก็บรักษาไว้

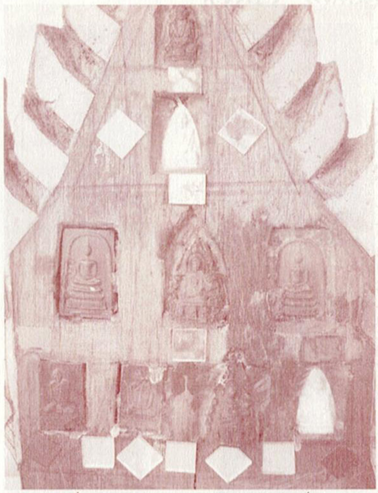
มีน้อยคนที่จะทราบว่า ครูบาเจ้าศรีวิชัยเคยมอบคัมภีร์ทำดาบโบราณให้แด่ครูบาชุ่มฉบับหนึ่ง และก่อนที่ครูบาชุ่มจะละสังขาร ก็ได้มอบคัมภีร์นี้ให้แด่สหธรรมิกของท่านต่อ คือครูบาขันแก้ว อุตโม วัดสันพระเจ้าแดง และตำนานดาบที่กำเนิดขึ้นจากคัมภีร์นี้ก็คือ 'ดาบสหรีศรีกัญชัย' นั่นเอง

พระผงที่หลวงปู่ชุ่มจัดสร้างเพื่อบรรจุเจดีย์

มีพ่ออุ๊ยตุ่น หน่อใจ เป็นผู้ช่วยหลวงปู่ชุ่มดำเนินการสร้างพระผงพิมพ์ต่างๆ โดยหลังจากฝากตัวเป็นศิษย์ ก็ได้เป็นผู้ทำหน้าที่ปลงเกศาให้หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก ด้วย

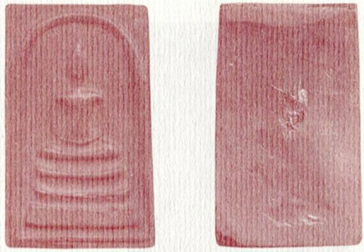

พ่ออุ๊ยตุ่น หน่อใจ

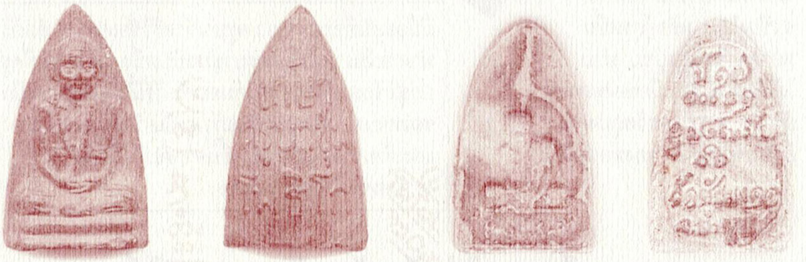
โครงไม้ที่เจาะแต่งอย่างสร้างสรรค์ เพื่อจัดวางแบบพระผงพิมพ์ต่างๆ ฝีมือครูบาวิฑูรย์ ทำไว้ในสมัยที่ท่านยังเป็นสามเณร

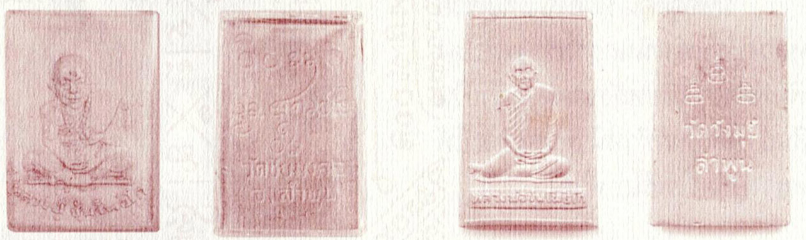

พระผงใบโพธิ์

พระพิมพ์สมเด็จฯ

พระผงเกศา พิมพ์ต่างๆ

พระรอดหลัง 'ส'
ด้านหลังของพระเป็นอักขระตัวเมือง คือ 'สะ'
จัดสร้างเพื่อบรรจุในองค์พระธาตุจอมกิจจิ
โดยพ่อหนานปัน จินา ศิษย์ของหลวงปู่ขุ่ม
ได้ขอไว้ก่อนบรรจุ ประมาณ ๖๐ องค์

ตำนานพระรอดเณรจิ๋ว

พันตำรวจเอกพิเศษ อรรณพ กอวัฒนา (ปัจจุบันเกษียณราชการแล้ว) ผู้ที่หลวงปู่ชุ่มให้ความเมตตามากท่านหนึ่ง ได้เคยให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องพระรอดนอกตำนานไว้ว่า

"พระรอดเณรจิ๋วนี้ เมื่อท่านครูบาบุญทึมสร้างเสร็จแล้ว ก็ได้มอบให้ท่านครูบาชุ่ม โพธิโก ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับท่านครูบาศรีวิชัย เพื่อขอความเมตตาอธิษฐานจิตปลุกเสกให้ เมื่อท่านครูบาศรีวิชัยปลุกเสกให้เสร็จแล้ว ก็แจกจ่ายกันเรื่อยไป ปริมาณการสร้างก็ไม่ได้นับไว้แต่มีจำนวนประมาณ ๑ บาตรพระที่เหลือจากแจกจ่ายตั้งแต่สร้างเสร็จ จนก่อน พ.ศ. ๒๕๑๘ เหลือพระอยู่ประมาณ ๑/๓ บาตร และในปีนี้นี่เอง (๒๕๑๘) ก็ได้แจกจ่ายกันไปจนหมดสิ้น ผมเองเคยคัดสวยๆ เอาไว้จำนวนหนึ่ง

ชื่อพระเครื่องเหล่านี้ (พระรอดน้ำต้น พระรอดแขนติ่ง พระรอดครูบากองแก้ว พระรอดเณรจิ๋ว) ท่านผู้สร้างไม่ได้ตั้งชื่อเอาไว้แต่ประการใด เป็นพวกเรานี่เองที่ไปตั้งชื่อให้ท่านเพื่อความสะดวกในการเล่นหานั่นเอง

ข้อมูลนี้ได้มาจากการบอกเล่าของหลวงปู่ครูบาชุ่ม โพธิโก กับหลวงปู่ครูบาบุญทึม พ่รหมเสโน เองโดยตรงเมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๕๑๘ แต่ก็เป็นความไม่ใส่ใจของผมเองแหละครับที่ไม่ได้สอบถามว่าพระรอดเณรจิ๋วนี้มีกี่พิมพ์ที่แตกต่างไปจากพิมพ์ที่ท่านมอบให้ผมมา จำได้ว่าพระเครื่องส่วนนี้หลวงปู่ครูบาชุ่มฯ นำออกมาจากที่ท่านเก็บและผมเห็นมีเหลือบรรจุอยู่ในบาตรอีกประมาณ ๑/๓ ของบาตร แล้วท่านก็ยังได้เทน้ำลงไปล้างพระและเขย่าๆ บาตรเพื่อให้พระสะอาดก่อนที่จะนำมาแจกจ่ายญาติโยม ผมเองเมื่อเห็นดังนั้นยังค้านเสียงหลงเลยครับว่าไม่ต้องล้างหรอกครับหลวงปู่ฯ (ผมกลัวพระจะเสียหาย) ท่านก็ว่าไม่เป็นไรพระแข็งแรงดีมีผงเก่าอยู่มาก"

มูลเหตุการสร้างเหรียญรุ่นแรก ปี พ.ศ. ๒๕๑๗

วัตถุมงคลที่หลวงปู่ชุ่มจัดสร้างขึ้น ล้วนมาจากความเมตตาของท่านในความปรารถนาที่จะสงเคราะห์ประชาชน บูชาพระรัตนตรัย และสืบทอดพระพุทธศาสนาทั้งสิ้น สำหรับมูลเหตุของการจัดสร้างเหรียญรุ่นแรกของท่านมีดังนี้

หลวงพ่อทองใบ โชติปัญโญ เจ้าอาวาสวัดพรหมวนาราม ต.สันทราย อ.สารภี จ.เชียงใหม่ ศิษย์ผู้ได้รับอนุญาตให้สร้างเหรียญครูบาชุ่มเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๑๗

สืบเนื่องจาก ชื่อเสียงเกียรติคุณของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มได้ขจรขจายออกไป ทำให้ประชาชนจากทุกสารทิศที่ได้สดับฟัง หาโอกาสเดินทางมากราบนมัสการท่าน แล้วมักแจ้งความประสงค์อยากได้เหรียญรูปเหมือนของท่านกลับไปสักการะบูชา แต่หลวงปู่ชุ่มท่านไม่เคยจัดสร้างเลย และไม่อนุญาตให้ใครจัดสร้างด้วย ท่านยังกล่าวอีกว่า ต้องการให้ผู้ที่มีความเคารพเลื่อมใส มีมานะพยายามไปหาท่านด้วยตัวเองมากกว่า ซึ่งท่านก็จะมีวัตถุมงคลชนิดอื่นๆ เมตตาแจกญาติโยมให้ตรงตามจริตวาสนาของแต่ละคนด้วย แต่ทั้งนี้ท่านก็ยังทิ้งท้ายให้ความหวังไว้ว่า เมื่อถึงเวลาอันสมควรนั่นแหละจึงจะทำ เวลาล่วงเลยมานับสิบปี จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๗ หลวงปู่ชุ่มมีวัย ๗๖ ปี ในที่สุดท่านก็อนุญาตให้ศิษย์ของท่านที่ชื่อ ครูทองใบ จัดสร้างเหรียญรูปเหมือนของท่านขึ้นเป็นวาระแรก

ครูทองใบ สายพรหมา ตอนนั้นเป็นรองผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่ หรือในปัจจุบัน ก็คือหลวงพ่อทองใบ โชติปัญโญ เจ้าอาวาสวัดพรหมวนาราม อ.สารภี จ.เชียงใหม่ (เขตติดต่อกับลำพูน) ท่านเมตตาย้อนรำลึกถึง

เหตุการณ์เมื่อ ๓๐ กว่าปีก่อนว่า

ในวันนั้นเป็นงานบำเพ็ญกุศลศพพ่อตาของครูทองใบ โดยทางบ้านของอดีตภรรยาได้นิมนต์หลวงปู่ชุ่มมาเป็นประธานสงฆ์ ครูทองใบจึงมีโอกาสพูดคุยและกราบเรียนเรื่องการสร้างเหรียญกับท่าน

หลวงปู่ชุ่มท่านรักและเมตตาครูทองใบเป็นพิเศษ เพราะครูเป็นคนว่านอนสอนง่าย แล้วยังเป็นผู้มีใจใฝ่ในกุศล โดยมักจะนำรถไปช่วยงานวัด และรับ-ส่งหลวงปู่ชุ่มไปประกอบศาสนกิจอยู่เสมอ

ครูทองใบกราบเรียนถามหลวงปู่ชุ่มไปถึงเรื่อง การสร้างถาวรวัตถุต่างๆ ภายในวัด ท่านตอบว่า “ตอนนี้ยังไม่ได้ทำอะไร ติดที่งบประมาณ กุฏิที่มีก็แค่พออยู่ งบไม่มีไม่รู้จะสร้างได้อย่างไร”

ครูทองใบจึงพูดขึ้นมาว่า “เดี๋ยวนี้ใครๆ เขาก็รู้จักหลวงพ่อหมด โดยเฉพาะทางภาคเหนือ เพราะหลวงพ่อเป็นพระเกจิ ผมว่ามันถึงเวลาแล้ว หลวงพ่อน่าจะทำเหรียญออกมาสักรุ่น เพื่อจะได้ให้คนนำไปบูชาและนำปัจจัยมาสร้างวัด”

อาจารย์ยุทธ เดชคำรณ

หลวงปู่ชุ่มท่านนิ่งพิจารณาอยู่นานพอสมควร ในที่สุดจึงได้กล่าวว่า “หลวงพ่ออนุญาต ถ้าเกิดครูคิดว่าดีและครูสามารถทำได้”

แม้ครูทองใบจะเปรยเรื่องการสร้างเหรียญเอง แต่ก็ทราบดีว่า มีลูกศิษย์รุ่นก่อนๆ และคนทั่วไปหลายคนมาขออนุญาตท่านทำเหรียญหลายครั้งหลายหนนานนับสิบปีแล้ว แต่ท่านก็ไม่เคยอนุญาต

พอท่านอนุญาตในคราวนี้ จึงทำให้ครูทองใบทั้งแปลกใจ และภูมิใจ

นับแต่บัดนั้น ครูทองใบก็ตั้งใจที่จะทำเหรียญของครูบาอาจารย์อย่างดีที่สุด วันหนึ่งได้พบกับครูยุทธ เดชคำรณ ซึ่งเป็นนักสะสมพระ และเป็นนักเขียนสมัครเล่นในหนังสือ ‘ของดีเมืองเหนือ’ ครูยุทธแสดงความแปลกใจที่ได้ยินชื่อเสียงของหลวงปู่ชุ่มมานาน แต่ไม่เคยเห็นวัตถุมงคลของท่านวางจำหน่ายตามแผงพระเลย โดยเฉพาะเหรียญ เมื่อคุยไปคุยมา ครูยุทธก็ถามครูทองใบว่า

หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก อธิษฐานจิตปลุกเสกเดี่ยว วัตถุมงคลรุ่นปี ๑๗ ตลอด ๗ วัน ๗ คืน ในวิหารวัดวังมุย แล้วเข้าพิธีพุทธาภิเษกอีกครั้ง โดยคณาจารย์หลายท่าน

พอจะรู้จักหลวงปู่ชุ่ม เมืองลำพูนบ้างไหม

ครูทองใบตอบยิ้มๆ ว่า

"ผมรู้จักดี เพราะท่านเป็นครูบาอาจารย์ของผมเอง ท่านรักผมเหมือนลูก ถ้าพี่จะไป ผมยินดีที่จะอาสาพาไปกราบ"

นับจากนั้น ครูทองใบจึงได้ครูยุทธเป็นแนวร่วมอีกคน แล้วยังมีคุณอิศรา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ซึ่งเปิดกิจการโรงพิมพ์ อยู่ที่ จ.เชียงใหม่มาช่วยด้วย

คุณอิศราได้ให้ช่างทำบล็อกพระแบบต่างๆ ขึ้นมา เพื่อนำไปให้หลวงปู่ชุ่มพิจารณาเลือกแบบ

นับว่าเป็นเหรียญรุ่นแรกที่ต้องรอคอยมาอย่างยาวนาน หลวงปู่ครูบาชุ่มท่านได้ผูกยันต์ ลงอักขระตามพระสูตรให้อย่างครบถ้วน ดังที่ปรากฏอยู่ด้านหลังเหรียญรุ่นนี้ และท่านก็ได้แผ่อธิษฐานจิตปลุกเสกเดี่ยวตลอด ๗ วัน ๗ คืน ในพระวิหาร วัดชัยมงคล (วังมุย) เริ่มทำพิธีเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๗

การตรวจรับนับของที่หลวงปู่อนุญาตให้จัดสร้างครั้งนี้ ได้กระทำกันต่อหน้าหลวงปู่และคณะกรรมการที่หลวงปู่ได้อนุมัติให้แต่งตั้งขึ้น คืออาจารย์ยุทธ เดชคำรณ ศึกษานิเทศก์ เขตศึกษา ๘ อาจารย์ทองใบ สายพรหมา รองผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษา เชียงใหม่ และ ม.ร.ว.เอี่ยมศักดิ์ จรูญโรจน์

วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๗ จัดทำพิธีฉลองสมโภช เจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัด และพระเถระชั้นผู้ใหญ่ในจังหวัดลำพูน สวดเจริญพระพุทธมนต์ธรรมจักรกัปปวัตนสูตร ฯลฯ หลวงปู่ชุ่มนั่งปรกบริกรรมแผ่พลังเมตตาจิตตลอดคืนสุดท้าย เช้าวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๑๗ สวดเบิกพระเนตรและมงคลสูตรต่างๆ เสร็จพิธีทำบุญตักบาตร ถวายภัตตาหาร พระสงฆ์อนุโมทนา เสร็จพิธี.

เหรียญชุดแรกที่จัดสร้างในปี พ.ศ. ๒๕๑๗

เหรียญทองคำใหญ่	สร้าง	๓๐	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๒,๕๐๐ บาท
เหรียญทองคำเล็ก	สร้าง	๑๙	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๑,๘๐๐ บาท
เหรียญเงินใหญ่	สร้าง	๙๙๙	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๑๕๐ บาท
เหรียญเงินเล็ก	สร้าง	๔๙๙	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๑๐๐ บาท
เหรียญนวโลหะใหญ่	สร้าง	๙๙๙	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๕๐ บาท
เหรียญนวโลหะเล็ก	สร้าง	๔๙๙	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๓๐ บาท
เหรียญทองแดงใหญ่	สร้าง	๑๓,๖๒๙	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๒๕ บาท
เหรียญทองแดงเล็ก	สร้าง	๑,๕๙๙	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๒๕ บาท
เหรียญโภคทรัพย์เงิน	สร้าง	๒๗๗	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๑๐๐ บาท
เหรียญโภคทรัพย์ทองแดง	สร้าง	๑,๕๐๐	เหรียญ	บูชาเหรียญละ	๒๐ บาท
	รวม	**๒๐,๐๕๐**	**เหรียญ**		
พระสังกัจจายน์	สร้าง	๑,๐๗๗	องค์	บูชาองค์ละ	๓๐ บาท
ล็อกเกตรูปเหมือน	สร้าง	๓๒๗	องค์	บูชาองค์ละ	๑๕๐ บาท

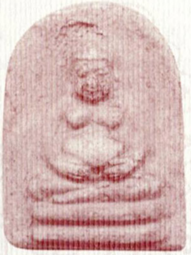
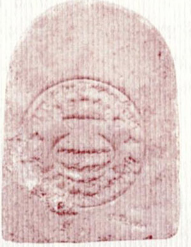
เหรียญปี ๑๗ เนื้อเงิน ไม่มีห่วง

เหรียญปี ๑๗ เนื้อทองแดง มีห่วงเชื่อม

เหรียญโภคทรัพย์ มี ๒ เนื้อ คือ เงิน และทองแดง
ขนาดประมาณเท่าเหรียญ ๑ บาท สมัยนั้น (พ.ศ. ๒๕๑๗)

พระสังกัจจายน์ ปลุกเสกตลอดไตรมาส
เข้าพิธีเดียวกับเหรียญ ปี ๑๗ สร้าง ๑,๐๓๗ องค์

เหรียญกลม ปี พ.ศ. ๒๕๑๘

สร้างที่วัดสันดอนมูล (บ้านแคว) ต.ท่ากว้าง อ.สารภี จ.เชียงใหม่

เหรียญรูปไข่ พ.ศ. ๒๕๑๘ ฉลองอายุ ๗๗ ปี

จัดสร้างขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึก ในวาระที่หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม มีสิริอายุ ๗๗ ปี มีทั้งแบบเหรียญทองแดง และเหรียญกะหลั่ยเงิน

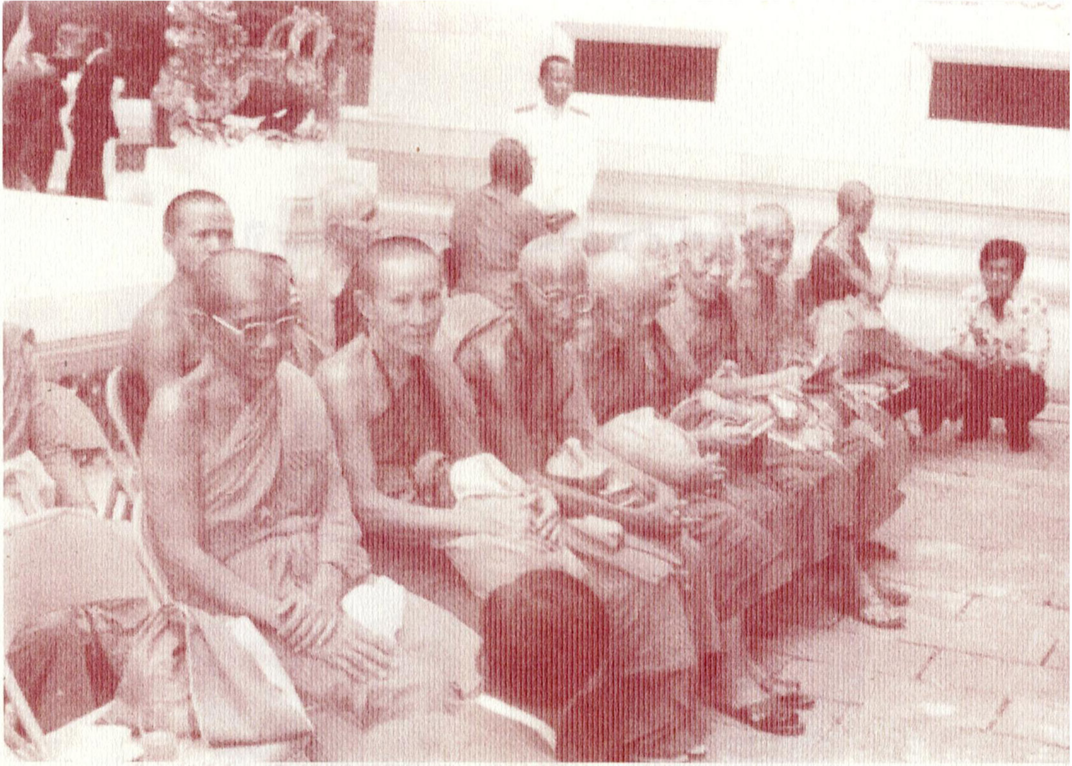

เหรียญรูปไข่ รุ่นปี พ.ศ. ๒๕๑๙

จัดสร้างขึ้นที่วัดร่มหลวง อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ปลุกเสกเดี่ยว ก่อนมรณภาพปลายปี ๒๕๑๙

วัตถุมงคลโดยพระราชดำริ

ในปัจฉิมวัยของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ท่านเปิดเผยเกียรติภูมิเต็มองค์ โดยร่วมเส้นทางธรรมสัญจรไปพร้อมกับหลวงพ่อฤาษีลิงดำ และเผ่าพงศ์พระสุปฏิปันโน ผู้ล้วนเป็นสหธรรมิกที่มีสายสัมพันธ์แน่นแฟ้น

เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘ หลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก (ลำดับที่ ๔ จากซ้าย) พร้อมด้วยหลวงพ่อฤาษีลิงดำ, หลวงปู่ครูบาวงศ์, หลวงปู่ครูบาธรรมชัย และพระเถระอีกหลายรูป ได้เข้าร่วมพิธีพุทธาภิเษก ‘ผ้ายันต์มหาพิชัยสงคราม’ ที่พระอุโบสถ วัดบวรนิเวศวิหาร อารามหลวงชั้นเอก ตามพระราชโองการอาราธนาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ จากนั้นได้นำออกไปแจกเหล่าทหารหาญทั่วประเทศ ปรากฏว่าพุทธคุณเป็นเลิศเลื่องลือยิ่ง

เหรียญสุปฏิปันโน โดยวัดท่าซุง

ในปี ๒๕๒๐ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) วัดท่าซุง ได้จัดสร้างเหรียญ สุปฏิปันโน โดยทำเป็นรูปพระเถระผู้ทรงคุณเป็นเลิศ ๑๖ ท่าน มี ๒ เหรียญ สร้างด้วยโลหะรมดำ

ด้านหน้าซ้าย : มีรูปและชื่อ
๑. หลวงพ่อปาน ๒. หลวงพ่อบุดดา
๓. หลวงปู่สี ๔. พระมหาวีระ

ด้านหน้าขวา : มีรูปและชื่อ
๑. พระครูสุคันธศีล ๒. ครูบาอินทจักร
๓. ครูบาพรหมจักร ๔. ครูบาวงศ์

ด้านหลังซ้าย : มีรูปและชื่อ
๑. หลวงปู่แหวน ๒. หลวงพ่อสิม
๓. หลวงปู่คำแสน ๔. พระมหาอำพัน

ด้านหลังขวา : มีรูปและชื่อ
๑. ครูบาศรีวิชัย ๒. ครูบาธรรมชัย
๓. ครูบาขุ่ม ๔. ครูบาบุญทึ่ม

ภาพและข้อมูลจาก หนังสือ 'สมบัติพ่อให้' ของพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง

สมบัติพ่อให้ ของหลวงพ่อพระราชพรหมขาน

เนื้อซิลิกา มีซุ้มและมีลูกแก้วใสวางอยู่ข้างหน้าองค์พระ สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔
องค์พระสูง ๖ ๑/๒ นิ้ว ความสูงจากฐานถึงยอดซุ้ม ๑๓ ๑/๔ นิ้ว
ฐานรูปกลม เส้นผ่าศูนย์กลาง ๘ ๑/๔ นิ้ว ฐานสูง ๓ ๑/๒ นิ้ว
ที่ฐานเขียนว่า ***พระมหาวีระ ถาวโร***

วัดท่าซุง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี

ตำนานแก้วจักรพรรดิ

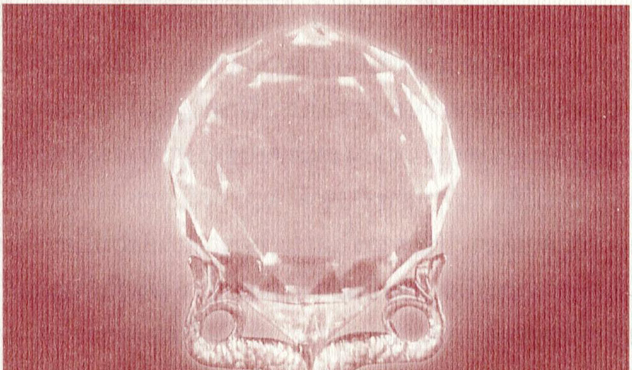
หลวงพ่อฤาษีลิงดำ เล่าเรื่องแก้วจักรพรรดิไว้ในหนังสือ 'สมบัติพ่อให้' อยู่ในส่วนของ 'แก้วมณีรัตนะ' ซึ่งท่านทำขึ้นมาสงเคราะห์ลูกหลานตลอดจนศิษยานุศิษย์มากมายทั้งในและต่างประเทศของท่าน ทำให้เราทราบว่าแก้วจักรพรรดิองค์ต้นแบบนั้น ท่านได้รับมอบมาจากหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม

"แก้วนี้ ทำด้วยบารมีของพระพุทธเจ้า เวลาทำจริงๆ อาตมาไม่รู้เรื่องเลย ต้องไปศึกษากับท่านมา ๒ คืน คืนแรกที่ขึ้นไปก็อยากทราบประวัติว่า ลูกแก้วนี้มีประวัติมาจากไหน คือแก้วอาตมา มีอยู่ลูกหนึ่ง ไม่ทราบว่ามาจากไหน ทราบแต่ว่าเป็นของต้นตระกูลสืบต่อกันมาหลายชาติ ก็ขึ้นไปหาโยมท่านที่ดาวดึงส์ ไปถามโยมผู้ชายว่าโยมทราบประวัติของลูกแก้วนี้ไหม ท่านบอกว่าท่านทราบประวัติแต่ไม่เคยใช้มาก่อน คนที่เคยใช้จริงๆ คือโยมผู้หญิง โยมผู้หญิงท่านบอกว่า ท่านใช้มาแล้วหลายสิบชาติ และก็สมัยครองราชย์ ท่านบอกว่าเรามีแก้วลูกเล็กลูกเดียว ประชากรในประเทศของเรายังไม่มีใครจนเลย ท่านเลี้ยงพอ ก็เลยถามประวัติความเป็นมา ท่านบอกว่า ***เดิมทีเป็นลูกแก้วลูกยอดของพระเจ้าจักรพรรดิ*** เลยถามท่านว่า เวลานี้แก้วของพระเจ้าจักรพรรดิอยู่ที่ไหน ท่านบอกว่า อยู่ที่พระจุฬามณี จึงพาไปดูความจริงสมัยของพระเจ้าจักรพรรดิที่มีแก้วมณี มีพระขรรค์แก้ว มีเกือกแก้ว มีจักรแก้ว แต่ว่าทั้ง ๔ อย่างนี้อยู่คนละที่ มีเทวดารักษาอยู่ ถ้าใครจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ เทวดา

ก็จะนำของทั้ง ๔ อย่างมามอบให้ แต่ว่าพระเจ้าจักรพรรดิคนนั้นตาย คนอื่นจะรับมรดกแทนไม่ได้ เทวดาต้องเอาของเขากลับคืนไป เทวดาท่านต้องหวงแหน เพราะว่าของ ๔ อย่างนี้ จะต้องเป็นคนที่มีบุญพอจึงจะครองไว้ได้ สร้างวัดท่าซุงในตอนแรก หลวงปู่ชุ่มท่านเอามาให้เมื่อวันที่ท่านจะกลับ ท่านขึ้นไปหาบนห้อง ท่านบอกว่า ***'น้อง ไม่ช้าพี่ก็ตาย อยู่ไม่ได้ แต่ว่าน้องจะต้องอยู่อีกนาน'***

ตามประวัติเดิม เคยเกิดเป็นพี่น้องกันมา ท่านก็เลยนำแก้วออกมา บอกว่า ***'แก้วลูกนี้เป็นของต้นตระกูล สืบต่อกันมาหลายชาติ น้องจงรักษาไว้ เมื่อมีลูกแก้วนี้แล้ว จะทำอะไรก็สำเร็จทุกอย่าง'***

ในช่วงนั้นสร้าง เงินเป็นหมื่นก็เป็นหนี้เขา แต่ว่าต่อมาเมื่อได้ลูกแก้วนี้ขึ้นมา สร้างอะไรต่างๆ ทางด้านโบสถ์ สร้างทั้งหมดใช้เวลา ๓ ปี โบสถ์หลังเดียวใช้เวลา ๓ ปี ยังไม่อยากจะเสร็จเลย แต่ว่าสิ่งก่อสร้างทางด้านโบสถ์นะ เมื่อได้ลูกแก้วนี้มาแล้ว ใช้เวลาสร้างทั้งหมด ๓ ปี และก็ได้ ๓ ปีนะ อาตมาไม่ได้ปั๊มเงินเองนะ ก็ได้เงินจากท่านพุทธบริษัททั้งหมดนี่แหละช่วยสร้าง”

แก้วจักรพรรดิ *จากหนังสือ 'สมบัติพ่อให้' มีคำบรรยายภาพว่า 'เป็นองค์แก้วสำหรับตั้งบูชา ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๕ ซ.ม. สูง ๖ ซ.ม. มีทั้งหมด ๒๐ องค์ หลวงพ่อเอาไว้บนหัวนอน ท่านปลุกเสกตลอดมา กว่า ๑๐ ปี'*

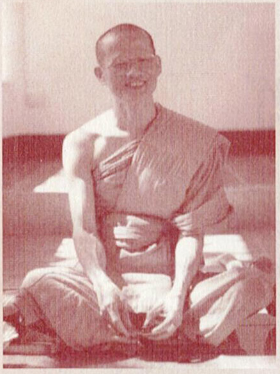
อภินิหาร 'แก้วราหู'

พันตำรวจเอกพิเศษ อรรณพ กอวัฒนา ผู้เป็นศิษย์ท่านหนึ่งของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) และได้รับความเมตตาจากหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก มากคนหนึ่ง ได้เขียนหนังสือ 'อิทธิฤทธิ์ หรือความบังเอิญ ของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน' ไว้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงทำให้คนรุ่นหลังได้ทราบถึงเรื่องแก้ว ๓ ดวง รัตนสมบัติอันยอดเยี่ยมของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม จึงขอยกข้อความบางตอนจากในหนังสือ ซึ่งท่านเขียนไว้ด้วยลีลายอดเยี่ยมอันเป็นเอกลักษณ์ มาเผยแผ่ไว้ ณ ที่นี้

"พวกเราได้พบกับหลวงปู่ครูบาชุ่ม ก็เพราะครั้งหนึ่ง เมื่อหลวงพ่อพาพวกเราไปนมัสการหลวงปู่ทึม แต่แล้วปรากฏว่าหลวงปู่ทึม ยังได้ไปนิมนต์หลวงปู่ชุ่ม มารอรับพวกเราด้วย เห็นไหมครับปฏิปทาพระสุปฏิปันโน ไม่มีหวงลูกศิษย์ไม่กลัวว่าจะถูกแย่งลาภสักการะ อะไรๆ ที่คิดว่าดี ท่านจะสรรหามาให้ลูกศิษย์แตกต่างจากปุถุชนคนธรรมดามากทีเดียว (ผมอยากให้ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ ไม่ว่าหลวงปู่องค์ไหนเมื่อได้พบกับหลวงพ่อแล้ว ก็มักจะโยงกันพาเอาหลวงพ่อ หลวงปู่องค์อื่นๆ ที่เราท่านต่างก็ยอมรับกันว่าเป็นพระสุปฏิปันโน ออกมาจากที่หลบซ่อน มาหาหลวงพ่อกันเป็นทอดๆ เป็นทิวแถวไปเลย)

เมื่อเล่าถึงบางเรื่องเกี่ยวกับหลวงปู่ไปแล้ว เชื่อว่ามีหลายคนที่กำลังอยากจะฟังเกี่ยวกับเรื่อง ลูกแก้วสารพัดนึก ต้นแบบที่หลวงพ่อของเราได้มาจากหลวงปู่ แล้วในที่สุดก็มาเป็นลูกแก้วสวยๆ ที่พวกเราห้อยคอกันอยู่อย่างไรล่ะ อยากจะฟังประวัติความเป็นมาของลูกแก้วเหล่านี้บ้างไหม ถ้าอยากฟังก็กรุณาตามมาฟังผมโม้ได้เลยครับ

หลวงปู่ชุ่มฯ นั้น ท่านเป็นลูกศิษย์ของครูบาศรีวิชัยฯ เมื่อแรกเริ่มเดิมทีที่พวกเราไปนมัสการท่านนั้น ท่านจะแจกเครื่องรางของขลังประเภท **พระรอด ตะกรุดเหน็บ ตะกรุดหนัง** (ลูกวัวตายในท้อง ตายเองโดยธรรมชาตินะครับ ไม่ใช่จงใจไปทำให้แม่ของมันตาย แล้วเอาหนังลูกในท้องของมันมา) และ**ตะกรุดปรอท** สำหรับพระรอดที่ว่านี้ พวกนักเลงพระเรียกกันว่า **'พระรอดเณรจิ๋ว'** ตะกรุดหนังลูกวัวก็เหมือนกับตะกรุดปรอท เป็นเครื่องรางเฉพาะตัวของท่านเอง

พระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญฺโญ (พระอาจารย์เล็ก) วัดท่าขนุน อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี อายุ ๔๘ ปี พรรษา ๒๑

'หลวงปู่ขุ่มท่านพูดน้อยมาก ส่วนใหญ่เอาแต่นั่งยิ้ม ถามคำตอบคำ จนคนเกรงใจไปเอง แต่องค์นี้แหละ ที่หลวงปู่ฤๅษีบอกว่าเข้านิโรธสมาบัติได้สี่อิริยาบถ

วัตถุมงคลของหลวงปู่คุ่นนั้น มี ตะกรุดปรอท ตะกรุดหนังลูกวัวตายในท้อง เหรียญหมดห่วง ท่านว่าท่านเสกปรอทให้แข็งตัวได้เท่านั้น แต่อาจารย์ของท่านเสกเป็นแก้วได้ ปรอทตัวเมียจะเป็นแก้วราหู ปรอทตัวผู้จะเป็นแก้วจักรพรรดิ

- บันทึกของพระอาจารย์เล็ก สุธมฺมปญฺโญ ศิษย์อีกท่านของหลวงพ่อฤๅษีลิงดำ วัดท่าซุง

จากสมุดเยี่ยม ของเว็บไซต์ 'กระโถนข้างธรรมาสน์'

ทีนี้หลวงปู่ ท่านเคยเล่าให้ผมฟังว่าอาจารย์ของท่านนั้นเก่งเหลือหลาย เก่งกว่าลูกศิษย์ของท่านมากมายนัก ท่านทำได้แค่ซัดปรอทให้แข็งตัว ทำเป็นตะกรุดปรอท แต่พระอาจารย์ของท่านนั้นเก่งเหนือไปกว่านั้น ท่านซัดปรอทต่อไปอีกจนปรอทนั้นกลายเป็นแก้ว ถ้าเป็นตัวเมียจะมีรูเรียกว่าแก้วราหู แต่ตัวผู้ผมจำไม่ได้ว่าท่านเรียกว่าอย่างไร ใครรู้และจำได้ช่วยบอกที ท่านได้รับมาเป็นมรดกตกทอดมา ๓ ลูก เป็นตัวผู้ใหญ่ ๒ ลูก ตัวเมีย ๑ ลูก

ลูกใหญ่สุดท่านถวายพระเจ้าอยู่หัว รองลงมาท่านถวายหลวงพ่อของเรา ก็ลูกที่หลวงพ่อท่านเคยแช่อยู่ในอ่างน้ำมนต์ของหลวงพ่อนั่นแหละครับ ลูกเล็กสุด หลวงปู่ฟั่นเชือกทำเป็นสายร้อยและคล้องคอให้กับผม หลังจากคณะของหลวงพ่อกลับกรุงเทพฯ ไปแล้ว ๒ วัน เพราะผมกับลูกน้องยังต้องอยู่ต่อ เนื่องจากจะต้องดูแลจนกว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยจริงๆ

ในตอนแรกผมไม่ยอมรับ เพราะกลัวจริงๆ ครับ กลัวว่าวาสนาจะไม่ถึงไม่คู่ควรกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ระดับนี้ แต่หลวงปู่ท่านยืนยันจะให้ และท่านว่าท่านถามผู้ดูแลรักษาแล้ว ทางนั้นยืนยันไม่ขัดข้อง ผมงี้น้ำตาไหลดีใจน่ะ ดีใจมากครับ แต่ไม่เท่ากับความภาคภูมิใจ รู้สึกหัวใจพองโตมากๆ จนบอกไม่ถูก มีความรู้สึกว่าเทพยดาฟ้าดิน ตลอดจนปรมาจารย์ รวมทั้งหลวงปู่ หลวงพ่อ และพระเบื้องบน ท่านให้ความกรุณาต่อผมมากจริงๆ

ความจริงแล้ว ของศักดิ์สิทธิ์อย่างนี้ ปุถุชนคนธรรมดาหน้าไหนบ้าง ที่ไม่อยากจะได้มาไว้ครอบครองจนเนื้อตัวสั่น แค่เห็นก็เรียกว่าเป็นบุญ

ตาแล้ว ผมเองก็เช่นเดียวกัน อยากได้ แต่สงสัยว่าตัวผมเองนั้นมีคุณงามความดีแค่ไหนเชียว จึงจะได้ของศักดิ์สิทธิ์นี้มาเป็นกรรมสิทธิ์

จำได้ว่า ครั้งแรกผมไม่ยอมรับและได้อ้อนวอนหลวงปู่ ว่าขอให้หลวงปู่กรุณาถามเบื้องบนด้วยว่าให้ผมจริงๆ หรือ และถ้าผมรับไว้แล้วจะมีเงื่อนไขอย่างไรบ้าง หลวงปู่ท่านว่า ถามแล้วและอนุมัติมาแล้ว ผมก็ยังดึงดันขอให้หลวงปู่ถามให้อีกครั้งหนึ่ง ท่านก็กรุณาตามใจถามให้ เมื่อหลวงปู่ท่านยืนยันอีกครั้งหนึ่งผมจึงยอมรับเอาไว้

เรื่องที่เล่านี้ถ้าท่านที่ไม่เข้าใจผม อาจจะคิดว่าไอ้นี่มาดมากเจ้าท่าไม่เป็นเรื่อง ซึ่งผมต้องขอความกรุณาชี้แจงในตอนนี้เสียเลยว่า ในขณะนั้นจิตใจของผมระลึกอยู่ตลอดเวลาว่า ผมนั้นเป็นเพียงลูกศิษย์หางแถวของหลวงพ่อ หลวงปู่ ผมมีฐานะยากจน ไม่มีเงินทองหลามไหลเหมือนใครเขา แต่ถ้าเป็นงานเพื่อหลวงพ่อ หลวงปู่ หรือเพื่อการพระศาสนาแล้ว ผมจะทุ่มเทแรงกายแรงใจอย่างเต็มที่ มีเงินผมก็จะเอาเงินช่วย ไม่มีเงินผมจะเอาแรงกายแรงความคิดทุ่มเทเข้าช่วย แต่อย่างว่าแหละครับ การช่วยเหลือถ้าไม่เป็นเงินก้อนโตๆ ก็ไม่มีใครเห็นไม่มีใครให้ความสำคัญ

ในงานทำบุญที่หลวงปู่ชุ่มเข้านิโรธสมาบัตินี้ก็เหมือนกัน ผมเป็นเพียงร้อยตำรวจเอกที่พิการมีฐานะยากจน ไม่มีพื้นที่ปกครองไม่มีลูกน้องบริวารและไม่มีอำนาจราชศักดิ์ แต่ผมนั้นได้รับเป็นธุระอย่างแข็งขัน ในเรื่องการติดต่อประสานงานเตรียมการทางด้านของหลวงปู่ ต้องขึ้นๆ ล่องๆ กรุงเทพฯ-เชียงใหม่ เชียงใหม่-กรุงเทพฯ ไม่รู้ว่ากี่เที่ยวต่อกี่เที่ยว และรับภาระเรื่องค่าใช้จ่ายนั้นเองโดยตลอด ไม่ทราบว่าหมดเท่าใดต่อเท่าใด

ครั้นถึงเวลาที่จะทำบุญเมื่อตอนที่หลวงปู่ออกจากนิโรธสมาบัติ ก็ไม่มีโอกาสเหมือนใครอื่นเขา เพราะจะต้องคอยดูแลความปลอดภัยให้กับคนส่วนใหญ่นั่นเอง เรียกว่าแม้จะอยู่ใกล้แต่เข้าไม่ถึง สำนวนจีนกำลังภายในเขาว่า แม้ชายคาจะเกยกันแต่ก็เหมือนไกลอยู่สุดขอบฟ้า

ลูกน้องเคยถามผมว่า ถ้าการทำบุญกับพระอริยสงฆ์ที่เพิ่งออกจากนิโรธสมาบัติ จะให้ผลมากอย่างรวดเร็วและประเสริฐจริง คนอื่นๆ ที่ไปกันก็คงจะได้รับผลที่ประเสริฐนั้นไปกันถ้วนทั่ว แต่พวกเราคงจะไม่ได้ ผมค้านว่า 'เฮ่ย ไม่จริง แล้วย้อนถามเขาไปว่าสบายใจไหม? ปลื้มใจไหม? ที่ได้มาร่วมงานทำบุญ

ในครั้งนี้' พวกเขาตอบว่า ยอดจริงๆ มีทั้งใจหายใจคว่ำสนุกตื่นเต้น และในที่สุดก็ลงท้ายด้วยความอิ่มใจปลาบปลื้มใจสบายใจ เรียกว่ามีครบทุกรส ความประทับใจนี้ พวกเขาไม่เชื่อว่าจะมีวันได้ประสบพบอีก และจะไม่มีวันลืมเลือนเลย ผมได้โอกาสจึงพูดกับพวกเขาว่า 'นั่นไงผลตอบแทนของพวกเราก็คือความสบายใจ ความสุขใจที่ได้รับซึ่งก็น่าจะถือได้ว่าเป็นผลบุญอย่างยิ่งแล้ว คนมีเงินมีทอง มีทรัพย์สมบัติมหาศาล ไม่มีความสุขเท่ากับที่พวกเราได้รับและมีอยู่ในครั้งนี้' พวกเขาก็อึ้งไป แต่ก็อ้อมแอ้มกันนิดๆ หน่อยๆ ว่าแหมลูกพี่ ทางใจพวกผมยอมรับว่าได้กันอย่างเต็มปรี่ แต่ถ้าได้ทางโลกมาเจือจุนพอให้บรรเทาความเดือดร้อน ไม่ถึงกับขอให้มีมากจนถือได้ว่าสะสมเกินไป ก็น่าจะดีกว่านะครับ ซึ่งผมก็เห็นด้วยเต็มร้อย แต่ก็ได้แต่อ้อมๆ แอ้มๆ ตอบไปไม่เต็มเสียงว่า อืม...

หลังจากที่ผมได้พูดคุยกัน เรื่องผลบุญและงานบุญของหลวงปู่ชุ่มฯ กับลูกน้องไปแล้ว ก็ไม่นานเกินรอ เพียงวันสองวันต่อมา หลวงปู่ชุ่มฯ ท่านก็มอบลูกแก้วดังกล่าวให้กับผม เห็นไหมครับทันตาเห็นจริงๆ...

หลวงปู่ชุ่มฯ ท่านบอกผมว่า ลูกแก้วนี้ ครูบาอาจารย์ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ปกปักรักษาลูกแก้วนี้เต็มใจให้ผม ท่านว่าเป็นแก้วสารพัดนึก โดยมีพระคาถากำกับ แต่เจ้าของและผู้ปกปักรักษาเขาขอสัญญากับผมว่า การที่จะขออะไรกับลูกแก้วนี้ จะต้องขอสิ่งที่อยู่ในศีลในธรรม เช่น ถ้าขอให้ผู้หญิงรัก เมื่อได้ผู้หญิงคนนั้นเป็นภริยาแล้ว จะต้องรับผิดชอบเลี้ยงดู

นอกจากนั้นมีเงื่อนไขพิเศษก็คือ ท่านว่าผู้ดูแลรักษาท่านหนึ่งขอว่า ห้ามใช้กับหญิงโสเภณี และถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว อย่าพกลูกแก้วนี้เข้าไป หรือผ่านไปในแหล่งหญิงนครโสเภณี เพราะผู้ดูแลท่านรังเกียจ ผมก็รับสัญญานั้น

หลวงปู่ชุ่มฯ ท่านลงมือฟั่นเชือกด้วยมือท่านเอง ร้อยในรูของลูกแก้ว ผูกทำเป็นห่วงเชือกคล้องคอให้กับผม ต่อมาผมกลัวเชือกขาดลูกแก้วจะหาย จึงมาดัดแปลงให้ดีขึ้น โดยให้แม่นิด (ลูกศิษย์อาวุโสของหลวงพ่อ) ถักเชือกไนลอนเป็นตาข่ายล้อมลูกแก้วเอาไว้ และขนาดเชือกก็เปลี่ยนใหม่ให้โตขึ้น จนพอไว้ใจได้ว่าไม่อาจขาดได้โดยง่าย แต่ก็คิดไว้ในใจว่าถ้ามีเงินเมื่อใด ก็จะเอาไปเลี่ยมทองให้คู่ควรเหมาะสมเสียที แต่แล้วก็ไม่มีโอกาส เพราะระยะนั้นยอมรับกันอย่างตรงๆ เลยครับ ว่าชะตาชีวิตในตอนนั้น เป็นเหมือนที่หมอดูเขาว่า พระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรก แต่ที่ผมประสบนั้น เรียกใหม่ได้เลยว่า พระศุกร์กระทืบ

จมเบ้า พระเสาร์กระแทกมิดธรณี จวนเจียนจะอยู่จะไปหลายครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเงินเรื่องทอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องชีวิตครอบครัว บ้านแตกสาแหรกกระจุย ขนาดหลวงพ่อของเราท่านอุตส่าห์ทำพิธีบังสุกุลเป็นให้ถึง ๒ ครั้ง พาไปปล่อยปูกับท่านอีก ๑ ครั้ง ก็ประทังได้แค่ร่อแร่ จะตายก็ไม่ตาย จะเป็นก็ไม่เป็น

ตอนนั้นผมออกจากบ้านที่ผมอยู่มาตั้งแต่เกิดจนเป็นร้อยเอก โดยมีเครื่องแบบไป ๒ ชุด ไปอาศัยอยู่กับเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่ง ซึ่งมีชื่อฉายาที่บรรดาลูกศิษย์เก่าๆ เรียกกันว่า 'ไอ้ตี๋เล็ก' สำหรับผมนั้นเขาเรียกกันว่า 'ไอ้ตี๋ใหญ่' (ฉายานี้หลวงพ่อของพวกเราตั้งให้นะครับ) ตอนนั้นถ้าไม่ได้ไอ้ตี๋เล็กฯ ผมคงแย่แน่ๆ...

และผมยอมรับครับว่าในตอนนั้น มีความกลัดกลุ้มใจมากๆ ทำให้บางครั้งผมก็หาทางออกโดยไปเที่ยวเตร่ แบบที่ผู้ชายทั่วๆ ไปเขาเที่ยวกัน แต่ถ้ามีรายการพรรค์อย่างนั้น ผมจะถอดลูกแก้วทิ้งไว้ในรถทุกครั้ง ลืมล็อกประตูรถเป็นสิบๆ ครั้งก็ไม่เคยหาย หลายๆ ครั้งที่ผมลืมถอดลูกแก้วเอาไว้บนหัวเตียงในโรงแรมตามต่างจังหวัดที่ไปปฏิบัติราชการ กว่าจะรู้ว่าลืมเอาไว้ ก็กลับมาถึงกรุงเทพฯ แล้ว ครั้นโทรศัพท์ทางไกลไป ให้คนไปตามหาให้ ก็ไม่มีใครพบใครเห็น ผมก็ได้แต่จุดธูปเทียนขอขมา และอธิษฐานว่าผมไม่ได้ทำอะไรผิด ผมรีบร้อนจริงๆ ผมผิดไปแล้ว หมดปัญญาแล้ว แต่ถ้ายังมีบุญบารมีอยู่ ก็ขอให้มีผู้พบเห็น ส่วนผมก็จะพยายามติดตามให้ได้คืนมาให้จงได้ แล้วผมก็เข้านอน รุ่งขึ้นเช้าผมไปกราบพระก็พบว่า ลูกแก้วกลับมาอยู่ที่หน้าหิ้งพระของผมทุกทีไป บางครั้งก็ ๓ วันบ้าง ๗ วันบ้าง

ต่อมาไอ้ตี๋เล็กฯ ประสบปัญหาเกี่ยวกับธุรกิจการค้า แต่ขณะนั้นก็มีช่องทาง คือถ้าลูกค้าชาวญี่ปุ่นที่ติดต่อกันอยู่ยอมตกลงข้อเสนอตามโครงการของไอ้ตี๋เล็กฯ ไอ้ตี๋เล็กก็จะได้งานที่จะสามารถกอบกู้สถานภาพเอาไว้ได้ และอาจจะร่ำรวยมหาศาลเลยทีเดียวแหละ แต่การที่อุตส่าห์ลงทุนเชิญไอ้ยุ่นปี่ญี่ปุ่นมาเที่ยวเมืองไทย เพื่อจะได้มีโอกาสมีเวลาได้ชี้แจงเรื่องงานเรื่องโครงการดังกล่าวนี้นั้น ปรากฏว่าไอ้ยุ่นฯ ไม่สนใจเลย จำเป็นต้องวางแผนพาไปเที่ยวต่อที่เชียงใหม่เพื่อเป็นการเอาใจ และเพื่อยืดเวลาหาโอกาสในการเจรจาต่อไปอีก ก่อนเดินทางไปเชียงใหม่ ไอ้ตี๋เล็กฯ วุ่นวายใจมากเพราะภริยาก็ท้องแก่ใกล้คลอด ท่าทีที่หยิ่งเชิงไอ้ยุ่นฯ ไปแล้วนั้น นอกจากไอ้ยุ่นฯ จะไม่สนใจเอาเสียเลยแล้ว ยังแทบจะหัวเราะเยาะเอาเสียด้วย ตั้งท่าจะไม่ไปแล้ว เพราะปรารภกับผมว่า ไป

ก็เท่านั้น เสียทั้งเงินเสียทั้งเวลา ผมจึงได้ตัดสินใจมอบลูกแก้วให้กับไอ้ตี๋เล็กฯ ไป เพื่อให้เป็นกำลังใจและหวังขอให้ท่านช่วยให้ไอ้ตี๋เล็กฯ ประสบความสำเร็จในการเจรจาครั้งนั้น และก็เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์เหลือที่จะกล่าว เพราะระหว่างการเดินทางบนเครื่องบินนั้นเอง นายทุนญี่ปุ่นซึ่งเคยแสดงทีท่าสนใจน้อยมากกลับขอเซ็นสัญญาตกลงกันบนเครื่องบินโดยไม่ยอมอ่านสัญญาเลย ทีนี้ไอ้ตี๋เล็กฯ ก็ดีใจซิครับ แทบจะคลุ้มคลั่งเลยทีเดียว พาญี่ปุ่นเที่ยวอย่างหามรุ่งหามค่ำ เที่ยวเตร่กินเหล้าเมายาเฮฮากันทั้งวันทั้งคืน ด้วยมองเห็นเงินเป็นร้อยๆ ล้านวางแบอยู่แค่เอื้อม ผมโทรศัพท์ทางไกลไปเตือนสติอยู่ทุกวัน วันละหลายๆ ครั้ง ให้ระวังเรื่องเงื่อนไขของเจ้าของลูกแก้ว ไอ้ตี๋เล็กฯ ก็สักแต่ว่ารับปากอู้อี้มาทุกครั้งว่าไม่มีปัญหา ไม่ได้ทำอะไรผิดเงื่อนไข ถ้าจะมีรายการซึ่งขัดกับเงื่อนไขก็จะเก็บไว้ในกระเป๋าเอกสาร จะไม่นำติดตัวไปเป็นอันขาด

แต่แม้ผมจะได้รับการยืนยันมาอย่างแข็งขันทุกครั้งที่โทรศัพท์ไปถาม ผมก็ไม่ได้มีความสบายใจเลย เพราะไอ้ตี๋เล็กฯ มักจะขาดสติสัมปชัญญะ และขาดความรับผิดชอบอยู่เสมอ การรับปากสั่วๆ แต่ไม่สนใจจะปฏิบัติตามคำพูดของเขาเป็นที่ร่ำลือระบือไกล

และในคืนวันก่อนที่ไอ้ตี๋เล็กฯ จะต้องเดินทางกลับตามกำหนดการ ผมก็ฝันร้ายว่าได้พบกับผู้หลักผู้ใหญ่หลายๆ คน และหลายๆ องค์ ทุกท่านตำหนิผมน่าดูเรื่องลูกแก้ว ผมตื่นขึ้นมากลางดึกนอนต่อไม่หลับตลอดคืน กังวลใจตลอดเวลา ตั้งแต่เช้ามืดผมได้พยายามติดต่อทางโทรศัพท์กับไอ้ตี๋เล็กฯ แต่ติดต่อไม่ได้ เจ้าหน้าที่ของโรงแรมที่ไอ้ตี๋เล็กฯ พักอาศัย แจ้งให้ทราบว่าในห้องพักไม่มีคนอยู่ ผมจึงเดินทางไปรอรับเขาที่สนามบินดอนเมืองในตอนบ่าย พอเห็นไอ้ตี๋เล็กฯ เดินออกมาจากห้องผู้โดยสารขาเข้า ผมก็กรากเข้าไปถามหาลูกแก้วทันที ไอ้ตี๋เล็กฯ หัวเราะก๊ากๆ มันมองผมด้วยสายตาที่ผมแปลความหมายได้ความว่า แหมท่านพี่ ช่างงกเสียจริ๊ง แล้วมันก็พูดเสียงกลั้วหัวเราะดังลั่นแอร์พอร์ตว่า นี่ไงพี่ลูกแก้วของพี่อยู่ในคอผม ยังอยู่ดีไม่หายไปไหน พูดจบมันก็เอามือคลำที่คอของมันอย่างมั่นใจเต็มที่ ผมเองก็จ้องมองตามมือของมันอย่างเขม้นเขม็ง ในใจภาวนาว่าขอให้จริงอย่างที่มึงพูดเถิดวะ จริงไม่กลัวกลัวไม่จริง แต่แล้วผมก็เห็นมันหยุดชะงัก เสียงหัวเราะที่ดังกั๊กๆ หยุดกึ๊ก หน้าที่บานปานตูดหมาของมันซีดเผือดแล้วหุบลงจนเล็กเหลือเท่าจู๋มด มันลุกลี้ลุกลนล้วงโน่นควักนี่อุตลุด

อลหม่าน ล้วงไปปากก็ร้องไป บ่นไปว่า เฮ้ย!ๆ ตายห่า เฮ้ย!ๆ ตายห่า อยู่เป็นนานสองนาน แล้วในที่สุดก็พูดอย่างแหยๆ แต่หน้าตาเฉยตามฟอร์มถนนมิตรภาพ

'พี่ ลูกแก้วไม่รู้หายไปไหนแล้ว' พอได้ยินมันพูดเช่นนั้นผมก็แทบสลบ ตาเบิกโพลงแต่ไม่เห็นอะไรนอกจากแสงระยิบระยับคล้ายดวงดาวเป็นหมื่นเป็นแสนๆ ดวง หมุนติ้วอยู่รอบศีรษะ หูก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรนอกจากเสียงดัง หวิ้งๆ หวิ้งๆ อื้ออึงราวกับลมพายุสลาตันพัดหมุนอยู่รอบกาย มีอาการอย่างนี้อยู่นานเท่าใดไม่ทราบ แต่ในความรู้สึกเหมือนนานแสนนาน มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อได้ยินเสียงไอ้ตี๋เล็กฯ ตะโกนร้องเรียกว่า 'พี่ๆ พี่ๆ'

พอรู้สึกตัวผมก็กระโจนพรวดเดียวถึงตัวไอ้ตี๋เล็กฯ เปิดกระดุมคอเสื้อของมันเกือบจะเป็นกระชาก ล้วงเอาถุงที่เคยใส่ลูกแก้วที่ผมแสนรักพร้อมเชือกห้อยคอออกมาจากคอของมัน รู้สึกจุกแน่นไปหมดที่หน้าอกและคอหอย พานวิงเวียนเหมือนกับจะเป็นลมเสียให้ได้ เมื่อเห็นว่าถุงนั้นว่างเปล่า ผมกำถุงเปล่านั้นแน่นติดมือที่เปียกเหงื่อจนชุ่ม อยากจะร้องไห้ก็ร้องไม่ออก ได้แต่กลอกตาไปมา คิดไม่ออกบอกไม่ถูกจึงได้แต่ยืนเซ่อ ไอ้ตี๋เล็กฯ ยืนหันรีหันขวางอยู่ครู่ใหญ่มันก็ร้องโวยวายออกมาอีก 'สงสัยตกอยู่ในเครื่องบินแหงเลย ก็เมื่อเช้านี้ยังอยู่ในคอผมเลยนี่นา พี่คอยผมหน่อย เดี๋ยวผมจะไปหาเพื่อน มันทำงานใน บดท. จะลองให้เขาช่วยให้เจ้าหน้าที่หาให้' ไอ้ตี๋เล็กฯ ยังมีความหวังและอดโม้ไม่ได้ตามนิสัยเดิม ผมก็เออๆ คะๆ ไปตามแกน ได้พยายามตามและค้นหากันทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะโทรศัพท์ทางไกลไปที่เชียงใหม่ ให้ญาติช่วยกันไปหาที่สนามบินก็แล้ว โรงแรมก็แล้ว ตั้งรางวัลเสียสูงลิ่วก็หาไม่พบ

ระหว่างที่โกลาหลกันอยู่นั้นผมก็เดินทางกลับ เพราะผมสังหรณ์เหลือเกินว่าเขาไปแล้ว และคราวนี้คงจะไม่มีหวังที่จะกลับคืนมา เพราะนอกจากที่ผมจะฝันเหมือนเป็นลางบอกเหตุ ก่อนหน้าที่จะเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นจริงๆ แล้ว เมื่อผมได้พิจารณาดูถุงที่เคยใช้หุ้มลูกแก้วนี้อย่างละเอียด ก็ไม่พบว่ามีร่องรอยฉีกขาดแต่ประการใด ยังคงเป็นถุงที่สมบูรณ์อยู่เหมือนถุงอันเดิม ที่แตกต่างกันก็มีเพียง ไม่มีลูกแก้วของศักดิ์สิทธิ์ที่ผมแสนจะแหนหวงอีกต่อไปแล้ว

เมื่อผมกลับไปถึงบ้านไอ้ตี๋เล็กฯ แล้ว ผมก็เก็บเสื้อผ้าเตรียมกลับบ้านของผม เพราะผมเชื่อว่าไอ้ตี๋เล็กฯ ต้องกระทำการอย่างใดๆ ที่เป็นการละเมิดต่อ

สัญญาที่ผมเคยกำชับเอาไว้ไม่ให้ละเมิด และไม่นำพาต่อคำพูดคำมั่นสัญญาที่รับปากผมไว้เป็นมั่นเป็นเหมาะ คนประเภทแบบนี้ถ้าจะคบหาต่อไป เห็นทีจะไม่ต้องตามตำรามงคล ๓๘ ประการ เป็นแน่แท้ อย่ากระนั้นเลย ขืนอยู่ด้วยก็ซวยเปล่าๆ กลับบ้านเราดีกว่า

แบบนี้เขาไม่เรียกว่าหนีเสือปะจระเข้นะครับ เข้าตำราหนีนรกตกอเวจีมากกว่า แต่ผมก็ยังไม่กลับบ้านของผมในทันที ผมรอเพื่อที่ถามว่าไปทำอะไรมา ที่เป็นการผิดสัญญาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ปกปักรักษาลูกแก้วนี้ แต่คืนนั้นเขาไม่กลับบ้าน คืนต่อมาก็ไม่กลับอีก ผมรออยู่สองวันสองคืนจึงได้พบ ก็แก้ตัวว่าไปนอนที่บ้านพ่อเพราะสะดวกในการติดตามหาลูกแก้วที่หายไปนั้น และเขาตามหาโดยตลอด แต่ติดตามคืนมาไม่ได้ แล้วมันก็ทำหน้าทะเล้นร้องว่า

'แน่ะ! ลูกแก้วกลับมาอยู่ที่พี่แล้วซิ หลอกให้ผมไปหาเสียเกือบตาย'

ผมโมโหสุดขีด ตะโกนให้อวัยวะเบื้องต่ำกว่าเข็มขัดมันไปหลายอย่าง และหลายอัน ในที่สุดมันจึงสารภาพว่า ในคืนวันก่อนที่จะเดินทางกลับ ได้เข้าไปเที่ยวในบาร์ ไปพบกับนักร้องสาวสวยถูกอกถูกใจเหลือหลาย แต่จีบผู้หญิงคนนั้นสู้คนอื่นเขาไม่ได้ มันเกิดอาการหน้ามืดสุดขีดจึงเอาลูกแก้วขึ้นมาอธิษฐาน ตอนที่อธิษฐานนั้นแม่นักร้องคนนั้นก็ได้เดินไปนั่งอยู่บนรถของเพื่อนที่จีบแข่งกันแล้ว แต่พอมันอธิษฐานเสร็จ จู่ๆ แม่นั่นก็เดินมาขึ้นรถมันเสียดื้อๆ อย่างนั้นแหละ

เป็นอันว่ามันได้ผู้หญิงคนนั้นมาเชยชมเพียงชั่วคืน แต่ผมต้องสูญเสียลูกแก้วอันศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว แถมมันยังแก้ตัวอีกว่ามันใช้กับนักร้องไม่ใช่โสเภณี ผมฟังมันแก้ตัวก็ปลงอนิจจังคิดในใจว่าเจ้าตี๋เล็กฯ เอ๋ย เอ็งเห็นทีจะเจริญยาก แล้วในกาลต่อมาเจ้าตี๋เล็กฯ ก็เจริญยากจริงๆ ทรัพย์สมบัติที่เคยมีนับสิบล้าน (เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๘ นะครับ) ก็หมด ตัวเองก็ระเห็จเข้าไปดัดสันดานอยู่ในคุกเสียระยะหนึ่ง ปัจจุบันออกมาแล้วแต่ก็ยังห่วยเหมือนเดิม

เมื่อลูกแก้วหายไปแล้วผมก็กลับบ้านสวดมนต์ภาวนาขอให้กลับมา จากอาทิตย์เป็นเดือน จากเดือนเป็นปี จากปีเป็น ๑๖ ปี (ไม่ใช่ ๑๖ ปี แห่งความหลังนะครับ) ลูกแก้วก็ไม่กลับมาเสียที หมดหนทางหมดปัญญาก็จำต้องตัดใจ ผมคิดปลงๆ เอาว่าท่านที่ปกปักรักษาสิ่งศักดิ์สิทธิ์นี้ คงจะน้อยใจที่ในตอนแรกผมก็ทำท่ายึกยักเหมือนไม่เต็มใจจะรับมาจากหลวงปู่ชุ่มฯ ต่อมาก็ทำหลงลืมทิ้งไว้ตามโรงแรมที่ไปพักหลายครั้ง เหมือนไม่เห็นคุณค่าไม่เห็นความสำคัญ ต้อง

ให้ท่านนำมาคืนให้หลายครั้ง แล้วในที่สุดก็ได้ให้คนที่เหลาะแหละไม่น่าเชื่อถือขอยืมไปอีก แม้จะแก้ตัวว่าเพื่อเป็นการทดแทนบุญคุณก็คงจะรับฟังไม่ขึ้น ท่านก็เลยไม่อยากอยู่กับผม ผมก็ตัดใจไม่คิดมาก ด้วยในส่วนลึกก็ยอมรับในความผิดและเห็นว่ายังไม่คู่ควรที่จะได้ท่านไว้เป็นกรรมสิทธิ์

เมื่อลูกแก้วหายไปแล้วผมก็ยอมแพ้ความ เลิกสู้ความเสียดื้อๆ ยึดเอาหลัก 'อภัยทาน' เป็นที่ตั้ง มุมานะก้มหน้าก้มตาพากเพียรสร้างสมคุณงามความดี ชั่วก็มีบ้าง แต่ได้พยายามมีให้น้อยที่สุด ผมได้ก้าวหน้าในชีวิตราชการมาเรื่อยๆ แม้จะเทียบเทียมกับเหล่าบรรดาเพื่อนฝูงชั้นแนวหน้าไม่ได้ แต่ก็สามารถรอดปากเหยี่ยวปากกามาได้โดยตลอด แม้บางครั้งกว่าจะรอดก็อึแทบจะเล็ดก็ตาม

...มาเข้าเรื่องลูกแก้วกันต่อดีไหมครับ เถลไถลออกไปไกลเดี๋ยวจะลืมเรื่องลืมประเด็นเดิม เมื่อครั้งที่ลูกแก้วยังอยู่กับผม ผมมักจะประสบความ 'สารพัดนึก' ทุกอย่าง ผมสามารถสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้คน ที่ประสบเคราะห์กรรมเกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุแห่งความบกพร่องของกายสังขาร หรือเพราะจากการกระทำทางไสยศาสตร์ วิธีช่วยก็อย่างง่ายๆ เพียงให้ผู้ป่วยดื่มน้ำมนต์ที่ได้นำเอาลูกแก้วนี้แช่ไว้ กับน้ำธรรมดาเท่านั้นเอง คนที่ป่วยและไม่ถึงฆาตจริงๆ ส่วนใหญ่หายเป็นปกติในเวลาอันรวดเร็ว ผู้ที่ป่วยเรื้อรัง และด้วยโรคร้ายแรงก็ต้องมีกรรมวิธีเพิ่มขึ้นไปตามส่วน แล้วแต่ท่านเจ้าของจะสั่งการโดยตรงหรือผ่านมาทางใดทางหนึ่ง แม้ไม่อาจหายขาดก็ทุเลาเบาบางลง แต่ถ้าเป็นเรื่องคุณไสยอะไรท่านองนี้แล้ว ไม่เคยเกิน ๓ ครั้ง ก็หายสบายดี

ครั้งหนึ่งเคยมีเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ท่านหนึ่งของผม ที่กองบัญชาการทหารสูงสุดส่วนหน้าได้หัวเราะเยาะผม แล้วบอกว่า ผมเอาลูกแก้วโป่งข่ามที่ไม่สวยเอาเสียเลย มาห้อยใส่คอเอาไว้ทำไม ผมบอกว่าไม่ใช่โป่งข่าม ท่านก็เลยขอท้าให้เอามายีกับเพชรหัวแหวนที่ท่านกำลังสวมใส่อยู่ ผมเห็นว่าท่านดูถูกและอยากลอง ก็ยินยอมให้ทำเช่นนั้น พอนำของสองสิ่งมาถูยีกันก็เกิดเป็นขุยละเอียดสีขาวๆ คละเคล้ากันไปหมด ใจผมนั้นคิดว่าแย่แล้วเจ๊งเขาแน่ เพราะว่าแก้วไหนเลยจะไปแข็งกว่าเพชร ส่วนเจ้าของแหวนเพชรก็หัวเราะฮาๆ อย่างสะใจ แต่ครั้นพอลูบผงลูบฝุ่นออก ลูกแก้วนั้นกลับไม่เป็นอะไรเลย แต่เพชรหัวแหวนนั้นเหลี่ยมเพชรถูกบดมนไปหมด ที่เคยหัวเราะ ฮา ฮา ก็กลับกลายเป็นคราง ฮือ ฮือ เสียดายของ

เคยสงสัยและพากันไปร้านค้าเพชร ให้ช่วยตรวจดู อาเฮียแกก็อุตส่าห์ตรวจสอบให้ แล้วก็ตอบมาอย่างง่ายๆ ว่า ไม่ทราบว่าเป็นหินอะไรไม่เคยเห็น

จึงพากันเอาไปให้กรมทรัพยากรธรณีตรวจกันอีก **เขาตอบมาว่าเป็นธาตุและสารประกอบที่ไม่มีในโลกนี้** สันนิษฐานว่าเป็นส่วนหนึ่งจากสะเก็ดดาว เลยก็ต้องอนุมานเชื่อเอาไว้ก่อนว่า น่าจะเป็นจริงตามที่หลวงปู่ชุ่มฯ ท่านเล่า ว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่ท่านฤาษีอาจารย์ของท่านเสกน้ำปรอทจนแข็ง แล้วเสกปรอทที่แข็งนั้น จนกลายเป็นลูกแก้วที่ว่านี้จริง เชื่อหรือไม่ ไม่รู้นะ

สำหรับลูกแก้ว องค์ที่หลวงปู่ชุ่มฯ ถวายให้กับหลวงพ่อของพวกเรานั้น ผมจำได้ว่าเป็นลูกแก้วตัวผู้ เพราะไม่มีรูกลาง ลูกใหญ่กว่าที่ผมได้มาประมาณ ๓ เท่า ข้างในมีแก้วสีสันอื่นๆ ปะปนอยู่ด้วย ดูเผินๆ ก็จะเหมือนกับแก้วโป่งข่าม แต่รับรองว่าไม่ใช่โป่งข่ามแน่นอน ลูกแก้วองค์ที่อยู่กับหลวงพ่อของเรานี้ หลวงพ่อเคยเอาแช่น้ำใช้ทำน้ำมนต์ อยู่ในอ่างน้ำมนต์ที่บ้านสายลม ซึ่งวางเอาไว้อย่างเปิดเผย ไม่ยักกะกลัวหาย แม้จะเป็นที่หมายปองของบรรดาศิษย์จำนวนมากเป็นอย่างยิ่ง แต่เป็นเพราะว่าหลวงปู่ชุ่มฯ ท่านให้กับหลวงพ่อเป็นการเฉพาะตัวอย่างหนึ่ง และเป็นเพราะว่าหลวงพ่อของเรา ท่านรักศิษย์เสมอกันอีกประการหนึ่ง ท่านจึงไม่สามารถที่จะมอบให้กับใครเพียงคนใดคนหนึ่งได้ ท่านจึงได้สร้างเลียนแบบ เป็นลูกแก้วที่มีรูปร่างและสีสันคล้ายคลึงกันกับองค์ที่ท่านมีอยู่ เพื่อแจกจ่ายให้กับบรรดาลูกศิษย์ที่อยากจะได้ เอาไว้บูชากันอย่างทั่วถึงไม่น้อยหน้ากัน โดยได้ทำแจกอยู่ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ต่อมาทราบเลาๆ ว่า พระท่านได้แนะนำหลวงพ่อ ให้ทำลูกแก้วที่ดีกว่าเดิมทั้งคุณภาพ และความงดงาม จนปัจจุบันนี้ได้พัฒนามาเป็นแก้ว 'มณีรัตนะ' ให้พวกเราได้ห้อยคอกันอยู่ทุกวันนี้

เรื่องของลูกแก้วราหู ที่มีความเป็นมาและวิวัฒนาการเรื่อยมา จนกลายมาเป็นแก้วมณีรัตนะนี้ ผมได้เขียนเล่าเอาไว้มาก่อนหน้านี้ คือก่อนที่จะนำมารวมเล่มเป็นหนังสือเล่มนี้ โดยเรื่องตอนลูกแก้วสารพัดนึกตอนต้นๆ ผมได้เขียนเสร็จเมื่อประมาณเดือนกันยายน ๒๕๓๓ และท่านที่จัดพิมพ์หนังสือที่ให้ชื่อว่า 'ลูกศิษย์เขียน' (ลูกศิษย์บันทึก) ได้นำไปพิมพ์รวมกับข้อเขียนของลูกศิษย์ท่านอื่นๆ เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อ และต่อมาเมื่อหลวงพ่อได้อ่านต้นฉบับเรื่องนี้ของผม ท่านจึงได้ทราบว่าลูกแก้วนี้ หลวงปู่ชุ่มฯ มอบให้ผม และ

นึกได้ว่าลูกแก้วองค์ที่ผมเคยมีนั้น บัดนี้ท่านได้ย้ายนิวาสสถานไปอยู่กับหลวงพ่อแล้วอย่างน่าอัศจรรย์ ทั้งนี้เมื่อแม่นิดฯ มาเล่าให้ผมฟังว่าลูกแก้วของผมไปอยู่กับหลวงพ่อ ผมก็ยังทำเฉยๆ

ต่อมาเมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๔ หลวงพ่อไปเยี่ยมผมที่โรงพักบางละมุง จ.ชลบุรี ซึ่งขณะนั้นผมเป็นสารวัตรใหญ่อยู่ ท่านก็กรุณาไปแจ้งให้ผมทราบว่า ลูกแก้วองค์เล็กไปอยู่ที่ท่านแล้วด้วยตนเอง โดยได้มีหญิงวัยกลางคนที่คงจะไม่ใช่คน นำไปถวายท่าน ซึ่งเมื่อผมทราบอย่างนั้นก็รู้สึกดีใจเป็นอันมาก

วันนั้นผมจำได้ว่ารถบัสที่เป็นพาหนะมาจอดที่โรงพัก ผมเข้าไปต้อนรับและไม่ทันที่หลวงพ่อจะนั่ง ท่านก็พูดและสั่งผมในระหว่างที่เดินอยู่ ๓ ประการ คือ

๑. 'ไอ้เป๋ฯ เอ็งเขียนหนังสือให้ข้าฯ ๑ เล่ม ข้าฯ จะพิมพ์ เอาเป็นเรื่องที่เอ็งเขียนล้วนๆ ทำขนาดนี้' ว่าแล้วท่านก็ส่งหนังสือขนาดพ็อกเกตบุ๊คที่ท่าน พล.อ.ต.มนูญ ชมพูทีป เขียน ให้เป็นตัวอย่าง ๑ เล่ม

๒. 'ลูกแก้วของเอ็งที่หายไป ตอนนี้อยู่ที่ข้าฯ มีผู้หญิงวัยกลางๆ คน นุ่งซิ่นเก่าๆ สีมอๆ สวมเสื้อแขนกระบอกปอนๆ เอามาถวายข้าฯ พูดกับข้าฯ ว่า 'คุณๆ โยมเอาแก้วองค์น้องมาให้ เป็นองค์น้องเจ้าค่ะ รักษาเอาไว้ดีๆ มีอานุภาพไม่แพ้องค์พี่เก็บเอาไว้ให้ดี' แล้วก็ลาไป ข้าฯ ก็ไม่รู้ว่าโยมเป็นใครและไม่ทันนึกว่าเป็นแก้วอะไร เห็นอมยิ้ม จนข้าฯ มาอ่านหนังสือที่เอ็งเขียนจึงได้รู้ว่าเป็นลูกแก้วของเอ็ง โยมคงไม่ใช่คน'

๓. สั่งให้เจ้าบังฯ นำเอาชานหมากจำนวน ๙ ก้อน ที่ท่านได้ทำพิธีบวงสรวงแล้วที่จันทบุรี ก่อนหน้าจะมาบางละมุงมอบให้ผม กำชับให้เก็บไว้ให้ดีเพราะอาจจะมีเหตุการณ์พิเศษเกิดขึ้นกับชานหมากชุดนี้ก็ได้

เมื่อหลวงพ่อ กลับไปแล้ว ผมก็เริ่มต้นรวบรวมเรื่องที่เขียน จนกระทั่งวันที่เขียนถึงบรรทัดนี้ รวมเวลาได้ปีเศษ ก็ยังไม่เสร็จ แต่ใกล้แล้วละครับ

และเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ผมได้ไปพบหลวงพ่อ เพื่อรายงานถึงความคืบหน้าของการรวมเรื่องหนังสือเล่มนี้ หลวงพ่อจึงได้กรุณาเล่าเพิ่มเติมอีกว่า ผู้หญิงคนนั้นนำลูกแก้วมาถวายที่บ้านสายลมเมื่อประมาณ ๔ ปีมาแล้ว (พ.ศ. ๒๕๓๑) ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔ หญิงคนนี้ก็กลับมาอีกนำพระพุทธรูปโลหะเก่าๆ เปื้อนฝุ่นมอมแมมมาถวายหลวงพ่อที่วัดท่าซุง ๑ องค์ ซึ่งเมื่อหลวง

พ่อให้พระทำความสะอาดแล้ว ปรากฏว่าเป็นพระพุทธรูปทองคำแท้ ปางมารวิชัย สมัยเชียงแสนและเป็นเชียงแสนแท้แต่ยุคเก่า หน้าตาจึงไม่เหมือนกับชาวบ้านเขา คือมีพระพักตร์ยาวกว่าพระพุทธรูปสมัยเชียงแสนปกติที่เคยเห็น คราวนี้หลวงพ่ออดรนทนไม่ได้ จึงได้ไปถามโยมท่านพ่อพระอินทร์ ท่านไม่ตอบเองเลี่ยงให้ไปถามท่านโยมแม่ จึงได้ความว่าหญิงกลางคนที่นำลูกแก้ว และพระทองคำมาถวายนั้นคือ โยมแม่ของท่านนั่นเองที่แปลงมา เล่ามาถึงตอนนี้หลวงพ่อก็อดหัวเราะไม่ได้ บอกว่าใครจะไปจำได้ ก็โยมเล่นนุ่งห่มเสื้อผ้าเสียกะรุ่งกะริ่ง และเหตุที่นำมาถวาย ก็เพื่อจะช่วยอาการป่วยของหลวงพ่อนั่นเอง เพราะเป็นระยะที่หลวงพ่อร่อแร่เอามากๆ ทำให้ผมยิ่งรู้สึกยินดีมากยิ่งขึ้น ที่ลูกแก้วของผมมีส่วนช่วยให้อาการป่วยของหลวงพ่อหาย และร่างกายสบายขึ้น เพราะในวันนั้นผมสังเกตว่าหลวงพ่อสบายเป็นปกติ และดูแข็งแรงกว่าที่เคยเห็นอยู่เสมอๆ และไม่ต้องให้น้ำเกลือ”

เรื่องราวของแก้วราหูในหนังสือ ‘อิทธิฤทธิ์ หรือความบังเอิญฯ’ มีกล่าวไว้เพียงเท่านี้ ต่อมาภายหลัง เมื่อทีมงานติดต่อขออนุญาตอ้างอิงหนังสือและขออนุญาตสัมภาษณ์ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ด้วยปรากฏว่า ท่านพันตำรวจเอกพิเศษ อรรณพ กอวัฒนา ได้มีเมตตาต่อทีมงานอย่างยิ่ง ทั้งมีมุทิตาจิตต่อหลวงปู่ชุ่มอย่างลึกซึ้ง และมีความเคารพยกย่องครูบาอาจารย์อย่างหลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง ตลอดจนพระรัตนตรัยอย่างสูงสุดชนิดยอมมอบกายถวายชีวิต

นับว่าท่านเป็นบุคคลผู้ควรกระทำอัญชลีอีกผู้หนึ่งโดยแท้.

สายตรง!!!

จาก พันตำรวจเอกพิเศษ อรรณพ กอวัฒนา

(บทความใหม่เฉพาะกิจ, เนื้อหาในบทความเป็นความคิดเห็นส่วนบุคคล)

พันตำรวจเอกพิเศษ อรรณพ กอวัฒนา

เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ได้มีน้องๆ และหลานๆ คณะผู้จัดทำหนังสือเล่มนี้ (วังมุย แห่งหริภุญชัย) มาพบผมเพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์และขอนำบางตอนในหนังสือเรื่อง **'อิทธิฤทธิ์ หรือความบังเอิญของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน'** ที่ผมเคยเขียนไว้ไปลงในหนังสือดังกล่าวด้วย

ผลการสัมภาษณ์ก็ไม่ได้เรื่องราวอะไรไปมากนัก เพราะผมหลอกให้ไปคุยกันในเรื่องอื่นๆ เสียหมด ส่วนข้อความในหนังสือที่ขออนุญาตนำบางส่วนไปลงนั้น โดยขอตัดทอนไปบ้าง (ตัดทอนก็ยังดีกว่าตัดตอนครับ เพราะศัพท์คำว่าตัดตอนนั้นเป็นศัพท์ใหม่ของพวกคนรุ่นใหม่หน้าเหลี่ยมๆ ได้บัญญัติขึ้นมาเองโดยมองข้ามพจนานุกรมไปอย่างไม่ใยดี) ซึ่งเมื่อผมได้อ่านดูต้นฉบับที่ได้ทิ้งไว้ให้อ่านแล้วก็เห็นว่าไม่มีอะไรต้องขัดข้อง แต่ตัดทอนไปแล้วดูจะห้วนๆ ไปหน่อย ทำให้ไม่ทราบว่าเวลานี้ องค์ลูกแก้วราหู (องค์เล็กนั้น) อยู่กับใครที่ไหนกัน แม้แต่คณะที่มาก็ยังคงเข้าใจผิดหลงคิดว่าท่านยังอยู่กับผมและจะขอดูจากผมซะด้วย ซึ่งผมก็ไม่มีจะให้ดู จึงทำให้ต้องผิดหวังกันไปบ้าง ก็ต้องขออภัยเป็นอย่างมากด้วย ซึ่งความจริงเป็นอย่างนี้ครับ

เมื่อครั้งที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ ท่านได้กรุณาพาคณะศิษย์ไปเยี่ยมผมที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอบางละมุงนั้น หลังจากที่ท่านได้เล่าถึงเรื่องราวความเป็นมาที่องค์ลูกแก้วราหูของผมเสด็จกลับมาอยู่กับท่านได้อย่างไรแล้ว ท่านก็

ควักองค์ลูกแก้วนั้นออกมาจากย่าม แล้วส่งคืนให้ผม โดยท่านพูดว่า

"เอ้า...ของเอ็ง เอาไป ข้าคืนให้"

ผมรับคืนมาไว้ในสองมือที่ประนมนอบน้อมรับไว้ด้วยความยินดีและตื่นเต้นจนน้ำตาไหลพรากๆ อยู่ไม่ขาดสาย *โอหนอ! ช่างน่ามหัศจรรย์กระไรเลย อะไรจะประหลาดมหัศจรรย์อย่างนี้หนอ* และหลังจากที่ได้สะกดกลั้นความรู้สึกหลายๆ อย่างอันประดังเข้ามาอย่างท่วมท้นหัวใจไว้ได้แล้ว ผมก็นำองค์ลูกแก้วนั้นมาวนและจบไว้ที่เหนือศีรษะอยู่หลายต่อหลายรอบ จนเป็นที่พอใจแล้วก็เริ่มพิจารณามองดูองค์แก้วนั้นให้เต็มตา แหม! กลับมาอยู่กับหลวงพ่อฯ แล้วก็ไม่บอก ชิชะ มาคราวนี้แต่งองค์ทรงเครื่องซะงดงามเชียว ก็คราวที่แล้วอยู่ในไถ้เส้นด้ายถัก แต่คราวนี้อยู่ในตลับทองแกะลายงดงามเพริศแพร้วอ่าองค์ซะไม่มี ฮะฮะ ร้ายจริงๆ

ผมต่อว่าค่อนขอดองค์แก้วในใจจนหนำใจแล้ว ผมก็คลานเข้าไปกราบที่แทบเท้าของหลวงพ่อฯ ประคององค์แก้วนั้นด้วยสองมือ ถวายองค์ลูกแก้วนั้นคืนไปให้ท่าน

"หลวงพ่อครับ ผมถวายหลวงพ่อฯ ครับ ให้ท่านอยู่กับหลวงพ่อฯ ดีกว่าครับ อยู่กับหลวงพ่อฯ อยู่กับวัดท่าซุงจะประเสริฐกว่าครับ"

หลวงพ่อฯ ท่านมองหน้าผมนิ่งอยู่แวบหนึ่ง แล้วท่านก็หัวเราะเอิ๊กๆ ฮาฮา ออกมาแล้วพูดกลั้วเสียงหัวเราะว่า

"ไอ้เป๋ๆ เอ็งกล้าคืนให้ข้า ให้วัดท่าซุงหรือ ฮา ฮา ฮา เออ เออ เอ็งนี่แน่มาก เอ็งไม่เอาหรือ ไม่เอาแน่นะ ไม่เสียดายแน่นะ ฮา ฮา ข้าอุตส่าห์เอามาคืนให้"

"ถวายหลวงพ่อฯ ครับ" ผมยืนยันซ้ำอย่างหนักแน่นนอบน้อมกับหลวงพ่อฯ ความจริงจะว่าไม่เสียดายนั้นก็ต้องถือว่าเกินจริง ถือว่าโกหกหน้าด้านๆ เพราะเสียดายน่ะเสียดายสุดๆ เลยครับ ก็แหม...ถวิลโหยหาองค์แก้วอยู่แทบจะทุกลมหายใจเข้าออก ก็แล้วเมื่อได้คืนกลับมา ทำไม้ ทำไม...จึงถวายคืนกลับไปให้หลวงพ่ออีกล่ะ...

ความในใจของผมมีอยู่ครับ คือลูกแก้วนี้เป็นของสุดประเสริฐ เป็นของที่ให้คุณอนันต์แก่บุคคลและสถานที่ที่เก็บรักษา แล้วผมเป็นใคร ก็แค่ปุถุชน

คนธรรมดา ถ้าท่านอยู่กับผม ผมก็จะได้รับคุณนั้นแต่เพียงผู้เดียว แต่ถ้าอยู่กับหลวงพ่อฯ อยู่กับวัดท่าซุง คุณอนันต์ที่ว่านั้นก็จะเผื่อแผ่แพร่ขยายขจรขจายไปอย่างไม่รู้จักจบจักสิ้นในหมู่ของคนดีๆ ที่เป็นศิษย์ของหลวงพ่อฯ และจักขยาย...ต่อไปไม่มีที่สิ้นสุดแก่คนดีๆ ทั้งแผ่นดิน สรุปว่าผมไม่อยากรับคุณนั้นไว้คนเดียวก็แล้วกัน อยากให้ลูกศิษย์ของหลวงพ่อฯ มีส่วนได้รับทัดเทียมกัน ว่ากันดื้อๆ อย่างนี้ดีไหม ดีไหมคุณ สั้นๆ ง่ายๆ นี่ละใจผม ผมคิดของผมเองนะครับว่า *จักรพรรดิแม้ไม่มีแก้วจักรพรรดิอยู่ในมือ ยังไง้ ยังไง...ก็ต้องเป็นจักรพรรดิอยู่วันยันค่ำคืนยันรุ่ง* จริงแมะ...แหะๆ...

และในทันทีที่ผมสละองค์แก้วราหู หรือแก้วจักรพรรดิองค์เล็กไปได้ ผมก็รู้สึกตัวได้ในทันทีว่าไม่ว่าใครจะมองว่าผมนั้นต่ำต้อยสักเพียงใดก็ตาม แต่ในใจของผมนั้น เป็นใจของจักรพรรดิโดยแท้จริง ใจของมันใหญ่ขึ้นๆ และขยายกว้างออกไปๆ จนหาที่สุดไม่ได้ จนแม้จักรวาลอันยิ่งใหญ่ไพศาลก็เหลือเล็กนิดเดียวเอง ผมมองเห็นจักรวาลด้วยมโนของผมเองนั้นเล็กกว่าปลายก้อยของผมซะอีกแน่ะ...โม้อีกละ แหะๆ เล่าตอนนี้แล้ว คนเล่าเองยังรู้สึกคลื่นไส้ไม่วายเลยครับ

มาเล่าเรื่ององค์แก้วนี้ต่อดีกว่า ก็เป็นอันว่าองค์ลูกแก้วราหูหรือแก้วจักรพรรดิองค์เล็กท่านได้กลับไปอยู่กับหลวงพ่อแล้วนะครับ ก็อยู่ในย่ามหลวงพ่อท่านนั่นแหละ ไปไหนไปด้วยช่วยหนึ่งบาทไม่คลาดคลา วัดอารามของเราและคณะศิษย์พวกเราก็เจริญยิ่งใหญ่ขึ้นมาเรื่อยๆ เห็นมั้ยล่ะ!!! ต่อไปก็จะเผื่อแผ่ไปถึงสังคมและบ้านเมืองไทยของเราได้ในที่สุด (นี่เป็นความคิดและความเห็นส่วนตัวนะครับ)

ทีนี้เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ ของเราได้มรณภาพละสังขารไปแล้วองค์แก้วนั้นไปสถิตอยู่ ณ แห่งหนตำบลใดที่ไหนเล่า??? อ๋อ ก็สถิตอยู่ในย่ามของหลวงพี่อนันต์ พัทธญาโณ ศิษย์ผู้พี่ของผม เจ้าอาวาสวัดท่าซุงองค์ปัจจุบันไงล่ะครับ ท่านเก็บรักษาเอาไว้เป็นสมบัติของสงฆ์ของวัดท่าซุงนั่นเอง คือผมก็เคยได้ไปทวงคืน เมื่อหลวงพี่ฯ ท่านได้ตรวจสอบความถูกต้องแล้วก็ยินยอมจะคืนให้ผม ผมก็ได้ถวายกลับไปให้เหมือนดั่งที่ได้เคยถวายให้กับหลวงพ่อฯ ของเราไปแล้วไงล่ะครับ โดยบอกกับท่านว่ายกให้เป็นสมบัติของวัดท่าซุงครับ

ผมเพิ่มเติมเรื่องราวมาให้แต่พอสังเขปนะครับ ประเดี๋ยวจะพิมพ์หนังสือ

ไม่ทัน เรื่องราวทั้งหลายแหล่ยังมีอีกมาก ขอตั๊ะเอาไว้ก่อน แต่มีอีกเรื่องหนึ่งที่อยากจะให้สอดแทรก

ข่าวลือ เมื่อครั้งหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก มรณภาพ

คือเรื่องการมรณภาพของหลวงปู่ครูบาชุ่ม โพธิโก ที่โรงพยาบาลพร้อมมิตรนั้น คนวังมุยบางท่านพูดกันเกินเลยไปว่า หลวงพ่อฤาษีลิงดำฯ หลอกเอาหลวงปู่ฯ มาฆ่า

ข่าวนี้ถูกปลุกปั่นโดยพระภิกษุรูปหนึ่งจากกรุงเทพฯ ไม่ทราบสำนัก ที่ได้เคยไปอาศัยจำวัดอยู่ที่วัดวังมุย แบบจะมาขอสร้างวัตถุมงคล เช่น เหรียญ, รูปเหมือน, พระดิน และพระผง เป็นต้น แต่ไม่สำเร็จ หลวงปู่ฯ ท่านเคยถามความเห็นผม ผมก็ให้ความเห็นไปตรงๆ ว่าไม่ควร เพราะผมไม่เห็นว่ามีจริยางดงามตรงไหน ทำให้ท่านรูปนั้นไม่พอใจ และโกรธแค้นลามเหมามาถึงศิษย์ทางบ้านสายลม

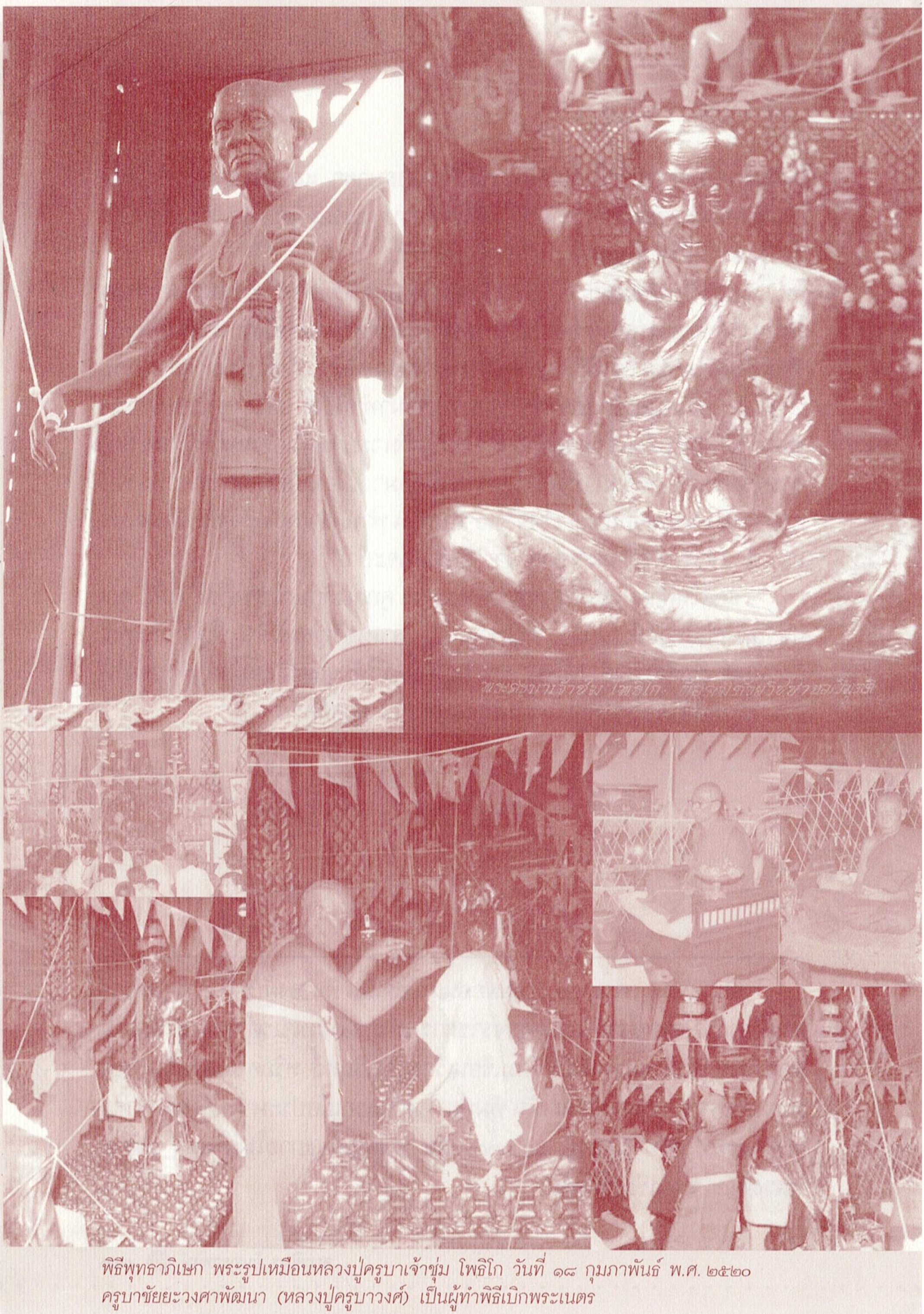
เมื่อได้โอกาสครั้งนี้ ก็ไปปลุกระดมใส่ร้ายกันอย่างดื้อๆ และด้านๆ ศิษย์ที่หลงเชื่อก็กระไรเลย ทำไมจึงเชื่อคนได้ง่าย เพราะอย่างน้อยก็น่าจะคิดได้ว่าถ้าท่านเชื่อว่าหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่มนั้น ท่านเป็นพระศักดิ์สิทธิ์จริงมีบุญฤทธิ์จริงแล้ว ก็ควรจะต้องมั่นใจว่าอานุภาพของพระอริยเจ้าขนาดนี้ ใครก็จะมากระทำอะไรให้กับท่านในทางร้ายไม่สำเร็จหรอกครับ และสติปัญญาของหลวงปู่ครูบาชุ่มฯ ท่านนั้นบรรลุไปถึงขนาดไหนขั้นไหนแล้ว พวกท่านคิดอย่างร้ายๆ ออกมาได้อย่างนี้ แสดงว่าท่านไม่นับถือ ท่านไม่เชื่อถือ ท่านไม่มั่นใจในครูบาอาจารย์ของท่านจริงจังเลย และท่านได้ปรามาสไปแล้วอย่างร้ายแรง ทั้งครูบาอาจารย์ของท่านเองและลามปามมาถึงหลวงพ่อฤาษีลิงดำด้วย นับเป็นอกุศลกรรมหนักสุดๆ เลยนะครับ เกือบๆ จะเป็นถึงขั้นทำให้สงฆ์แตกแยกเลยทีเดียว นี่ดีแต่ว่าเป็นแค่ความแตกแยกของคณะศิษย์ โธ่เอ๋ย...ก็หลวงปู่ครูบาชุ่มฯ นั้น ท่านเคยได้ติดตามหลวงพ่อฤาษีลิงดำและคณะศิษย์ไปสงเคราะห์ทั้งทหารและตำรวจตลอดจนประชาชนในท้องถิ่นทุรกันดารมามากมายหลายครั้ง ถ้าหลวงพ่อฯ จะคิดร้ายกับหลวงปู่ฯ นั้น โอกาสที่จะทำมิดีมิร้ายแก่หลวงปู่ฯ นั้น ถ้าจะทำ

ในถิ่นทุรกันดารเหล่านั้นก็จะมีโอกาสได้อย่างสบายๆ และมีโอกาสจะทำได้ตั้งเป็นร้อยๆ ครั้ง จะมารอทำกันทำไมที่โรงพยาบาลพร้อมมิตร ท่านทั้งหลายอย่าดำรงและตั้งมั่นอยู่ในอคตินั้นอีกต่อไปเลยครับ

และก็เหมือนอย่างที่เมื่อครั้งหลวงพ่อฤาษีลิงดำฯ ท่านมรณภาพลงใหม่ๆ ก็มีข่าวแพร่สะพัดออกไปในบรรดาคณะศิษย์คณะหนึ่งว่า หลวงปู่ครูบาชัยวงศ์ฯ ท่านจะมาทำพิธีเรียกวิญญาณของหลวงพ่อฯ ให้กลับคืนมาสู่ร่าง และบ้างก็ว่า หลวงปู่ครูบาชัยวงศ์ฯ ท่านจะเข้ามาทำพิธีสะกดวิญญาณของหลวงพ่อฯ มิให้กลับคืนเข้ามาสู่ร่างได้ ถึงกับตั้งเวรยามกันออกสกัดกั้นหลวงปู่ครูบาวงศ์ฯ ไม่ให้เข้ามาที่วัดท่าซุงฯ ครั้นต่อมา เมื่อผมได้มีโอกาสพบหลวงปู่ครูบาวงศ์ฯ และสอบถามความจริงเอากับท่าน ท่านก็ส่ายหน้าด้วยสีหน้าสมเพชเวทนา และรำพึงออกมาเบาๆ ว่า “ฮือ! มันจะบ้า!”

และในท้ายที่สุดนี้ ใคร่ขอขอบพระคุณ คุณนงลักษณ์ สุขสวัสดิ์ (เก๋), คุณธนวัสส์ ธนสหวัสส์ (นนท์), คุณพวงเพ็ญ เลาหเจริญสมบัติ (เพ็ญ) และคุณอัครนันท์ นิลศิลปวงศ์ (อ๊อด) มา ณ ที่นี้ ที่ได้กรุณานำบุญใหญ่มาบอกให้ถึงบ้าน ขอให้เจริญๆ เถอะนะ พ่อคุณ แม่คุณ สวัสดีครับ.

หมายเหตุ : ตำแหน่งของผมก่อนเกษียณนั้น คือรองผู้บังคับการชุดตรวจงานป้องกันปราบปราม ส่วนตรวจราชการ ๔ สำนักงานจเรตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และหนังสือที่ผมเขียนเรื่อง ‘อิทธิฤทธิ์ หรือความบังเอิญ ของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน’ นั้น พิมพ์เสร็จครั้งแรกเมื่อประมาณเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ครับ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม หมดเกลี้ยงภายในพริบตา เพราะหลวงพ่อฯ ท่านเชียร์ให้ครับ

พิธีพุทธาภิเษก พระรูปเหมือนหลวงปู่ครูบาเจ้าขุ่ม โพธิโก วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐
ครูบาชัยยะวงศาพัฒนา (หลวงปู่ครูบาวงศ์) เป็นผู้ทำพิธีเบิกพระเนตร

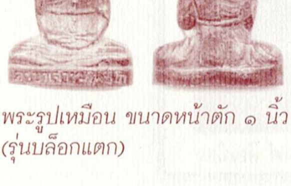
ผู้อุดมด้วยวิชชาและวิมุตติ

เมื่อหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ละสังขารไปในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ คณะศิษย์เก็บรักษาสังขารของท่านไว้ ณ วัดชัยมงคล (วังมุย) เพื่อรอกำหนดการพระราชทานเพลิงศพ

หลวงปู่ครูบาวงศ์ สหธรรมิกรุ่นน้องและศิษย์ร่วมพระอาจารย์เดียวกันคือครูบาเจ้าศรีวิชัย ได้จัดสร้างพระรูปเหมือนของหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม ขนาดเท่าองค์จริง ทั้งท่ายืน และท่านั่งสมาธิ เนื้อสัมฤทธิ์ ชนิดงามพรั่งพร้อม ในเชิงศิลปกรรมและบริบูรณ์ด้วยสังฆคุณ โดยพระรูปเหมือนท่านั่งสมาธิปัจจุบันได้รับการปิดทองแล้ว ประดิษฐานไว้ในพระวิหาร วัดชัยมงคล (วังมุย) มีคำจารึกนามของท่านว่า **พระครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ผู้อุดมด้วยวิชชาและวิมุตติ**

และพระรูปเหมือนขนาดเท่าองค์จริง ท่ายืน ประดิษฐานไว้ ณ 'อนุสรณ์กู่หลวงปู่ชุ่ม' โดยมีพระคาถาบูชาองค์ท่านจารึกไว้ด้วย

ในครั้งนั้น ได้มีการจัดสร้างพระรูปเหมือน ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ขนาดบูชา หน้าตัก ๕ นิ้ว และ ๑ นิ้ว เพื่อเป็นที่พึ่งที่ระลึกในวาระเดียวกันด้วย โดยพระรูปเหมือนทั้งหมด เข้าพิธีพุทธาภิเษกอย่างยิ่งใหญ่โดยพระมหาเถระหลายรูป เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐ หลวงปู่ครูบาวงศ์ เป็นผู้ทำพิธีเบิกพระเนตร

พระรูปเหมือน ขนาดหน้าตัก ๑ นิ้ว (รุ่นบล็อกแตก)

พระรูปเหมือนหลวงปู่ชุ่ม โพธิโก ขนาดหน้าตัก ๕ นิ้ว สูง ๗ นิ้ว จัดสร้างพร้อมกับพระรูปเหมือนขนาดเท่าองค์จริง เป็นที่ระลึกสำหรับคณะกรรมการ

พลังแห่งการสวดมนต์ภาวนา

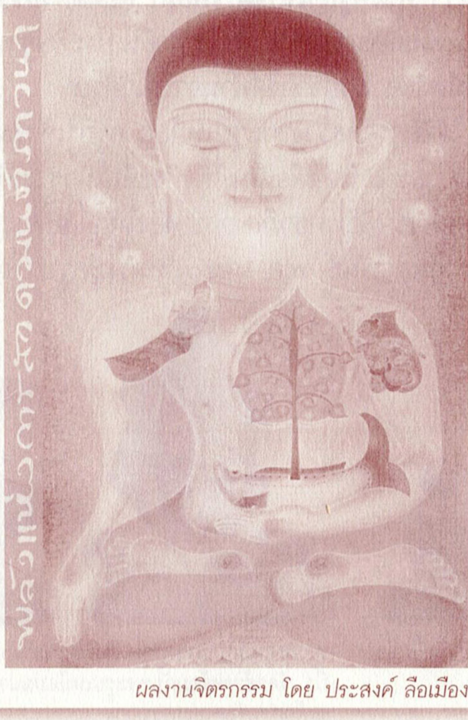
ใจท่องแต่ไม่ได้ออกปาก มีอานิสงส์กว่า ปากท่องไม่ได้ออกจากใจ

ใจต้องอยู่กับบทสวด ไม่ใช่ปากท่องขึ้นใจ แต่ใจไปคิดเรื่องต่างๆ ตั้งสติพิจารณาอักษร หรือคำ หรือความหมาย หรือตั้งสติรู้ที่ลมหายใจ หรือปากที่กำลังสวด สวดมนต์ควรจะรู้คำแปล เพื่อจะได้ปัญญา แม้ยังแปลไม่ออก ใจควรเลื่อมใส ศรัทธา น้อมจิตใจสวดบูชา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

สวดรู้คำแปล ได้ปัญญา สวดไม่รู้คำแปล ได้ศรัทธา

อานิสงส์จากการสวดมนต์มีจริง

จาก http://www.84000.org/

ผลงานจิตรกรรม โดย ประสงค์ ลือเมือง

ประสงค์ ลือเมือง ศิลปินสาขาจิตรกรรมไทยชาวหริภุญชัย เป็นผู้หนึ่งที่เคร่งครัดในวิถีทางธรรม อย่างการเจริญทาน ศีล ภาวนา และการสวดมนต์

นอกจากนี้ เขายังได้ถ่ายทอดวิถีปฏิบัติเหล่านี้ลงไปในผลงานของตนด้วย เมื่อจิตอันทรงสมาธิถูกถ่ายเทเป็นพลังผ่านปลายพู่กันลงสู่ผืนผ้าใบ ผลงานที่ออกมาจึงวิจิตรบรรจง สร้างสรรค์ เปี่ยมมนต์ขลังเร้นลับ

เขาเป็นอีกผู้หนึ่งที่มีประสบการณ์ตรงแบบ 'เฉพาะตน' กับความอัศจรรย์ของพลังแห่งการสวดมนต์ภาวนา ประสบการณ์ซึ่งจะสถิตอยู่ในความทรงจำไปชั่วชีวิต ดังที่เขาได้ถ่ายทอดออกมานี้

ตั้งใจมั่นคง ต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ่ายทอดลงบนผืนผ้าใบ สี และพู่กัน

เริ่มต้นโดยสวดมนต์ไหว้พระ ชุมนุมเทวดา ชัยมงคลคาถา (พาหุง-มหากา) ชินบัญชร (สมเด็จโต พรหมรังสี) บารมี ๓๐ ทัศ (ครูบาเจ้าศรีวิชัย) พระปัจเจกโพธิ์ (หลวงปู่ปาน โสนันโท) กวนอิม แผ่เมตตา

การสวดมนต์จะใช้เวลาประมาณ ๔๕ นาที เริ่มพิจารณาความคิด เนื้อหาและเรื่องราวของงานที่จะลงมือทำ เริ่มงานเขียนรูป วาดรูป ท่ามกลางเสียงสวดมนต์บทต่างๆ เวียนซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยเฉพาะบทพระปัจเจกโพธิ์โปรดสัตว์ บทชินบัญชร บารมี ๓๐ ทัศ บางครั้งก็สวดมนต์ในใจ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ควบคู่กับการวาดรูปไปเรื่อยๆ

คล้ายกับสายน้ำอันสงบเสงี่ยม หลั่งไหลอย่างแผ่วเบา แผ่วเบา จนกระทั่งถึงสภาวะหนึ่งที่เป็นความสงบ ร่มเย็น ในจิตใจ ก็คลายหรือทิ้งบทสวดมนต์เสมือนหนึ่ง โน้มนำความปีติสุขมาสู่การงานวาดภาพ ผลงานนั้นกำลังแสดงความรู้สึก การสร้างสรรค์อันไม่รู้จักจบสิ้น ความมีชีวิตชีวาของการสะบัดพู่กัน รูปทรงของคน–พืช–สัตว์–สิ่งของทั้งหลาย แข่งขันกันปรากฏตัวตนของมันออกมาอย่างเต็มที่ ไร้ขอบเขตปิดกั้น สภาวะเช่นนี้ดำรงอยู่ หลั่งไหลไปท่ามกลางอิสรภาพของจิตใจ เรื่อยๆ ไป ภาพผลงานที่เกิดขึ้นนั้นย่อมหลั่งไหลมาจากบทสวดมนต์ภาวนา บังเกิดเป็นพลังอำนาจแห่งสมาธิ ที่มีต้นตอมาจากพุทธคุณ

คุณประสงค์ ลือเมือง ณ ห้องแสดงภาพ เลขที่ ๑๒๓/๔ หมู่ ๕ ต.ต้นธง อ.เมือง จ.ลำพูน ๕๑๐๐๐ โทรศัพท์ ๐-๕๓๕๒-๐๒๙๘

ธรรมคุณ และสังฆคุณ เสมือนมารดาแห่งสรรพสิ่ง

กลางปี ๒๕๔๘ ได้รับพระธาตุบรรจุในขวดเล็กๆ จำนวน ๑๕ องค์ มีสัณฐานคล้ายเม็ดทราย สีน้ำตาลและขาว จึงแบ่งพระธาตุไปบรรจุฐานพระพุทธรูปที่กุฏิกัมมัฏฐานสร้างใหม่ จำนวน ๙ องค์ ที่เหลือเก็บเอาไว้ในผอบพระธาตุ และตลับเงินสำหรับบูชา

ข้าพเจ้าและครอบครัว สวดมนต์ภาวนาอย่างสม่ำเสมอ ตลอดระยะเวลากว่า ๗ ปีที่ผ่านมา และโดยเฉพาะข้าพเจ้านั้นจะปฏิบัติ สวดมนต์ ภาวนา นั่งสมาธิเฉพาะในห้องพระ ทุกเช้าตรู่ ตี ๔ ครึ่ง บ่าย ๒ โมง เย็นหนึ่งทุ่มและดึกเที่ยงคืนเป็นประจำ ครั้งละประมาณ ๑ ชั่งโมง เป็นกิจวัตร และในเวลาปกติ หรือตอนกำลังทำงานวาดรูป เขียนรูป ตลอดทั้งวันนั้น ก็สวด-เสกมนต์ในใจเป็นเรื่องปกติ เช่น บทพระปัจเจกโพธิ์โปรดสัตว์ บทพาหุงฯ มหาการุณิโกฯ อิติปิโสฯ หรือพุทธคุณ ชินบัญชร บารมี ๓๐ ทัศ และบทสรรเสริญพระโพธิสัตว์กวนอิม สวดมนต์ท่ามกลางการทำงานนั้นเรื่อยไป ต่อเนื่องสม่ำเสมอ

เดือนมกราคม ๒๕๔๙ ข้าพเจ้าทำความสะอาดห้องพระ ได้เปิดผอบ และตลับเงินที่บรรจุพระธาตุนั้นดู ก็แปลกประหลาด และปลื้มปีติภายในใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าพระธาตุได้มีจำนวนเพิ่มขึ้นหลายองค์ สีสันวรรณะขาวนวลต่างไปจากองค์เดิม และสัณฐานกลมเกลี้ยงชวนมองยิ่ง

ข้าพเจ้าได้แบ่งให้ญาติพี่น้องนำไปปฏิบัติบูชา ครอบครัวละ ๓ องค์บ้าง ๑ องค์บ้าง และต้องแบ่งไปให้กับผู้ที่ให้พระธาตุมาครั้งแรกอีก ๓ องค์ เพราะได้สัญญากับเขาว่า จะนำพระธาตุกลับมาแบ่งบูชาเมื่อพระธาตุเสด็จมาเพิ่ม ทั้ง

หมดรวมแล้ว ๑๓ องค์ ที่แบ่งให้ผู้สนใจ ศรัทธา นำไปบูชาตลอดไป

มีความรู้สึกที่เปี่ยมไปด้วยความยินดียิ่ง ที่ได้รับของขวัญ ของรางวัล แห่งความมุ่งมั่น ศรัทธา ต่อพระรัตนตรัย อิ่มเอมใจมากมายยิ่งขึ้น แต่ข้าพเจ้ายังคลางแคลงใจ สงสัยมิรู้หายว่า พระธาตุมาจากไหน เพิ่มได้อย่างไร เข้าไปอยู่ในผอบ โถแก้ว ตลับเงิน ทั้งที่ปิดฝาเรียบร้อยได้อย่างไร คิดย้อนกลับไปมาหลายๆ เที่ยว ก็ไม่อาจคาดคิดคำนวณได้

กลางเดือนมีนาคม ๒๕๔๙ ด้วยความแปลกประหลาดใจ และไม่หายสงสัยในการเสด็จมาขององค์พระธาตุ ข้าพเจ้ากระทำในสิ่งที่เคยคิด แต่ไม่กล้าทำ โดยการจัดหาพานเปล่า ปูพื้นพานด้วยสำลีสีขาว นำไปวางตรงหน้าพระประธานในห้องสวดมนต์ เพื่ออาราธนาอัญเชิญพระธาตุเสด็จ

เริ่มต้นสวดมนต์ตามปกติ นั่งสมาธิ และตั้งจิตอธิษฐาน สวดอิติปิโส วิเสเสอิ อิเสเส พุทธะนาเมอิ อิเมนา พุทธะตังโสอิ อิโสตัง พุทธะปิติอิ ซ้ำแล้ว ซ้ำเล่า อธิษฐานจิตว่า บุญกุศลที่เกิดจากการปฏิบัติ สมาธิ ภาวนา เจริญพระกัมมัฏฐาน อันเป็นไปเพื่อศีล สมาธิ ปัญญาแล้วนั้น ขออาราธนาอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุเจ้า พระอรหันตธาตุเจ้า พระธาตุเจ้าแม่กวนอิมโพธิสัตว์ ได้โปรดเสด็จมาสู่ มาประทับในภาชนะพานรองของข้าพเจ้า เพื่อได้รับการสักการบูชา เป็นที่พึ่ง ที่ระลึกของข้าพเจ้าด้วยเทอญ

ทุกครั้ง ทุกวัน ที่เข้าห้องพระสวดมนต์ ข้าพเจ้าจะสำรวจตรวจดูในพานเปล่าทุกคราว และครุ่นคิดไปต่างๆ นานา...เป็นไปได้...เป็นไปไม่ได้

เป็นไปได้ ด้วยความมุ่งมั่นศรัทธา

เป็นไปไม่ได้ เพราะว่าโง่งมงาย เท่านั้นเอง

๕ เมษายน ๒๕๔๙ ลมหายใจของข้าพเจ้าได้ขาดห้วงไป ความสงสัยทั้งมวลเหือดหายมลายสิ้น

บนพานที่ว่างเปล่ามา ๒ อาทิตย์แล้วนั้น บัดนี้มีพระธาตุเจ้า ๒ องค์ ปรากฏอยู่อย่างนิ่งสงบ และหล่นร่วงบนพื้นอีก ๑ องค์ ข้าพเจ้าก้มกราบพระประธานครั้งแล้วครั้งเล่า ของขวัญสำหรับวันเกิด ๕ เมษายนของข้าพเจ้า พระพุทธองค์ท่านได้ทรงประทานมาให้ ตามพลังแห่งการสวดมนต์ภาวนาของข้าพเจ้านั้นแล้ว!!!

พุทธชัยมงคลคาถา

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะ
มะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต
ชะยะมังคะลานิ ฯ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

ชัยชนะของพระพุทธเจ้าอันเป็นมงคล

พระจอมมุนี ได้เอาชนะพระยามารผู้เนรมิตแขนมากตั้งพัน ถืออาวุธครบทุกมือ ขี่ช้างครีเมขละ มาพร้อมกับเหล่าเสนามารซึ่งโห่ร้องกึกก้อง ด้วยวิธีอธิษฐานถึงทานบารมี เป็นต้น,
ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้นเถิด ฯ

อนึ่ง พระจอมมุนี ได้เอาชนะยักษ์ชื่อ **อาฬวกะ** ผู้มีจิตหยาบกระด้าง ผู้ไม่มีความอดทน มีความพิลึกน่ากลัวกว่าพระยามาร ซึ่งได้เข้ามาต่อสู้อย่างยิ่งยวดจนตลอดคืนยันรุ่ง ด้วยวิธีทรมานอันดี คือขันติ ความอดทน,
ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้นเถิด ฯ

พระจอมมุนี ได้เอาชนะช้างตัวประเสริฐชื่อ **นาฬาคิรี** ที่เมายิ่งนัก และแสนจะดุร้าย ประดุจไฟป่าและจักราวุธและสายฟ้า ด้วยวิธีรดลงด้วยน้ำ คือความมีพระทัยเมตตา,
ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้นเถิด ฯ

พระจอมมุนี ทรงคิดจะแสดงฤทธิ์ปาฏิหาริย์ จึงได้เอาชนะโจรชื่อ **องคุลิมาล** ผู้แสนจะดุร้าย มีฝีมือ ถือดาบวิ่งไล่พระองค์ไปสิ้นระยะทาง ๓ โยชน์,
ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้นเถิด ฯ

กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ ฯ

พระจอมมุนี ได้เอาชนะคำกล่าวใส่ร้ายของ **นางจิญจมาณวิกา** ซึ่งทำอาการเหมือนดั่งมีครรภ์ เพราะเอาท่อนไม้กลมผูกไว้ที่หน้าท้อง ด้วยวิธีทรงสมาธิอันงาม คือความกระทำพระทัยให้ตั้งมั่นนิ่งเฉย ในท่ามกลางหมู่ชน, ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแด่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้นเถิด ฯ

พระจอมมุนี ผู้รุ่งเรืองด้วยแสงสว่างคือปัญญา ได้เอาชนะ **สัจจกะนิครนถ์** ผู้มีความคิดมุ่งหมายในอันจะละทิ้งความสัตย์ มีใจคิดจะยกถ้อยคำของตนให้สูงประดุจยกธง และมีใจมืดมนยิ่งนัก ด้วยการแสดงเทศนาให้ถูกใจ, ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแด่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้นเถิด ฯ

พระจอมมุนี ได้เอาชนะพญานาคราช ชื่อ **นันโทปนันทะ** ผู้มีความรู้ผิด มีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีบอกอุบายให้พระโมคคัลลานเถระพุทธชิโนรสแสดงฤทธิ์เนรมิตกายเป็นนาคราช ไปทรมานพญานาค ชื่อ นันโทปนันทะ นั้น, ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแด่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้นเถิด ฯ

พระจอมมุนี ได้เอาชนะพระพรหมผู้มีนามว่า **ท้าวผกาพรหม** ผู้มีฤทธิ์คิดว่าตนเป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ์ ผู้ถูกพญานาครัดมือไว้แน่น เพราะมีจิตคิดถือเอาความเห็นผิด ด้วยวิธีวางยา คือทรงแสดงเทศนาให้ถูกใจ, ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแด่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้นเถิด ฯ

บุคคลใดมีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดและระลึกถึงพระพุทธชัยมงคล ๘ คาถาเหล่านี้ทุกๆ วัน บุคคลนั้นจะพึงละความจัญไรอันตรายทั้งหลายทุกอย่างเสียได้ และเข้าถึงความหลุดพ้นคือพระนิพพานอันบรมสุข แล ฯ

จาก หนังสือสวดมนต์แปล วัดจันทาราม (วัดท่าซุง)

นะโม เม สัพพะพุทธานัง

(นำ) หันทะ มะยัง สัพพะพุทธานัง นะมะกะรัง กะโรมะ เส ฯ

(รับ) นะโม เม สัพพะพุทธานัง อุปปันนานัง มะเหสินัง
ตัณหังกะโร มะหาวีโร เมธังกะโร มะหายะโส
สะระณัง กะโร โลกะหิโต ทีปังกะโร ชุตินธะโร
โกณฑัญโญ ชะนะปาโมกโข มังคะโล ปุริสาสะโภ
สุมาโน สุมาโน ธีโร เรวะโต ระติวัฑฒะโน
โสภีโต ฤุณะสัมปันโน อะโนมะทัสสี ชะนุตตะโม
ปะทุโม โลกะปัชโชโต นาระโท วะระสาระถี
ปะทุมุตตะโร สัตตะสาโร สุเมโธ อัปปะฏิปุคคะโล
สุชาโต สัพพะโลกัคโค ปิยะทัสสี นะราสะโภ
อัตถะทัสสี การุณิโก ธัมมะทัสสี ตะโมนุโท
สิทธัตโถ อะสะโม โลเก ติสโส จะ วะทะตัง วะโร
ปุนโน จะ วะระโท พุทโธ วิปัสสี จะ อะนุปะโม
สิขี สัพพะหิโต สัตถา เวสสะภู สุขะทายะโก
กะกุสันโธ สัตถะวาโห โกนาคะมะโน ระณัญชะโห
กัสสะโป สิริสัมปันโน โคตะโม สักยะปุงคะโวติ.

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมต่อพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

(นำ) เราทั้งหลายจงพากันกระทำความนอบน้อม ต่อพระพุทธเจ้าทั้งหลาย โดยพร้อมเพรียงกันเถิด ฯ

(รับ) ข้าพเจ้าขอนอบน้อมต่อพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้อุบัติขึ้นแล้วเพื่อแสวงหาพระคุณอันยิ่งใหญ่

พระพุทธเจ้าทั้งหลาย คือ **พระตัณหังกร** ผู้กล้าหาญ, **พระเมธังกร** ผู้มียศใหญ่, **พระสรณังกร** ผู้เกื้อกูลแก่โลก, **พระทีปังกร** ผู้ทรงไว้ซึ่งปัญญาอันรุ่งเรือง, **พระโกณฑัญญะ** ผู้เป็นประมุขแห่งหมู่ชน, **พระมังคละ** ผู้เป็นบุรุษประเสริฐ, **พระสุมนะ** ผู้มีพระทัยงาม ผู้เป็นนักปราชญ์, **พระเรวตะ** ผู้เพิ่มพูนความยินดี, **พระโสภิตะ** ผู้สมบูรณ์ด้วยพระคุณ, **พระอโนมทัสสี** ผู้สูงสุดในหมู่ชน, **พระปทุมะ** ผู้ทำโลกให้สว่าง, **พระนารทะ** ผู้เป็นสารถีประเสริฐ, **พระปทุมุตระ** ผู้เป็นที่พึ่งของหมู่สัตว์, **พระสุเมธะ** ผู้หาบุคคลเปรียบมิได้, **พระสุชาตะ** ผู้เลิศกว่าสัตว์โลกทั้งปวง, **พระปิยทัสสี** ผู้ประเสริฐกว่าหมู่คน, **พระอัตถทัสสี** ผู้มีพระทัยกรุณา, **พระธรรมทัสสี** ผู้บรรเทาความมืด, **พระสิทธัตถะ** ผู้หาบุคคลเสมอมิได้ในโลก, **พระติสสะ** ผู้ประเสริฐกว่านักปราชญ์ทั้งหลาย, **พระปุสสะพุทธเจ้า** ผู้ประทานพระธรรมอันประเสริฐ, **พระวิปัสสี** ผู้หาที่เปรียบมิได้, **พระสิขี** ผู้เป็นศาสดาผู้เกื้อกูลแก่สรรพสัตว์, **พระเวสสภู** ผู้ประทานความสุข, **พระกกุสันโธ** ผู้นำสัตว์ออกจากสันดานคือกิเลส, **พระโกนาคมน์** ผู้กำจัดข้าศึกคือกิเลส, **พระพุทธกัสสป** ผู้สมบูรณ์ด้วยศิริ, **พระสมณโคดม** ผู้ประเสริฐแห่งหมู่ศากยวงศ์.

จาก หนังสือสวดมนต์แปล วัดจันทาราม (วัดท่าซุง)

เยจ๊ะ พุทธา (ตำราโบราณ เสียงคำเมือง)

□ เยจ๊ะ พุทธา อตีตาจา เยจ๊ะ พุทธา อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ พุทธา อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ ธัมมา อะตีตา จา เยจ๊ะ ธัมมา อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ ธัมมา อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ สังฆา อะตีตา จา เยจ๊ะ สังฆา อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ สังฆา อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ ปาต๊ะ อะตีตา จา เยจ๊ะ ปาต๊ะ อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ ปาต๊ะ อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ ธาตุ อะตีตา จา เยจ๊ะ ธาตุ อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ ธาตุ อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ ถูปา อะตีตา จา เยจ๊ะ ถูปา อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ ถูปา อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ โพธิง อะตีตา จา เยจ๊ะ โพธิง อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ โพธิง อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ รัตนบัลลังกั๋ง อะตีตา จา เยจ๊ะ รัตนบัลลังกั๋ง อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ รัตนบัลลังกั๋ง อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ พิมพา อะตีตา จา เยจ๊ะ พิมพา อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ พิมพา อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ โมฬี อะตีตา จา เยจ๊ะ โมฬี อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ โมฬี อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ เกสา อะตีตา จา เยจ๊ะ เกสา อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ เกสา อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ ทันตา อะตีตา จา เยจ๊ะ ทันตา อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ ทันตา อะหัง วันทามิ สัพพะทา
□ เยจ๊ะ จุฬามณี อะตีตา จา เยจ๊ะ จุฬามณี อะนาคะตา
ปัจจุ๋ปั๋นนะ จ๊ะ เยจ๊ะ จุฬามณี อะหัง วันทามิ สัพพะทา

อะหัง วันทามิ สิระสา.

คำไหว้พระพุทธเจ้า ๓ กาล (เสียงคำเมือง)

- อันว่าพระพุทธเจ้าในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระพุทธเจ้าในภายภาคหน้า
  อันว่าพระพุทธเจ้าในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายแล ฯ
- อันว่าพระธรรมเจ้าในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระธรรมเจ้าในภายภาคหน้า
  อันว่าพระธรรมเจ้าในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระธรรมเจ้าทั้งหลายแล ฯ
- อันว่าพระสังฆเจ้าในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระสังฆเจ้าในภายภาคหน้า
  อันว่าพระสังฆเจ้าในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระสังฆเจ้าทั้งหลายแล ฯ
- อันว่ารอยพระบาทในอดีตที่ผ่านมา อันว่ารอยพระบาทในภายภาคหน้า
  อันว่ารอยพระบาทในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งรอยพระบาททั้งหลายแล ฯ
- อันว่าพระธาตุในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระธาตุในภายภาคหน้า
  อันว่าพระธาตุในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระธาตุทั้งหลายแล ฯ
- อันว่าพระสถูปเจดีย์ในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระสถูปเจดีย์ในภายภาคหน้า
  อันว่าพระสถูปเจดีย์ในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระสถูปเจดีย์ทั้งหลายแล ฯ
- อันว่าไม้โพธิตรัสรู้ในอดีตที่ผ่านมา อันว่าไม้โพธิตรัสรู้ในภายภาคหน้า
  อันว่าไม้โพธิตรัสรู้ในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งไม้โพธิตรัสรู้ทั้งหลายแล ฯ
- อันว่าพระรัตนบัลลังก์ในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระรัตนบัลลังก์ในภายภาคหน้า
  อันว่าพระรัตนบัลลังก์ในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระรัตนบัลลังก์ทั้งหลายแล ฯ
- อันว่ารูปแห่งพระพุทธเจ้าในอดีตที่ผ่านมา อันว่ารูปแห่งพระพุทธเจ้าในภายภาคหน้า
  อันว่ารูปแห่งพระพุทธเจ้าในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งรูปแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายแล ฯ
- อันว่าพระโมฬีในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระโมฬีในภายภาคหน้า
  อันว่าพระโมฬีในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระโมฬีทั้งหลายแล ฯ
- อันว่าพระเกสาในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระเกสาในภายภาคหน้า
  อันว่าพระเกสาในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระเกสาทั้งหลายแล ฯ
- อันว่าพระทันตาในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระทันตาในภายภาคหน้า
  อันว่าพระทันตาในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระทันตาทั้งหลายแล ฯ
- อันว่าพระจุฬามณีในอดีตที่ผ่านมา อันว่าพระจุฬามณีในภายภาคหน้า
  อันว่าพระจุฬามณีในปัจจุบันกาล ผู้ข้าก็ขอไหว้ซึ่งพระจุฬามณีทั้งหลายแล ฯ

ผู้ข้าก็ขอไหว้ด้วยเศียรเกล้าเทอญ

ขอสุมาพระรัตนตรัย (วันทาหลวง)

- วันทามิ พุทธัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต
- วันทามิ ธัมมัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต
- วันทามิ สังฆัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต
- วันทามิ คุรุอุปัชฌายาจะริโย สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต
- วันทามิ กัมมัฏฐานัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต
- วันทามิ อาราเม พัทธะสีมายัง สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต
- วันทามิ เจติยัง สัพพัง สัพพัฏฐาเนสุ ปะติฏฐิตา สะรีระธาตุ

มะหาโพธิง พุทธะรูปัง สะกะลัง สะทา นาคะโลเก เทวะโลเก พรัหมะโลเก ชัมภูทีเป ลังกาทีเป สะรีระธาตุโย เกสาธาตุโย อะระหันตะธาตุโย เจติยัง คันธะกุฏิง จะตุราสีติ สะหัสเส ธัมมักขันเธ สัพเพสัง ปาทะเจติยัง อะหัง วันทามิ สัพพะโส.

จากหนังสือ *'บทสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น บาลี-คำกลอน'* ลิขสิทธิ์ของ พระภาสกร ภูริวฑฺฒโน

ขอสุมาครูบาอาจารย์ (วันทาน้อย-แปล)

สาธุ ภันเต **ข้าแต่เจ้ากู**	อะหัง **อันว่าข้า**
วันทามิ **ก็ไหว้**	ปาเท **ยังตีนทั้งคู่**
ตุมหากัง **แห่งเจ้ากู**	ตุมเห **ขอเจ้ากู**
ขะมะถะ **จุ่งอด**	อะปะราธัง **ยังโทษอันเกิดมี**
สัพพัง **ทั้งมวล**	เม **แก่ข้าเต๊อะ**
ภันเต **ข้าแต่เจ้ากู**	ปุญญัง **อันว่าบุญ**
มะยา **อันเฮา (เรา)**	กะตัง **หากได้กระทำแล้ว**
สามินา **อันว่าเจ้ากูตนเป็นแก่**	อนุโมทิตัพพัง **ก็พึงยินดีใจ้ๆ**
ปุญญัง **อันว่าบุญ**	สามินา **อันเจ้ากูตนเป็นแก่**
กะตัง **หากได้กระทำแล้ว**	ทาตัพพัง **ก็เพิงหื้อ**
มัยหัง **แก่ข้าเต๊อะ**	สาธุ **ข้าแต่เจ้ากูตนเป็นสัปปุริสสะอันดี**
อะหัง **อันว่าข้า**	อะนุโมทามิ **ก็ยินดีใจ้ๆ**

สาธุ สาธุ **ซึ่งบุญแห่งเจ้ากูแล ฯ**

คำสวด วันทาน้อย-แปล : ตามแบบของหลวงปู่ครูบาวงศ์ วัดพระพุทธบาทห้วยต้ม อ.ลี้ จ.ลำพูน

ครูบาเจ้าจิตรณ์ ชัยชนะ วัดชัยมงคลเก่งมุฌา ต.ประตูป่า
อ.เมือง จ.ลำพูน

ครูบาน้อย วิฑูรย์ ชินวโร

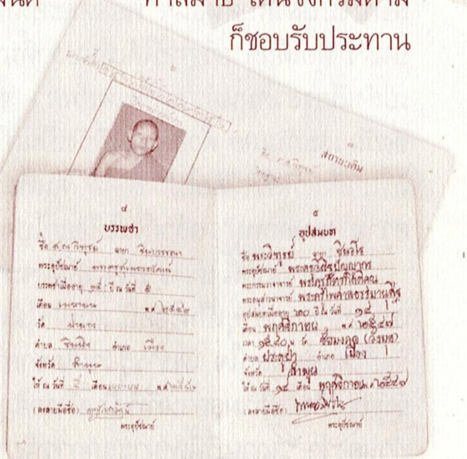
รักษาการเจ้าอาวาส วัดชัยมงคล (วังมุย)

ครูบาวิฑูรย์ หรือพระวิฑูรย์ ชินวโร เป็นเจ้าอาวาสโดยพฤตินัยที่ทำหน้าที่ปกครองดูแลวัดชัยมงคล (วังมุย) มาตั้งแต่ยังเป็นสามเณร คือเมื่อเจ้าอาวาสรูปเดิมคือครูบาบุญสมอาพาธ และมรณภาพลงในปี พ.ศ. ๒๕๔๖

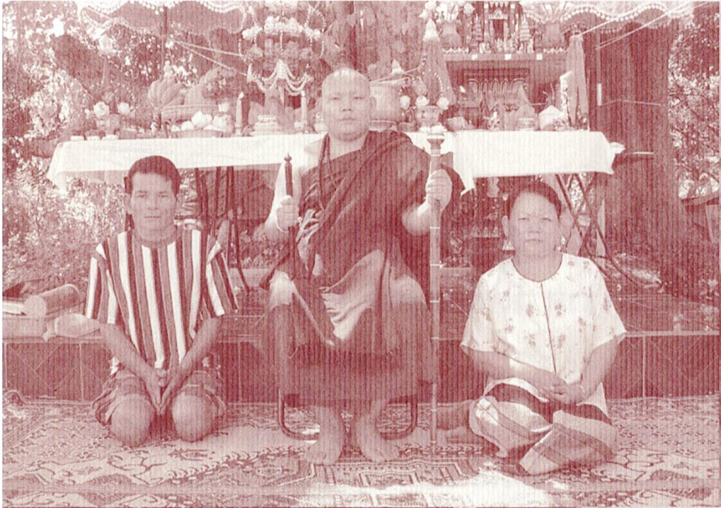
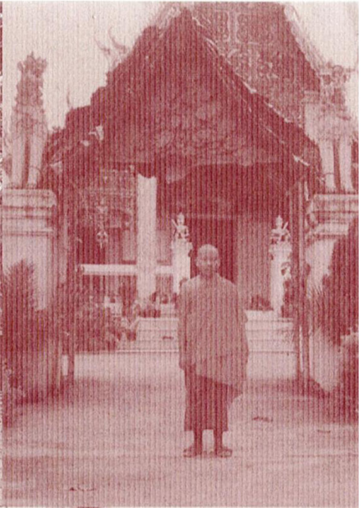
ครอบครัวของครูบาวิฑูรย์ เป็นคนบ้านวังมุยมาตั้งแต่ดั้งเดิม โยมบิดาและโยมมารดาของท่าน ชื่อ นายประชัน-นางจารุณี ชินะวรรณา ท่านเป็นบุตรชายคนเดียวของครอบครัว ถือกำเนิดในวันพุธที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๗ แรม ๒ ค่ำ เดือน ๑๒ ปีชวด ที่โรงพยาบาลลำพูน

ครอบครัวของท่านเป็นเกษตรกร ปลูกพืชผักพอสร้างรายได้เลี้ยงชีพ ฐานะปานกลาง บ้านโยมบิดา-มารดาของท่านอยู่ห่างจากวัดเพียงประมาณ ๑ กิโลเมตร แต่หลังจากที่ท่านออกบรรพชาเป็นสามเณรตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี ต่อเนื่องมาจนกระทั่งอุปสมบทเป็นพระภิกษุในทุกวันนี้ ท่านก็ไม่มีโอกาสได้กลับไปเยี่ยมบ้านนัก ด้วยภาระหน้าที่มากมายสืบเนื่องในการปกครองดูแลวัด

ตั้งแต่ยังเยาว์วัย ท่านก็รักความสันโดษ ไม่ชอบไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ ในวัยเดียวกัน แต่กลับชอบเข้าวัด สวดมนต์ ทำสมาธิ เดินจงกรมตามคนเฒ่าคนแก่ แม้อาหารการกิน ท่านก็ชอบรับประทานอาหารเจมาตั้งแต่จำความได้ เพราะเวลารับประทานอาหารที่ประกอบด้วยเนื้อสัตว์แล้ว ท่านจะมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน

ครั้งหนึ่งตอนอายุ ๗-๘ ขวบ เด็กชายวิฑูรย์และเพื่อนในวัยเดียวกัน เดินตามผู้ใหญ่คนหนึ่งไปดูเขาหว่านแหจับปลาในร่องสวน เมื่อไปถึง เห็นเขาจับปลากันน่าสนุก ทุก

คนจึงได้ลงน้ำไปช่วยเขาจับปลาด้วย ยกเว้นเด็กชายวิฑูรย์เพียงคนเดียวที่ไม่ได้ลงไปจับปลากับคนอื่นๆ พอแต่ละคนได้ปลาก็เอาขึ้นมาขังรวมกันไว้ในภาชนะบนฝั่ง พอเด็กชายวิฑูรย์ได้เห็นปลาดิ้นทุรนทุรายดังนั้น จู่ๆ ก็พนมมือขึ้น แล้วเปล่งเสียงสวดมนต์ว่า *สัพเพสัพตา จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย* ด้วยความที่ยังเป็นเด็กไร้เดียงสา วัย ๗-๘ ขวบ จึงไม่มีใครโกรธเคืองที่เด็กน้อยไป 'ขัดคอ' คนที่กำลังจับปลา เพื่อนๆ ก็พากันหัวเราะในความ 'แปลกหมู่' แล้วก็ไล่ให้ออกไปจากบริเวณที่พวกตนจับปลา

นอกจากนี้ เด็กชายวิฑูรย์มักจะชอบเดินหลังโก่ง เดินในลักษณะท่าทางเหมือนคนแก่อายุเป็นร้อยปี แถมใช้ไม้เท้าค้ำยันด้วย เพื่อนๆ และผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดก็ได้แต่แปลกใจ เพราะรู้ว่าเด็กชายวิฑูรย์ไม่ได้แกล้งทำ แล้วเด็กชายวิฑูรย์ยังชอบเดินไปตามสถานที่ที่เป็นป่ารกชัฏ เมื่อพบทำเลที่สงบสงัดยังพูดขึ้นมาเป็นทำนองว่า "สถานที่นี้เหมาะแก่การนั่งภาวนา" ทำให้คนที่ได้ยินงงไปตามๆ กัน

และพอจะคาดเดาได้เลาๆ ว่า เด็กชายคนนี้คงจะเป็นนักบวชผู้ถือศีลกินเจมาแต่กาลก่อน ในชาตินี้จึงมีจริตนิสัยเดิมปรากฏมาตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเยาว์

ตั้งแต่จำความได้จนก่อนบรรพชาเป็นสามเณร เด็กชายวิฑูรย์ประสบอุบัติเหตุเฉียดตายมาถึง ๓ ครั้ง ๒ ครั้งแรกจมน้ำ ตอนนั้นเป็นช่วงฝนตกน้ำหลาก แต่โชคดีที่มารดาของท่านกลับมาเห็นและช่วยไว้ได้ทัน อีกครั้งพ่อจิ่น สุริยศักดิ์เป็นผู้ช่วยชีวิตไว้ ส่วนครั้งที่ ๓ เด็กชายวิฑูรย์ประสบอุบัติเหตุ โดนรถกระบะเฉี่ยวชน ขณะบิดา-มารดาพาออกไปธุระนอกบ้านด้วย เด็กชายวิฑูรย์มีอาการเจ็บศีรษะ ได้เข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลลำพูนอยู่ระยะหนึ่ง จากนั้นผู้ปกครองตัดสินใจย้ายเด็กชายวิฑูรย์มารักษาต่อที่โรงพยาบาลสวนดอก จ.เชียงใหม่ ครั้นหลายวันผ่านไป แพทย์ยังวินิจฉัยอาการไม่ได้แน่ชัด จึงตัดสินใจเจาะไขสันหลังของเด็กเพื่อนำไปตรวจอย่างละเอียด แต่หลังจากถูกเจาะไขสันหลัง เด็กชายวิฑูรย์กลับมีอาการผิดปกติที่ขา คือขาทั้ง ๒ ข้าง ดูเหมือนจะอ่อนแรงลง คล้ายจะเป็นอัมพาต ท่านรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลต่ออีกสักระยะหนึ่ง บิดา-มารดาจึงตัดสินใจพาเด็กชายกลับไปรักษาตัวต่อที่บ้าน

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ท่านเดินแทบไม่ได้ เวลาเดินก็เป็นแบบลากขา ผู้ที่ได้พบเห็นต่างสงสารและเวทนาเด็กน้อย โดยเฉพาะบิดา-มารดาต้องแอบร้องไห้เพราะสงสารลูก เวลาไปโรงเรียนซึ่งปกติเด็กชายใช้จักรยานเป็นพาหนะ หนูน้อยก็ต้องใช้เท้าซ้ายปั่นจักรยานไปเพียงข้างเดียว เพราะขาขวาจะมีอาการเจ็บมากกว่า บางครั้งเด็กชายพยายามเอายาหม่องมาทามานวดด้วยอยากจะเดินได้เป็นปกติเหมือนกับเด็กคนอื่น ตอนกลางคืนก็นอนร้องไห้น้อยใจในโชคชะตาของตน

บุพการีทั้งสองมีความเป็นห่วงเป็นกังวลในอาการของบุตรชายคนเดียวเป็นอย่างมาก ทั้งคู่พยายามไปเสาะหายาดีจากสำนักต่างๆ มารักษา แต่ก็ยังไม่มีอะไรดีขึ้น ในที่สุดจึงพากันไปหาเจ้าทรงเจ้าพ่อ ท่านจึงทักว่า "เด็กชายผู้นี้ ในอดีตชาติเคยเกิดเป็น 'ขโยม' (ลูกศิษย์วัด) ของครูบาเจ้าศรีวิชัย แต่ชาตินั้นไม่มีโอกาสได้บวช"

วันหนึ่ง ญาติผู้ใหญ่ผู้มีศักดิ์เป็นป้าที่ให้ความเอ็นดูเด็กชายมาก ได้มาเยี่ยมถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ แล้วคิดจะปลอบใจเด็กชายจากความโศกเศร้าด้วย

การเอ่ยถึงของขวัญ ของเล่นต่างๆ พร้อมทั้งบอกว่า "จะซื้อให้" ป้าพูดถึงของสารพัน รวมไปถึงพระพุทธรูปและโต๊ะหมู่บูชาด้วย พอเด็กชายวิฑูรย์ได้ยินคำว่า 'พระพุทธรูป' ก็บังเกิดความอยากได้ใคร่มีขึ้นมาทันที อาจเป็นเพราะจิตที่เคยเคารพรักในพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์มานาน ทำให้เด็กชายบอกป้าไปว่า "จะเอาพระพุทธรูป กับโต๊ะหมู่บูชา"

เด็กชายวิฑูรย์ได้ตั้งสัจจะอธิษฐานในวันหนึ่ง หลังจากที่ทนทรมานกับอาการผิดปกติที่ขามานาน โดยระลึกถึงพระพุทธเจ้า ครูบาเจ้าศรีวิชัย และครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ว่า

"ถ้าข้าหาย จะขอเอาตัวเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา มาอยู่ในร่มกาสาวพัสตร์ อยู่ด้านนอกกลัวตัวไม่เจริญ ขอตั้งสัจจะอธิษฐานเข้ามาบวชตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ ตอบแทนบุญคุณครูบาอาจารย์ และขอเทิดทูนบูชาคุณพระ

พุทธศาสนาตลอดไป”

ครั้นเมื่อเวลาย่างเข้าตี ๕ ท่านได้ขอให้เดินได้เป็นปกติ และสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น คือท่านสามารถเดินได้เป็นปกติทันที เหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น ครั้นรุ่งเช้า มารดาได้เห็นเด็กชายเดินได้เหมือนเดิม ก็ดีใจจนร้องไห้

จากนั้น ท่านก็ดำเนินตามสัจจะอธิษฐาน โดยการออกไปเสาะหาครูบาอาจารย์ที่จะแนะนำข้อธรรมะได้ โดยไปฝากตัวขอเป็น ‘ขโยม’ ของครูบาสิงห์แก้ว วัดป่าขาม จ.ลำพูน ขอให้ท่านเมตตาสั่งสอนประสิทธิ์วิชาความรู้ให้ จากนั้นก็กลับบ้าน มาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ ครูบาบุญสม วัดชัยมงคล (วังมุย) เจ้าอาวาสลำดับที่สาม ต่อจากครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก

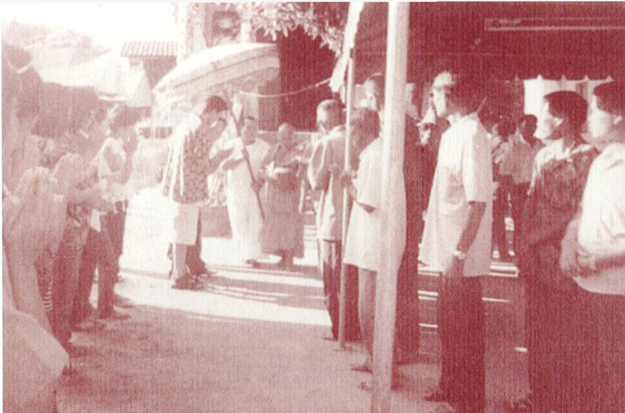
เด็กชายวิฑูรย์เป็นขโยมอยู่ศึกษาและช่วยงานต่างๆ ภายในวัด จนอายุ ๑๕ ปี จึงได้บรรพชาเป็นสามเณร เมื่อวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่วัดป่ายางริมปิง ต.ริมปิง อ.เมือง จ.ลำพูน โดยมี พระครูสุเมธวรวัฒน์ (ครูบาอินถา) เป็นพระอุปัชฌาย์

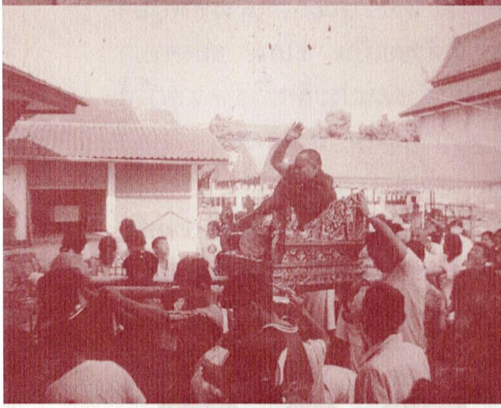
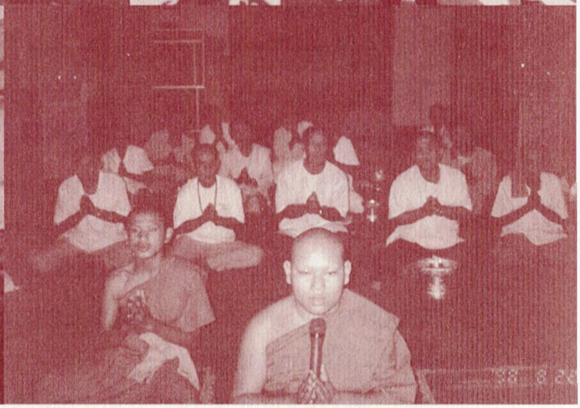
ความจริง สามเณรวิฑูรย์ท่านมีใจใฝ่ในการบวชมาตั้งแต่เด็กๆ อยากจะเจริญรอยตามครูบาอาจารย์ที่นับถือ เช่นครูบาเจ้าศรีวิชัย ครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก ครูบาเจ้าขาวปี ครูบาวงศ์ หลวงพ่อปาน และหลวงพ่อฤาษีฯ เป็นต้น

ท่านเคยบวชหน้าไฟให้ญาติผู้ใหญ่โดยได้รับอนุญาตจากบิดา–มารดาครั้งหนึ่ง และอีกครั้งหนึ่งท่านแอบโกนหัวด้วยตนเอง เตรียมตัวบวชหน้าไฟ เพราะกลัวว่าบิดา–มารดาจะไม่อนุญาตให้บวช จึงคิดประสาเด็กว่า ถ้าโกนหัวไว้แล้ว ท่านก็ต้องยอมให้บวชได้

อีกครั้งหนึ่ง ตอนที่บิดา–มารดาพาไปงานวัดหัวดง ซึ่งมีพิธีวางศิลาฤกษ์ โดย ครูบาเจ้าเทือง วัดบ้านเด่น มาร่วมงานด้วย ผู้คนพากันเข้าไปกราบท่านเป็นจำนวนมาก เด็กชายวิฑูรย์ก็ได้พยายามเบียดคนเข้าไปกราบที่หน้าองค์ท่านจนได้ ครูบาเทืองมองหน้า และได้พูดคุยชักชวนให้เด็กชายบวชเป็นสามเณรไปอยู่กับท่านที่วัดบ้านเด่น อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ แต่เด็กชายไม่กล้าตัดสินใจเอง ด้วยยังติดการเรียนอยู่ และเกรงผู้ปกครองจะไม่อนุญาต

อย่างไรก็ตาม เมื่อทำพิธีบรรพชาเป็นสามเณร ที่วัดป่ายางริมปิง แล้ว ท่านได้ย้ายกลับมาอยู่ในสังกัด วัดชัยมงคล (วังมุย) เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน

พ.ศ. ๒๕๔๒

ต่อมา เพียงพรรษาที่สอง ท่านก็ต้องดูแลวัดแทนครูบาบุญสม ซึ่งอาพาธหนักขึ้นๆ จากนั้นก็มรณภาพลงในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ชาวบ้านวังมุยได้พยายามไปนิมนต์พระจากที่อื่นให้มาจำพรรษาที่วัดชัยมงคล (วังมุย) เนื่องจากขณะนั้นไม่มีพระอยู่ประจำวัดเลย สามเณรวิฑูรย์ก็ยังเป็นเณร แต่ก็ไม่มีพระองค์ใดรับนิมนต์

จนเมื่อสามเณรวิฑูรย์ มีอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ จึงได้เข้ารับการอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ณ พระอุโบสถ วัดชัยมงคล (วังมุย) เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้ฉายาว่า พระวิฑูรย์ ชินวโร โดยมี พระครูวิสิฐปัญญากร เจ้าคณะอำเภอเมือง จ.ลำพูน เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูภัทรกิตติคุณ วัดเจดีย์ขาว เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และพระครูไพศาล ธรรมานุสิฐ วัดประตูป่าเป็นพระอนุสาวนาจารย์

ครูบาวิฑูรย์ ได้เคยไปฝากตัวเป็นศิษย์ หลวงปู่ครูบาดวงดี สุภัทโท วัดท่าจำปี อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ เพื่อเล่าเรียนพระกรรมฐาน

ปกติท่านฉันอาหารเจมื้อเดียว ตื่นเช้าและก่อนจะจำวัด จะต้องสวดมนต์

ไหว้พระมิได้ขาด

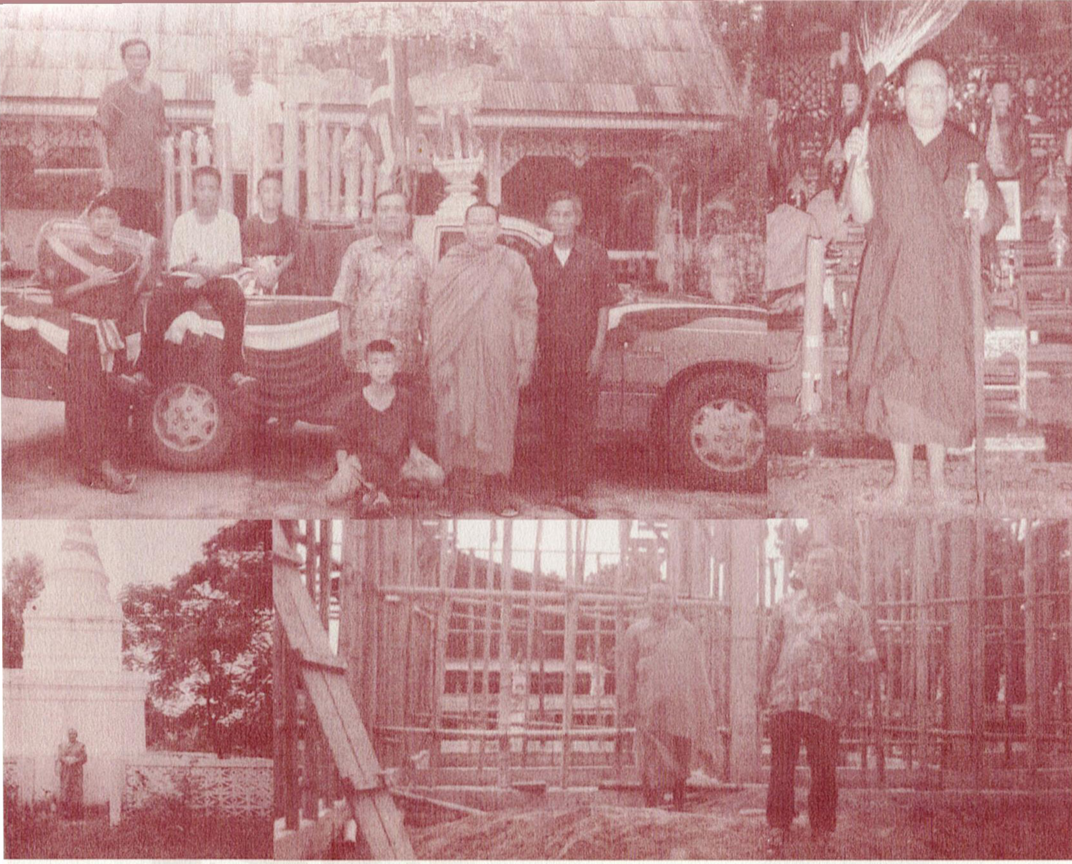
ข้อวัตรปฏิบัติ

ครูบาวิฑูรย์ ชินวโร ถือปฏิบัติแบบโบราณอย่างครูบาเจ้าศรีวิชัย และครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก เป็นต้นว่า ก่อนจะทำวัตรสวดมนต์ ก็สวดชุมนุมเทวดา และต้อง โยฯ ขัน ๕* ก่อน

คำภาวนาใช้ 'พุทโธ' และพิจารณาสังขารโดย หายใจเข้าภาวนาว่า นามรูปัง หายใจออกว่า อนิจจัง ต่อไปก็ภาวนาว่า นามรูปัง-ทุกขัง และนามรูปัง-อนัตตา เป็นต้น บางครั้ง ท่านใช้ลูกประคำภาวนาควบคู่ไปด้วย ตามธรรมเนียมที่สืบๆ กันมาของพระคุณเจ้าทางภาคเหนือ

---

*โยฯ ขัน ๕ - คือการยกขัน ๕ เป็น 'ฮีต' หรือจารีตประเพณีทางล้านนา 'ขัน' ในที่นี้หมายถึงภาชนะที่ใส่ดอกไม้ธูปเทียนแบ่งเป็น ๕ ส่วน บูชาคุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ คุณพระกรรมฐาน คุณบิดามารดา-ครูบาอาจารย์ ยกตั้งขึ้นบูชาและขอขมา ก่อนที่จะไหว้พระสวดมนต์ ปฏิบัติพระกรรมฐาน จึงเรียกอาการเช่นนี้สั้นๆ ว่า โยฯ ขัน ๕

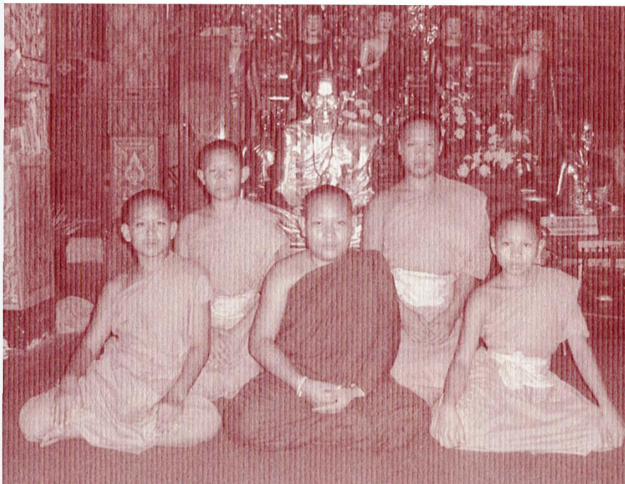

จริยา และปฏิปทาของครูบาน้อยวิฑูรย์ ชินวโร

แม้ท่านจะมีอาวุโสน้อย และอุปสมบทเป็นพระภิกษุมาได้เพียง ๒ พรรษา แต่ความที่ท่านใช้ชีวิตนักบวชมาตั้งแต่เป็นสามเณร คือตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี ประกอบกับการที่ท่านต้องดูแลวัดมาตั้งแต่ที่ท่านเจ้าอาวาสรูปก่อนอาพาธ รวมแล้วท่านได้ใช้ชีวิตในร่มกาสาวพัสตร์ ๗ ปี ต้องรับภาระปกครองดูแลวัด ปฏิบัติศาสนกิจต่างๆ เป็นศูนย์รวมศรัทธาของชาวบ้านวังมุย และศรัทธาจากนอกพื้นที่ ซึ่งท่านก็พยายามปฏิบัติกิจทุกประการดังกล่าว ให้สำเร็จลุล่วงอย่างเต็มกำลังความสามารถ คงเป็นด้วยประการนี้ จึงทำให้ท่านมีจิต-จริยาที่เกินวัย

รายการบูรณะพัฒนาวัด พัฒนาจิต

- ครูบาวิฑูรย์ได้บูรณะซ่อมแซมพระประธาน ในพระวิหารของวัดชัยมงคล (วังมุย) บริเวณองคุลีขององค์พระประธาน

- คณะญาติโยมผู้ศรัทธาพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ) จากกรุงเทพฯ มาทอดกฐินเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ รวมยอดเป็นจำนวน ๓๘๐,๐๐๐ บาทเศษ ต่อมาได้รวบรวมมาถวายอีก ๑๑๐,๐๐๐ บาท
- ดำเนินการสร้างห้องน้ำ ๔ ห้อง ไว้ ณ วัดชัยมงคล (วังมุย) แล้วเสร็จเมื่อ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๙ รวมค่าก่อสร้างทั้งหมด ๗๐,๐๐๐ บาท
- ครูบาวิฑูรย์และญาติโยมได้ช่วยกันปิดทองพระรูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิชัยและพระรูปเหมือนครูบาเจ้าชุ่ม เสร็จสมบูรณ์เรียบร้อย โดยประดิษฐานอยู่ที่เดิม ณ พระวิหาร วัดชัยมงคล (วังมุย) โดยพระรูปเหมือนครูบาศรีวิชัยมีคุณนนท์รวบรวมปัจจัยมาเป็นเจ้าภาพ ปิดทองเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ และพระรูปเหมือนครูบาชุ่ม ปิดทองเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๙ คุณปิยะ เหลืองกิตติ (ตือ) ร่วมบุญด้วยแผ่นทองคำแท้ ๕,๐๐๐ แผ่น ดำเนินงานปิดทองโดย ครูบาวิฑูรย์ คุณอู๊ด คุณวิสิทธิ์ คุณปาโมก คุณนนท์ คุณประพันธ์

คุณต้อม และสามเณร วัดชัยมงคล (วังมุย)

- ฟื้นฟูพัฒนาพื้นที่ ณ วัดห่าง (วัดวังมุยเก่า หรือวัดศรีสองเมือง) ซึ่งครูบาเจ้าชุ่มใช้เป็นสถานที่ในการเข้านิโรธสมาบัติ ที่รกร้างมานาน ให้เป็น 'สถานที่ปฏิบัติธรรม วัดชัยมงคล (วังมุย)' โดยมีพื้นที่รวม ๒ ไร่ ๔๘ ตารางวา เริ่มเข้าไปพัฒนาเมื่อ วันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยครูบาวิฑูรย์ พ่อหนานปัน พ่อแก้ว นายสุเนตร คุณประทวน คุณเอ๋ และญาติโยม ไปทำพิธีบวงสรวงบอกกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และเนื่องจากวัดเก่าเป็นป่ารกมานาน จึงต้องมีการนำรถไปไถ เพื่อเอาหญ้าและเศษไม้ต่างๆ ออก ค่าดำเนินการ ๒,๐๐๐ บาท

- วันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙ อาจารย์เสรี และอาจารย์สุพร ได้ถวายท่อน้ำประปา เพื่อต่อเข้าไปใช้ในสถานที่ปฏิบัติธรรม วัดชัยมงคล (วังมุย) และวันที่ ๑๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙ จึงดำเนินการแล้วเสร็จ

- วันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๙ ได้ถมดินตรงสถานที่ปฏิบัติธรรม วัดชัยมงคล (วังมุย) ประมาณ ๓๐ คันรถ เป็นจำนวนเงิน ๑๒,๐๐๐ บาท โดยมี

ศรัทธาญาติโยมบ้านวังมุย และคณะศรัทธาญาติโยมจากกรุงเทพฯ ร่วมทำบุญถวายปัจจัยค่าถมดินในครั้งนี้ด้วย ต่อมามีศรัทธาญาติโยมบ้านวังมุย ช่วยทำกระท่อมมุงด้วยคา จากนั้นญาติโยมชาวเชียงใหม่ นำโดยอาจารย์เสรี อาจารย์สุพร ถวายปัจจัยร่วมสร้างกระท่อมเป็นจำนวน ๓,๐๐๐ บาท เพื่อใช้อยู่อาศัยชั่วคราว และจะเป็นสถานที่ที่ครูบาวิฑูรย์อยู่อาศัยในตอนเข้านิโรธกรรม เริ่มมุงหลังคาทำพิธี วันที่ ๑๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๙ มีพิธีบวงสรวง โดยครูบาวิฑูรย์เป็นประธาน

นอกจากนี้ครูบาวิฑูรย์ยังมีโครงการสร้าง กุฏิทรงไทยล้านนากรรมฐานมาตามหน้าบุญ ตอนนี้ได้ซื้อไม้สักท่อนแล้ว เป็นจำนวนเงิน ๑๓๔,๖๐๐ บาท

ครูบาวิฑูรย์ยังเป็นประธานสร้างพ่อปู่ชีวกโกมารภัจจ์ ซึ่งเป็นหมอยาของพระพุทธเจ้า ขนาดหน้าตัก ๔๙ นิ้ว โดยมีพิธีเททองหล่อ ในวันเสาร์ที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ณ โรงหล่อบุญเรือน หงษ์มณี จ.ปทุมธานี

นอกจากนี้ ท่านยังมีโครงการต่อเนื่องที่จะพัฒนาพื้นที่บริเวณสถานที่

ปฏิบัติธรรม วัดชัยมงคล (วังมุย) ให้สมบูรณ์พรั่งพร้อมเหมาะสมในการเป็นสถานที่ฝึกจิตพัฒนาใจ โดยจะต่อไฟฟ้าเข้าไปใช้, จัดสร้างห้องน้ำห้องส้วม, สร้างหอระฆัง, หอฉัน, พระวิหารที่จะใช้ประดิษฐาน รูปหล่อพ่อปู่ชีวกโกมารภัจจ์ ดังที่ได้ประชาสัมพันธ์ให้สาธุชนทราบเป็นระยะ

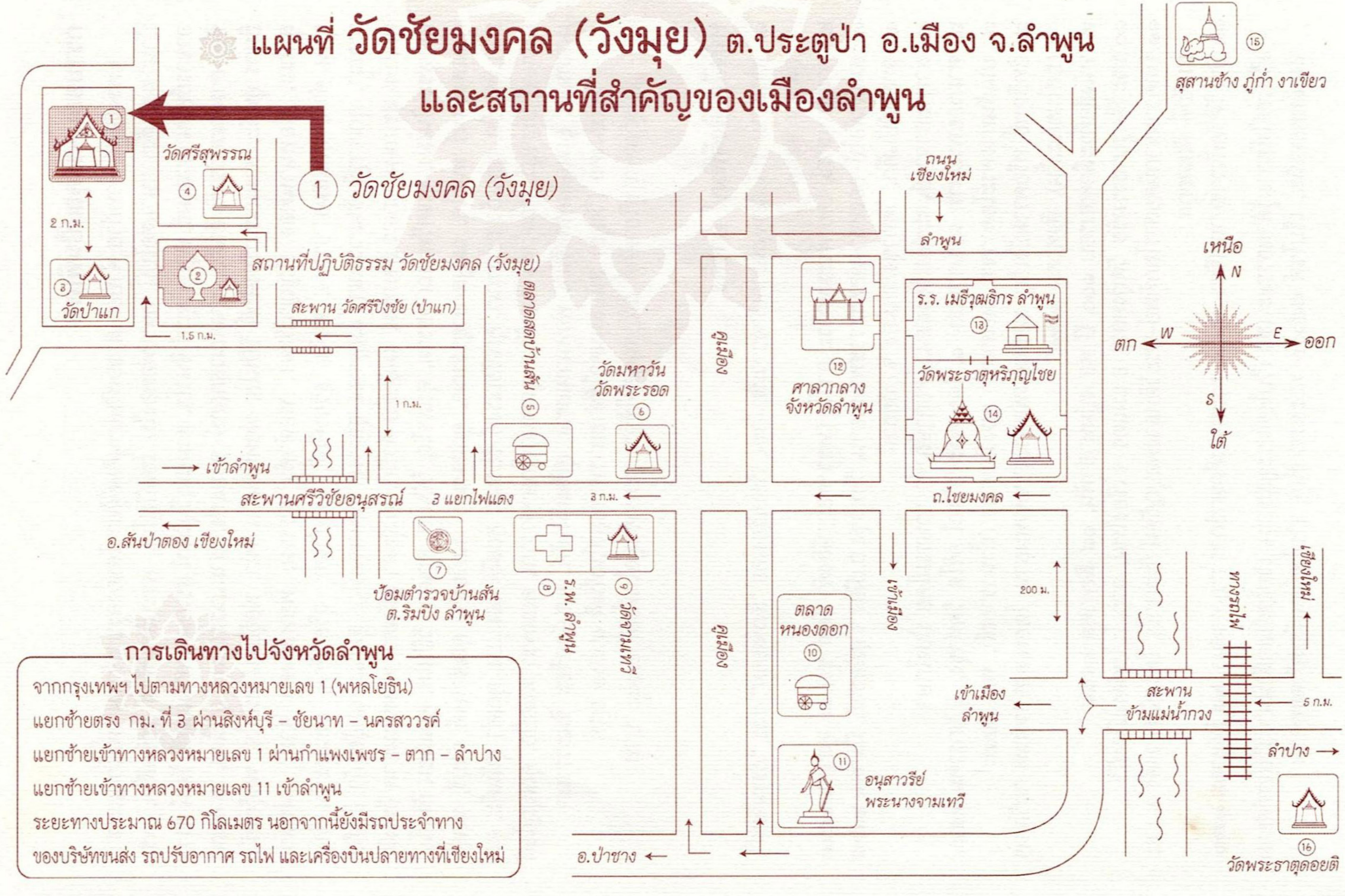
ปัจจุบัน วัดชัยมงคล (วังมุย) ได้รวบรวมปัจจัยทำบุญจากท่านผู้มีจิตศรัทธาจากทั่วสารทิศ เก็บไว้ในบัญชีธนาคาร เป็นจำนวน ๔๘๓,๗๗๕.๐๖ บาท จะได้นำไปดำเนินการจัดสร้างถาวรวัตถุในพระพุทธศาสนา สมดังกุศลเจตนาของผู้มีจิตศรัทธาต่อไป

บัญชีธนาคารของวัดชัยมงคล (วังมุย)

๑. ชื่อบัญชี "กองทุนสร้างพระวิหาร วัดชัยมงคล (วังมุย)"
   ธนาคารกรุงไทย บัญชีออมทรัพย์ สาขาลำพูน เลขที่ ๕๑๑-๐-๒๗๐๕๘-๙
๒. ชื่อบัญชี "เพื่อการหล่อพระรูปเหมือนเสด็จปู่ชีวกฯ"
   ธนาคารกรุงไทย บัญชีออมทรัพย์ สาขาลำพูน เลขที่ ๕๑๑-๐-๒๘๒๙๓-๕
๓. ชื่อบัญชี "ครูบาวิฑูรย์ ชินวโร"
   ธนาคารกรุงไทย บัญชีออมทรัพย์ สาขาลำพูน เลขที่ ๕๑๑-๐-๓๐๕๐๒-๑

เบอร์โทร.โดยตรงของวัดไม่มี แต่ท่านผู้มีจิตศรัทธาสามารถติดต่อวัดได้ ดังนี้
พ่อหลวงคำ (ผู้ใหญ่บ้านวังมุย) ๐๘-๑๔๗๓-๒๙๔๗, พ่อแก้ว (มัคทายก) ๐-๕๓๕๐-๐๕๒๒
คุณนงนุช (กรุงเทพฯ) ๐๘-๙๒๒๖-๙๕๖๔, ๐-๒๓๙๙-๑๓๙๗ คุณธีระ (เชียงใหม่) ๐๘-๑๙๕๑-๒๔๗๑

แผนที่ วัดชัยมงคล (วังมุย) ต.ประตูป่า อ.เมือง จ.ลำพูน
และสถานที่สำคัญของเมืองลำพูน

การเดินทางไปจังหวัดลำพูน

จากกรุงเทพฯ ไปตามทางหลวงหมายเลข 1 (พหลโยธิน)
แยกซ้ายตรง กม. ที่ 3 ผ่านสิงห์บุรี – ชัยนาท – นครสวรรค์
แยกซ้ายเข้าทางหลวงหมายเลข 1 ผ่านกำแพงเพชร – ตาก – ลำปาง
แยกซ้ายเข้าทางหลวงหมายเลข 11 เข้าลำพูน
ระยะทางประมาณ 670 กิโลเมตร นอกจากนี้ยังมีรถประจำทาง
ของบริษัทขนส่ง รถปรับอากาศ รถไฟ และเครื่องบินปลายทางที่เชียงใหม่

กราบขอบพระคุณเป็นพิเศษ

แหล่งข้อมูล ภาพถ่าย คำบอกเล่าของศิษยานุศิษย์ผู้อาวุโสของครูบาเจ้าชุ่ม โพธิโก และชาวบ้านวังมุย ดังรายนามต่อไปนี้ หลวงพ่อทองใบ โชติปัญโญ, พระปลัดนิพันธ์ รกฺขิตสีโล, พระอาจารย์หมื่น ญาณเมธี, ครูบาวิฑูรย์ ชินวโร, สามเณรวีนุวัฒน์ สุขเกษม, สามเณรธีรวัฒน์ ธรรมชัย, สามเณรอธิชาติ อินต๊ะ, สามเณรสุกฤกษ์ จอมแปง, สามเณรสถาพร สุนันตา, สามเณรธินกร อุ่นต๊ะ, สามเณรเกรียงศักดิ์ วิปันโส, พ่อหนานปัน จินา, พ่ออุ๊ยตุ่น หน่อใจ, พ่ออุ๊ยหมื่น สุมณะ, พ่อหนานทอง ปัญญารักษา, พ่อต่ำคำ สุธรรม, พ่อหลวงคำ คำมี, แม่หลวงยุพิน คำมี, คุณเสมอ บรรจง, พ่อจิ่น สุริยาศักดิ์, แม่สุกัณฑา สุริยาศักดิ์, คุณประชัน ชินะวรรณา, คุณจารุนี ชินะวรรณา, แม่พรรณ สุธรรม, แม่หลวงเพ็ญ สุมณะ, แม่อุ๊ยแก้ว อินต๊ะ, คุณเบิ้ม สุขเกษม, คุณอร สุขเกษม, แม่อุ๊ยติ๊บ คำปิ๊ก, แม่อุ๊ยตา สุนันตา, พ่อหนานบาล อีนโม่ง, แม่เพชร อีนโม่ง, คุณศรีพรรณ สุธรรม, คุณเจริญ วิปันโส, คุณผ่อง วิปันโส, คุณเลื่อน กันธิโน, คุณแสงจันทร์ หน่อใจ, แม่มูล อายุวรรณา, คุณสมชาย ไนยวิยสัจ, คุณจำนงค์ คำบุรี, พ่ออุ๊ยทอง หน่อป้อ, คุณแก้ว ณวรรณา, คุณชัยณรงค์ ชัยชนะ, คุณผัด จอมแปง, คุณคำ สุนันต๊ะ, คุณอรอนงค์ ปัญจบุรี, คุณคำสุข จิตรจักร, คุณชนก โกษาสุวรรณ, คุณเพชร หน่อป้อ, คุณบุญโชติ เมฆคนอง, คุณเฉลิมพล จินา, พ่อหนานแหวง, สุพัฒน์มิวสิค, ด.ช.อัจฉริยะ ชินะวรรณา

- วัดชัยมงคล (วังมุย) สนับสนุนค่าใช้จ่ายการหาข้อมูลในพื้นที่ ๘,๕๐๐ บาท
- แม่สุกัณฑา สุริยาศักดิ์ สนับสนุนค่าใช้จ่ายการหาข้อมูลในพื้นที่ ๒,๐๐๐ บาท

หนังสือ-สิ่งตีพิมพ์ อ้างอิง

๑. สารสยาม-หนังสือพิมพ์ปากเสียงชาวเชียงใหม่, เรียบเรียงโดย "สิงห์สยาม" และ "ธรรมจิตต์", ตุลาคม ๒๕๑๗
๒. คำแสนนุสรณ์, โดย พระมหาวีระ ถาวโร (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง) ๑๓ ตุลาคม ๒๕๒๓
๓. สมบัติพ่อให้-ของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน, วัดท่าซุง อ.เมือง จ.อุทัยธานี, มีนาคม ๒๕๓๕
๔. ลูกศิษย์บันทึก, วัดท่าซุง อ.เมือง จ.อุทัยธานี
๕. ล่าพระอาจารย์และท่องเชียงแสน, โดยฤาษีลิงดำ รวบรวมโดย ป่องโกษา
๖. ตามรอยพระบาท ฉบับรวมเล่ม ๑, โดย พระชัยวัฒน์ อชิโต วัดท่าซุง, ๑ มกราคม ๒๕๔๙
๗. บนเส้นทางพระโยคาวจร, โดยสายฟ้า ของวัดเขาวง (ถ้ำนารายณ์), พ.ศ. ๒๕๔๘
๘. อิทธิฤทธิ์ หรือความบังเอิญ ของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน, โดยพ.ต.ท.อรรณพ กอวัฒนา (ยศในขณะนั้น), สิงหาคม ๒๕๓๕
๙. หนังสือที่ระลึกครบรอบ ๑๐๐ ปี หลวงปู่มหาอำพัน, ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๔
๑๐. ประวัติครูบาธรรมชัย วัดทุ่งหลวง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่, จากเว็บไซต์คนเมืองบัว
๑๑. บทความจากนิตยสารโลกทิพย์-ประวัติหลวงพ่อบุญรัตน์ กันตจาโร, โดยสุนิสา วงศ์ราม และสมศักดิ์ ตัณตยกุล
๑๒. ประวัติวัดทั่วราชอาณาจักร เล่ม ๙, กระทรวงศึกษาธิการ กรมศาสนา, ๒๘ สิงหาคม ๒๕๓๓

- เว็บไซต์ให้ความรู้ด้านธรรมะ เช่น เว็บไซต์ประตูสู่ธรรม, เว็บไซต์โลกล้านนา, เว็บไซต์สยามอมูเล็ทดอทเน็ท, เว็บไซต์ ๘๔๐๐๐ พระธรรมขันธ์, เว็บไซต์คนเมืองบัวดอทคอม

รายนามผู้ร่วมทำบุญจัดพิมพ์หนังสือ 'วังมุย แห่งหริภุญชัย'

๑. ดช.ศุภกรณ์ บุตรพรหม และครอบครัว......๘๘๘ บาท
๒. คุณแม่จิตร คุณพ่อสุวิทย์ เงาวิจิตร.........๕,๐๗๐ บาท
๓. ครอบครัวสุขสวัสดิ์..................................๓๙๙ บาท
๔. คุณอุดม คุณสมบูรณ์ เลาหเจริญสมบัติ.....๒๐๐ บาท
๕. คุณจันทนี เทียนวิจิตร..............................๑๐๐ บาท
๖. คุณวรพล วงศ์วรรณ..................................๖,๐๐๐ บาท
๗. คุณแม่เสริมสิน สิทธิการ...........................๕๐๐ บาท
๘. คุณนิพนธ์ แก่นกำจร.................................๕๐๐ บาท
๙. คุณกรองทอง แพทย์ประสิทธิ์......................๕๐๐ บาท
๑๐. คุณจรัสศรี แพทย์ประสิทธิ์.......................๕๐๐ บาท
๑๑. คุณปริญญา ด่านขัย และครอบครัว.........๕๐๐ บาท
๑๒. คุณชลธิชา สุพรรณ..................................๑๐๐ บาท
๑๓. คุณพุทธสอน พงษ์นุพวง..........................๑๐๐ บาท
๑๔. คุณวรรธินี คุณวรรณภา เปี่ยมยศศักดิ์.......๑๐๐ บาท
๑๕. คุณวารุณี โคตรพิบูล...............................๒๐๐ บาท
๑๖. คุณจุฬาลักษณ์ วงษ์ชาญศรี......................๑๐๐ บาท
๑๗. พลอากาศตรี สรสิทธิ์ ณ อยุธยา...........๓,๐๐๐ บาท
๑๘. คุณขันขัย คุณพรพิมล โสภักต์....................๕๐๐ บาท
๑๙. คุณเตือนใจ พงษ์มีสุขสุจริต..................๑,๐๐๐ บาท
๒๐. คุณเผด็จ สิริเวชชะพันธ์...........................๑๐๐ บาท
๒๑. คุณทิพภาวดี เสนีวงศ์ ณ อยุธยา.............๑๐๐ บาท
๒๒. คุณนารี แซ่กัง..๒๐๐ บาท
๒๓. คุณศุภเลิศ อภิรักษ์เสรี............................๕๐๐ บาท
๒๔. คุณจตุชัย มหาวงศ์นันท์...........................๑๐๐ บาท
๒๕. คุณก๋องจั๋น สายฟองมูล...........................๑๔๐ บาท
๒๖. คุณปิติพงษ์ ขาวชายโขง...........................๕๐๐ บาท
๒๗. คุณอัมพร ชาญพินิจพจน์...........................๑๐๐ บาท
๒๘. คุณเรดาร์ วัชรากร....................................๖๐๐ บาท
๒๙. คุณวรรณา ชุติมาวุฒิกุล............................๑๐๐ บาท
๓๐. คุณออมทรัพย์ จรัสวุฒิยากร......................๑๐๐ บาท
๓๑. คุณสิริธร ชัยจิตตนานนท์...........................๓๐๐ บาท
๓๒. คุณสุนทรี ศรีวรพรรณ์...............................๑๕๐ บาท
๓๓. คุณสิริพร ยาดำ..๓๐ บาท
๓๔. คุณเบญจมาศ ยาดำ....................................๓๐ บาท
๓๕. คุณประภาพร คุณธรรมศักดิ์ คุณณัฏฐนิช
คุณภาธร คุณภานุพงศ์ หรูดำเกิงกิจ........๑๕๐ บาท
๓๖. คุณอุทุมพร พรหมคุณ และครอบครัว.........๖๐ บาท
๓๗. คุณกรรณิกา ยาดำ......................................๓๐ บาท
๓๘. คุณไพฑูรย์ มีทองคำ....................................๓๐ บาท
๓๙. คุณวิโรจน์ โชติชนาทวีวงศ์..........................๓๐ บาท
๔๐. คุณณัฐกานต์ เตชพรวรรักษ์.........................๓๐ บาท
๔๑. คุณวิบูลย์ จันทราสกาววงศ์,
คุณศรินทร์ พลังธนสุกิจ...............................๑๕๐ บาท
๔๒. คุณนงลักษณ์ เล็กกระโทก...........................๓๐ บาท
๔๓. คุณวิมลการณ์ อนันต์นภาพร......................๓๐ บาท
๔๔. คุณสุภารัตน์ วันเพ็ญ..................................๓๐ บาท
๔๕. คุณธีราพร ปรีชานุกูล และครอบครัว........๓๐ บาท
๔๖. คุณล้อมบุญ เพชรสากล และครอบครัว....๑๐๐ บาท
๔๗. คุณพงษ์เทพ ตั้งสุนทรกิจ............................๒๐ บาท
๔๘. คุณชญานิศ คุณจิรเดช กิจจะการะ...........๖๐ บาท
๔๙. คุณธันยมัย จรรยาอังกูร.............................๒๐ บาท
๕๐. คุณสมบูรณ์ สวัสดินิมิต...............................๙๐ บาท
๕๑. คุณนวพรรษ รักห่วง....................................๒๐ บาท
๕๒. คุณสุภาวดี แจ่มจำรัส.................................๒๐ บาท
๕๓. ครอบครัวสถิตธรรมนูญ.............................๕๐๐ บาท
๕๔. คุณนิตยา เลิศจังตระกูล.............................๑๐๐ บาท
๕๕. คุณวารุณี ดุลยตระกูล................................๑๐๐ บาท
๕๖. คุณงวงเก็ง แซ่แต้ คุณเฮ้าตง แซ่อื้อ
และครอบครัวอมรทิพย์กุล.........................๓๐๐ บาท
๕๗. คุณแสนบุญ คุณสมพร อมรทิพย์กุล........๒๐๐ บาท
๕๘. คุณวิไล กมลผาติ และครอบครัว...............๑๐๐ บาท
๕๙. คุณวรรณวิมล รัตนวุฒิกุลชัย...................๑๐๐ บาท
๖๐. คุณสุดา เมฆศรีวรรณ และครอบครัว.........๑๐๐ บาท
๖๑. คุณศันสนีย์ อภิชยานันทกุล และครอบครัว..๑๐๐ บาท
๖๒. ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม.................................๖๐ บาท
๖๓. คุณสามารถ วิริยะขัดติยาภรณ์...................๑๐๐ บาท
๖๔. คุณธารทิพย์ ศรีนรินทรานนท์.....................๑๐๐ บาท
๖๕. คุณอาทร องค์ชัยคุปต์.............................๑,๐๐๐ บาท
๖๖. คุณราชศักดิ์ สัตรูแสยง และคณะ.................๘๐๐ บาท
๖๗. คุณณัฐวุฒิ บุณยรัตพันธุ์ และครอบครัว...๓๐๐ บาท
๖๘. คุณโชติภา พรมโชติ...................................๒๐๐ บาท
๖๙. คุณณัชชา พลธิมา......................................๑๐๐ บาท
๗๐. ครอบครัวพงษ์สำราญ................................๑๕๐ บาท
๗๑. คุณวารินทร์ มิตินันท์วงศ์...........................๑๐๐ บาท
๗๒. คุณสุนทรี สุวิโรจนากร..............................๒๐๐ บาท
๗๓. พระรังสรรค์ กตสาโร.................................๕๐๐ บาท
๗๔. คุณวิมล วงษ์ตา..๕๐๐ บาท
๗๕. คุณชัยพร คุณชนันพร และเด็กชายณัฐดนัย
เฟื่องภักดี..๕๐๐ บาท
๗๖. ครอบครัวไกรแก้ว......................................๒๐๐ บาท
๗๗. คุณกมลุ ตันหราพันธุ์.................................๕๐๐ บาท
๗๘. คุณปทัยทิพย์ นิธิตรัยศักดิ์...........................๕๐๐ บาท

รายนามผู้ร่วมทำบุญจัดพิมพ์หนังสือ "วังมุย แห่งหริภุญชัย"

๗๙. คุณอัครนันท์ นิลศิลปวงศ์.........................๓๐๐ บาท
๘๐. พ.ต.อ.พิเศษ อรรณพ กอวัฒนา.........๓๐,๐๐๐ บาท
๘๑. คุณพิศมัย คุณสงัด คุณศศิสมัย มีทรัพย์ และคุณอัญมา มหารมณ์.........................๑,๐๐๐ บาท
๘๒. คุณสุภาณี รุจิราไพบูลย์ พร้อมคณะ..........๔๕๙ บาท
๘๓. คุณถาวภักดิ์ ตียาภรณ์..........................๒๐๐ บาท
๘๔. คุณอำนาจ รัตนบัญญัติ..........................๑๐๐ บาท
๘๕. คุณพรรณราย เปล่งแสงศรี คุณพิทักษ์ เฉลิมเล่า และครอบครัว..๖๐๐ บาท
๘๖. คุณปาณิศา โยธี..๑๐๐ บาท
๘๗. คุณเพียบพร้อม มาเกิด..........................๑๐๐ บาท
๘๘. ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม..........................๑๑๐ บาท
๘๙. คุณปวีณ พูศักดิ์ศรีกิจ..........................๓๐๐ บาท
๙๐. คุณคนึงอร สวรรคทัต..........................๓๐๐ บาท
๙๑. คุณสมปอง ภิรมย์สุภาพ..........................๑๐๐ บาท
๙๒. คุณฉัตรวดี ศาสตรวาหา..........................๓๐๐ บาท
๙๓. คุณมังกร คุณประภาพร ตันเจริญ..........๓๐๐ บาท
๙๔. คุณนันทวดี ไทยวงษ์..........................๕๓๑ บาท
๙๕. คุณอภิชาติ วัฒนวิกย์กิจ..........................๕๐๐ บาท
๙๖. คุณบุญทรง แจ่มศรี..........................๑๐๐ บาท
๙๗. คุณสถิระ ชัยชนะกลาง..........................๓๒๔ บาท
๙๘. คุณประทวน คุ้มขั้ว..........................๑๐๐ บาท
๙๙. ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม..........................๓๐๐ บาท
๑๐๐. ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม..........................๑๐๐ บาท
๑๐๑. ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม..........................๒๐๐ บาท
๑๐๒. คุณสการินทร์ โพธิวาสวาริน................๕๐๐ บาท
๑๐๓. คุณอาทิตย์ คุณศรีรัชน์ และคุณเลอศักดิ์ ปุณณุปูรต....................๖๐๐ บาท
๑๐๔. คุณบุญตวง นววิภาพันธ์......................๒๐๐ บาท
๑๐๕. คุณศิริพล สุขอุบล............................๒,๘๕๗ บาท
๑๐๖. คุณธีระ จรัสวุฒิยากร และครอบครัว....๘๙๙ บาท
๑๐๗. คุณณัฐพัชร จันทรสูตร..........................๓๐๐ บาท
๑๐๘. คุณพ่อธงไชย ทองอุทัยศรี....................๔๗๔ บาท

ยอดรวมทั้งหมด ๗๔,๐๐๑ บาท

ขอคุณพระศรีไตรรัตนะทั้ง ๓ ประการ
ตั้งอยู่กระหม่อมจอมขวัญแห่งบรรดาทายกทายิกา
เพื่ออยู่ชุ่มเนื้อเย็นใจ คิดหาอันใดก็สมบูรณ์ทุกสิ่งทุกประการ
ทำการทำงานอันใด ก็ขอหื้อสมดังคำปรารถนา
ทุกอย่างทุกประการเทอญ

- คำให้พรของ หลวงปู่ครูบาเจ้าขุ่ม โพธิโก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพล อดุลยเดชฯ
ทรงประเคนเครื่องไทยธรรม แด่ หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก
วัดชัยมงคล (วังมุย) จังหวัดลำพูน
ในพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และเททองหล่อรูป
หลวงพ่อปาน ณ วัดจันทาราม (ท่าซุง)
อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี
เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๘

คาถาบูชาหลวงปู่ครูบาเจ้าชุ่ม

จิ จะ อะ จา สุสะตะ จิวะสวาหะ (ธูป ๙ ดอก)

วังมุย แห่ง หริภุญชัย ❁ เรื่องราวของ วัดชัยมงคล (วังมุย) จ.ลำพูน เมืองพระธาตุ